

၅၅၆

ပန်တော်ကျမဟေသီ

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (မြ-၀၀၆၆၆) (ဗျူးစာပေ)

အမှတ် - ၅၂၀(က) အင်းဝ (၄)လမ်း

(၆)ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကာပရိယ၊ ရန်ကင်းမြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာပုံနှိပ်

ဦးကျော်ရင် (မြ-၀၀၃၂၆) (ရွှေမြသေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သရဖီလမ်း၊ စော/ဇနက် ရပ်ကွက်၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

မျက်နှာပုံနှိပ်

သိန်းရွှေကြည်

အတွင်းစာလင်

ကိုစင်ဦးနှင့်ညီများ

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

ပြန်ဆိုသူ

ဗျူးစာပေ

၀၉ ၅၀၃၀၁၀၆၊ ၀၉ ၂၅၄၁၂၀၈၀၊ ၀၁ ၈၅၀၀၆၉၆

စင်စွာ • ၀၃

ဗျူး
ပန်တော်ကျမဟေသိ
ဗျူးစာပေ၊ ၂၀၁၅။
၂၅၆ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
(၁) ပန်တော်ကျမဟေသိ

အခန်း (၁)

“ဟား ဒါ မြန်မာပြည်လား၊ ငါ မြန်မာပြည်ကို မြန်ရောက်လာပြီလား”

ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာမှ ပြန်ခြေချခြင်းသော အိမ်မြန်မာပြည်ကြီးက သူ့ကိုလွမ်းမောစွာ ကြိုနေခဲ့သလော။ ဟင့်အင်း။

သူကတော့ နာကြည်းစွာ ခြေချခြင်းတာပါ။ အမှန်းအကြီး အာသာထတို့နှင့် အိမ်မြန်မာပြည်ကြီးကနေ ထွက်ခွာခဲ့ရပြီး ဆယ်နှစ်ကျော်မှ မြန်ရောက်လာခဲ့သော်လည်း ထိုအတိတ်ကို သူ အခုချိန်ထိ မမေ့နိုင်လေ။ ဆယ်နှစ်ဆိုသောကာလမတိုင်မီက သွေးသစ်ဥှာထစ်ဆိုသည့်ကောင်ရဲတစ်ကယခုလက်ရှိအခြေအနေနှင့် လုံးဝတခြားစီ။

အိုးပိုင်ဆိပ်ပိုင်မြေပိုင် ကြွားဝါစရာ အခြေအရာ၊ ဂုဏ်နေ ဘာဆို အာမှမရှိသည့် အခြေခံလူတန်းစားဆိုသည့် ဆင်းရဲဘေးတစ်ယောက်၊ ဝုန်းဦးအွမ်းကျွန် ကွမ်းကျွန်စား ကပ္ပိယလုပ်ပြီး ပညာသင်ခဲ့ရတာ။

“ဟား ဟား ဟား အခု ငါ့ကိုလာကြည့်စမ်း ယမင်းယုသွင်”
ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထက်အောက်စုံနဲ့ချည်ငုံပြီး တဟားဟား အော်
ရယ်ကာ သဘောတွေကျပြီး နာကြည်းစွာရွှေ့တ်လိုက်မိသည့်နာမည်က
ယမင်းယုသွင်။ ယုလို့ သူ့ အမြတ်တန်း ခေါ်ခဲ့ဖူးသည့် ချစ်သူ။

အလှတွေ နေတွေဆင့်ကာ ဂုဏ်ဝင့်ထည်နေသော ချစ်သူကို
မထိရက်မကိုင်းရက် မခြေရက် တန်ဖိုးထားကာ ချစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့
ကိုတော့ အလေအလွင့် အမှိုက်သရိုက်လို တန်ဖိုးမဲ့စွာ စွန့်ပစ်ခဲ့ခဲ့ရသည်။

“မင်းကိုပုန်းတယ်၊ မင်းကိုရှုံ့တယ်၊ နာကြည်းတယ် ယမင်းယုသွင်”
ဒါ အခုမှဖြစ်ပေါ်လာသည့်စိတ်ဆန္ဒမဟုတ်။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်
တာကာလတစ်ခုတည်းက ဒီအမုန်းတွေ ဒီနာကြည်းမှုတွေကြောင့် မြန်မာ
ပြည်ကြီးကိုပါ သူ့ စွန့်ခွာခဲ့တာ။ အခု သူ့ ဘာလို့ပြန်ရောက်လာရတာလဲ။

“သွေးသစ်ဥာဏ် ဟိတ်ကောင် ဉာဏ်ကြီး ငါတို့ဒီမှာ”
“ဖိုးဉာဏ် ဟိတ်ကောင်ကြီး”
ဆူဆူညံညံ အသံများကြောင့် အမိမြန်မာပြည်ပေါ် ခြေစုံရပ်ကာ
လွင့်ယုံနေသော သူ့ရဲ့စိတ်တွေက ချက်ချင်းစုစည်းမိသွားပြီး အသံကြားရာ
ဆီ လှည့်ကြည့်ကာ လက်ဝှေ့ရမ်းပြလိုက်သည်။

“ကိုယေျာ ဝိုးကျော်”
သုံးယောက်သား လက်ချင်းရိုက် ပန်းချင်းတိုက်ကာ နှုတ်ဆက်
လိုက်ကြ၏။
“လေယာဉ်ချိန်က ဆယ်မိနှစ်လောက်တောင် စောသားပဲကွ၊
ငါတို့က နည်းနည်းစောသေးတယ်ဆိုပြီး အပြင်မှာပဲရပ်နေကြတာ”

“ရာသီဥတုသာယာနေတယ်လေဗျာ၊ ပြင်ပဗဟုသုတ မလေ့လာ

ဘဲ ခင်ဗျားတို့စာအုပ်ကြီးအတိုင်း ရွှေနေလို့ နောက်ကျကျန်ခဲ့ကြတာ”
“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ မင်းပြောလည်း ခံရမှာပဲ၊ ငါတို့ဦးနှောက်တွေ
က မင်းလောက်မပြေးလို့ အခြေအနေတွေ အရမ်းကွာခြားသွားတာ လက်ခံ
ပါတယ်”

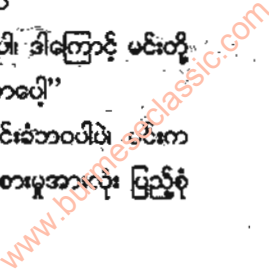
“ကဲ ဟိုတယ်မှာ စားရင်းသောက်ရင်းနဲ့မှ ဆက်မယ်လေ၊ ဒီ
အတောအတွင်း မင်းရောက်တာနဲ့ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ရတာ
ပင်ပန်းတယ်ကွ၊ အဲဒီအတွက် မင်းသိတတ်ဖို့တော့လိုတယ်”

“အေးပါကွာ မင်းနဲ့ကိုဖေယျာရဲ့ကြိုးစားမှုတွေကို ငါ အသိအမှတ်
ပြုပါတယ်၊ ငါနေဖို့ အိမ်၊ ငါလုပ်ငန်းလုပ်မယ့် အဆောက်အဦးအားလုံး ငါ
စိတ်တိုင်းကျတယ်၊ အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်”
“အေး ကျေးဇူးတင်ရင် အခု ကျေးဇူးဆပ်”
“မောင်းကွာ”

သူ ဟိုနိုင်ငံကနေ တင်ပို့လိုက်သည်ကားက ဒီနိုင်ငံမှာ ငါဦးပြည်
အောင် စီးဖူးသေးမည်မထင်။ သူ့ကားကို ဝိုးကျော်က ထိပ်တန်းစာရင်းဝင်
ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုထဲ မောင်းဝင်သွား၏။ မြန်မာဌေးဘယ်လ်ရင်းလို့မရတာကို
လည်း ဝိုးကျော်တို့ စိစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

“သီးသန့်ရှယ်ခန်းထဲမှာ ဘိုကင်လုပ်ထားပြီးသား၊ အစားအ
သောက်တွေ အားလုံးအဆင်သင့်ရောက်လာလိမ့်မယ်”
“မင်းတို့အရည်အချင်းကို ယုံကြည်ပြီးအားပါ၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့
ကို တစ်နှစ်ကြိုလွှတ်ပြီး စိတ်ချလက်ချ ငါနေနေခဲ့တာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ကွာ ငါတို့က အခုထိ သူ့များအနိုင်ခံဘဝပါ။ မင်းက
တော့ အရည်အချင်းအစွမ်းအစ ကံဉာဏ်ဝီရိယ ကြိုးစားမှုအားလုံး ပြည့်စုံ

နေတဲ့အတွက် ငါတို့နဲ့နိုင်းယုဉ်လို့မရအောင်ကို ကွာခြားသွားတယ်။ ဟိုကို
ဓောက်ခါစ ဘဝတွေကို ပြန်တွေးကြည့်ရင် ငါတို့အတူတူ ဘယ်လောက်
တောင် ပင်ပန်းခဲ့ရလဲ”

“ပြန်တွေးကြည့်ရုံနဲ့တောင် ပင်ပန်းခဲ့တဲ့အချိန်တွေက ငါ့အတွက်
ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိခဲ့တာ ငါဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ ငါ ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်
ထိ ပင်ပန်းခံခဲ့လဲ ကြိုးစားခဲ့ရလဲ။ ဒီအခြေအနေထိမဟုတ်တောင် ယမင်းယု
သွင် ငါ့ကိုစွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့အတွက် နောင်တရလောက်အောင် ငါ ချမ်းသာချင်ခဲ့
လို့ပဲ”

“မင်း အခုထိ ယမင်းယုသွင်ကို မမေ့သေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း တစ်သက်စာ ဒဏ်ရာတွေပေးလိုက်တဲ့သူကို နာကြည်း
မုန်းတီးမှုတွေနဲ့ သတိရနေမှား အစွန့်ပစ်ခံယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာန
မခံချင်စိတ်။ အဲဒါတွေကို သူ သိကိုသိရမယ်”

“သူ အဲဒီလူချမ်းသာ အသက်ကြီးကြီးအဘိုးကြီးနဲ့ ပေါင်းသင်းနေ
တုန်းလို့ မင်းထင်နေလား”

“ငါတွေ့ထားသလို အဲဒီအဘိုးကြီးအတွက် ကလေးတွေအများ
ကြီး မွေးပေးပြီး စည်းစိမ်ချမ်းသာအပြည့်နဲ့ သူ ပျော်နေမှာပါ”

“အငယ်အနှောင်ဆာဝက အဲဒီလောက် ပျော်စရာကောင်းလိမ့်
မယ်လို့ မင်းတွေ့နေတာ အံ့ဩစရာပဲ”

“အဲဒီဘဝကို သူ ခုံခုံမင်မင် ပစ်ဝင်သွားခဲ့တာ ငါ့လိုချစ်သူတစ်
ယောက်ကို ထားခဲ့ရတာ သူ အားနာရမှန်းမသိခဲ့ဘူး။ မတူမတန်လို့ အစ
တည်းက ငါ့အချစ်ကို အသိအမှတ်မပြုခဲ့ရင် ငါလက်ခံတယ်။ သစ်စိမ်းချိုး
ချိုးပြီး အသည်းခွဲခဲ့ရုံလောက်ဆိုရင်လည်း ငါ ဖြေသာသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့

ယုံ့ထက်ကျပသသိ

သူက မြန်မာနိုင်ငံရဲ့အချမ်းသာဆုံးစာရင်းဝင် သူဌေးကြီးကို လက်ထပ်သွားခဲ့
တာ။ ငါ့လိုကောင်က ဘယ်တော့မှ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လူမွေးသူမွေးပြောင်
မယ့်ကောင်မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ထားခဲ့တာ။ အဲဒီအဘိုးကြီးပိုင်တဲ့ဥစ္စာနေတွေ
ငွေတွေမက်လို့ သူ့မှာဒီနိုးမတစ်ယောက်ရဲ့အရှက်သိက္ခာ ကိုယ်ကျင့်တရား
ဆိုတာတွေ လုံးဝမရှိဘူး”

“အဲဒီလောက်ကြီးမပြောပါနဲ့ကွာ သူ့မှာလည်း”

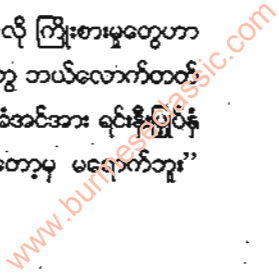
“မင်းတို့သူ့အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့ သူ့ဘက်က ဝင်ကာ
တွယ်တာလဲ”

သွေးသစ်ဉာဏ် လေသံပြင်းထန်မာဆတ်သွား၍ ကိုယေယျာနှင့်
စိုးကျော် ပခုံးတွန့်ကာ ခဏမျှ ငြိမ်သွားကြသည်။ အာရုံပြောင်းအောင်
စားပွဲပေါ်ရောက်လာသည့် အကောင်းစားအရက်ပုလင်းကိုဖွင့်၍ တစ်ခွက်စီ
ထည့်ကာ သွေးသစ်ဉာဏ်ရှေ့ တိုးပေးလိုက်၏။

သွေးသစ်ဉာဏ်က ဂွင်ခနဲ မော့သောက်ချပြီး ချိစ်အမြည်းလေးကို
လျှာပေါ်မှာ အရသာခံကာ ခပ်ပြုံးပြုံးလှုပ်၍

“ဒီလိုဘဝ ဒီလိုအရသာတွေနဲ့ရင်းနှီးဖို့ ငါ့ဘက်က ပေးဆပ်ခဲ့ရ
တာတွေ မင်းတို့အသိဆုံးပါ။ မအိပ်မစားမနား ယမင်းယုသွင်ကို နာကြည်း
မိသမျှ ငါ့ဘဝဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး ဘဝတစ်ခုလုံး ငါ အနာခံပြီး ကြိုးစားခဲ့
တာ”

“တစ်ခုတော့ ငါပြောချင်တယ်။ မင်းရဲ့အဲဒီလို ကြိုးစားမှုတွေဟာ
မြန်မာပြည်မှာဆိုရင် အရာထင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ပညာတွေ ဘယ်လောက်တတ်
တတ် ဘယ်လောက်ပိုကြိုးစားမှုတွေရှိရှိ မင်းမှာနောက်ခံအင်အား ရင်းနှီးပျှပ်နံ
မှုအဆက်အသွယ်ကောင်းမရှိဘဲ ဒီလိုနေရာ ဘယ်တော့မှ မရောက်ဘူး”

“အဲဒါတော့ အမှန်ပဲ ဉာဏ်ကြီး။ အခု မင်းကို ပွေးစားသားလို သဘောထားလိုက်တဲ့သူဌေးက မင်းချဲ့ကြိုးစားမှု သစ္စာရှိမှုတွေကို အချိန် အကြာကြီးလေ့လာစောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ။ သူတို့နိုင်ငံခြားသားလုပ်ငန်းရှင်တွေ က ခိုးသားကြိုးစား သစ္စာရှိတဲ့ဝန်ထမ်းတွေကို ဘဝတစ်ခုလုံးပြောင်းလဲသွား အောင် အလုပ်သမားဝန်ထမ်းဘဝက လွတ်မြောက်အောင် မြေတောင်မြှောက် ပေးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်စေတနာတွေ ရှိကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါတို့ အလုပ် အတူတူလုပ်ကြတဲ့ ဝန်ထမ်းချင်းအတူတူ မင်းချဲ့သားမှု မဆုတ်မနစ် ကြိုးစား မှု ပီရီယုဒသည်းခံမှု၊ ဖြစ်မြောက်ချင်လွန်းတဲ့စိတ်ဓာတ်၊ အဲဒါတွေကို အသိ အမှတ်ပြုခံလိုက်ရတာပဲ။ တကယ်ကို ငါတို့ မင်းကိုအားကျမိပါတယ် ဉာဏ် ကြီး”

“မင်းတို့ အဲဒီလို ချီးကျူးနေတော့ ငါဘယ်လိုနေရမှန်းတောင် ထင်တော့တုန်း။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအခြေအနေနဲ့ မြန်မာပြည်ကိုပြန်လာခွင့်ရတာ ငါ့တို့သံငါ ကျေနပ်အားရပိုတယ်။ ငါ ထွက်လာခဲ့ရတုန်းက အခြေအနေနဲ့ အခု မြန်မာပြည်လာတဲ့အခြေအနေ၊ ဟား အချိန်တွေက မြန်လွန်းတယ်။ တို့တောင်းလွန်းတယ်လို့တောင် ထင်မိတယ်”

“ဟိတ်တောင် အချိန်တွေက ဒီလောက်တောင် ကြာသွားပြီနော်”
ကိုဇယျာက လက်ဆယ်ချောင်းထောင်ပြု၏။ စိုးကျော်က အရက် သောက်ကာ အပြည်းဖတ်တွေနို့ကံစားပြီးမှ

“ဘဝဆိုတာ အချိုးအကွေ့ အတက်အဆင်း မြန်လွန်းလို့ အံ့ဩ စရာတော့ ကောင်းလွန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကပဲ အံ့ဩစရာကောင်းတာပါ။ ငါတို့က ဘာမှ ထူးထူးခြားခြားကြီး ပြောင်းလဲသွားတာမဟုတ်တဲ့အတွက် ဘာမှသိပ်အံ့ဩစရာမကောင်းပါဘူး။ ငါတို့ကလည်း ငါတို့ပဲလေ။ မိဘမွေးချင်း

ကို နည်းနည်းပါးပါးထောက်ပံ့ပြီး ကျန်တာကို ကေတိဗွီတွေ ကလပ်တွေ ကစားကွင်းတွေမှာ သွားဖြုန်းလိုက်စားလိုက် သောက်လိုက်သုံးလိုက် ဖြုန်း လိုက်ဆိုတော့ လုပ်ငန်းရှင်တွေက ဒီကောင်တွေကြီးပွားချင်လို့ နိုင်ငံခြားလာ အလုပ်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး မျက်စိဆံပင်မွှေးတောင် စူးဦးမယ်၊ သူတို့ တွေကို ခိုးသားကြိုးစားတဲ့သူကို မြေတောင်မြှောက်ပေးရမှာ ဝန်မလေးပေ မယ့် ငါတို့လို လူမျိုးတွေကို အထင်သေးရှံ့ချချင်တယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ် မင်းက မင်းယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့သူငယ်ချင်းတွေပါဆို လို့ ငါတို့ကို မင်းအတွက် ဝန်ထမ်းကောင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြည့်ဆိုပြီး မြန်မာပြည်ရုံးခွဲကို တာဝန်ပေးလိုက်တာ၊ အဲဒီအတွက်လည်း မင်းကိုကျေးဇူး တင်တယ်။ ငါတို့အလိုသာဆိုရင် မစုမဆောင်းမိတာနဲ့ မြန်မာပြည်ကို ဘယ် တော့မှ ပြန်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ကဲ အခု မြန်မာပြည်မှာ ငါတို့သုံးယောက် ပြန်ဆုံတဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ချီးယားစ”

“ချီးယားစ သွေးသစ်ဉာဏ် အောင်မြင်ပါစေ”

“အားလုံးပျော်ရွှင်ပါစေ”

လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးကြီးအဖြစ်နှင့် ပြန်ရောက်လာသော သွေးသစ် ဉာဏ်က အခုချိန်မှာတော့ အချိန်အခါ အာဇာနည်ပါဝါတွေမရှိဘဲ မကတိလုံငယ် လေးတစ်ယောက်လို ခိုးသားဖြူစင်လွတ်လပ်မှုများနှင့် ပေါ့ပါးလျက်ရှိသည်။ စားလိုက်သောက်လိုက် အချိန်တွေရလာခဲ့ပြီး အတိတ်က နာကြည်းစရာတွေ ကိုပါ ခဏမျှ မေ့သွားဟန်ရှိ၏။

ဘဝဟာ နေ့ညရာသီဥတု အရောင်အသွေးတွေအတိုင်း ပြောင်းလဲ ခဲ့သည်ရှိသော်။

အခန်း (၂)

“ငါ့လုပ်ငန်းအတွက် မင်းတို့က သူ့ရာထူးအလိုက် အင်တာဗျူး ရွေးချယ်ပြီးပြီဆိုတော့ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မင်းက လက်မှတ်ထိုးပြီး ဝန်ထမ်းခန့်အပ်ဖို့လိုမှာပေါ့။ ငါတို့က သူတို့ရဲ့ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်မှု၊ လုပ်သက်အတွေ့အကြုံကို သေချာစစ်သပ် လက်တွေ့အင်တာဗျူးပြီးမှ ရာထူးအလိုက် လစာနဲ့ အစမ်းခန့်ကာလတွေ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ပြီးသွားပြီဆိုပေမယ့် မင်းက အလုပ်ရှင်သူဌေးအနေနဲ့ လက်မှတ်ထိုးပြီး အလုပ်ခန့်ရမှာ မင်းတာဝန်ပဲလေ မဟုတ်ဘူးလား”

“အေးပါ မင်းတို့တာဝန်ကျေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေချာရော အင် တာဗျူးထားရဲ့လား။ အလှကုန်ပစ္စည်းဆိုတာ တခြားကုန်ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းသလို လွယ်ကူတဲ့အလုပ်မျိုးမဟုတ်ဘူး။ ပညာရော သမ္မာရော အတွေ့ အကြုံနဲ့ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်မှုရော အားလုံးအရေးကြီးတယ်။ ကိုနိုးယားအလှ ကုန်ပစ္စည်းတွေကို လူတွေအများဆုံး စိတ်ဝင်စားကြတယ်ဆိုလည်း မားကက်

ယုံထက်ကျပေသလို

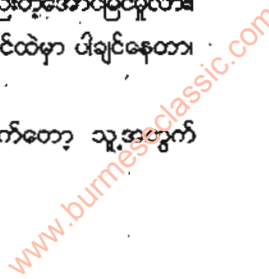
တင်းမကောင်းရင် မအောင်မြင်နိုင်ဘူး။ လုပ်ငန်းတစ်ခုအောင်မြင်ဖို့ဆိုတာ ဘက်စုံအဆင်ပြေနေမှဖြစ်မှာ”

“အဲဒါတွေအားလုံးက ငါတို့ဟိုမှာ လုပ်လာတုန်းက သဘော ပေါက်ပြီးသားပါ။ ဟိုကသူဌေးရဲ့စေ့စပ်သေချာမှုတွေကြောင့် အဲဒီကုမ္ပဏီက နိုင်ငံပေါင်းပြောက်များစွာကို ထိုးဖောက်အောင်မြင်ခဲ့တာ ငါတို့သိပါတယ်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ တစ်လတစ်ခါ ဝန်ထမ်းတွေကို အစည်းအဝေးခေါ်တယ်။ ညဘက်မှာ ဒင်နားနဲ့ညှပ်ခံပြီး ပါတီသဘောစည်းရုံးတယ်။ ပျော်ရွှင်အောင် လုပ်ပေးတယ်။ အလှကုန်ထုတ်တဲ့စက်ရုံက ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ရင်းနှီးခိုင်းတယ်။ ပညာမှုဝေခိုင်းတယ်။ သူတတ်တဲ့ပညာ ကိုယ်လည်းတတ်ရမယ်။ ကိုယ်တတ် တဲ့ပညာ သူလည်းတတ်ရမယ်။ အဲဒါတွေကြောင့် အဲဒီသူဌေး ဝန်ထမ်းကောင်း တွေမွေးနိုင်ခဲ့တာ”

ကိုဖေယျာပြောတာ သွေးသစ်ဥာဏ် လက်ဖြောက်တီး၍ ထောက် ခံလိုက်၏။

“မှန်တယ် ဒယ်ဒီက အမေရိကန်နိုင်ငံသား။ ဒါပေမဲ့ ကိုနိုးယား အလှကုန်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်တာနဲ့ အောင်မြင်သွားတယ်။ သူ့ရဲ့စိတ်ရှည်မှု သည်းခံမှု ကြိုးစားလေ့လာမှု၊ ဝီရိယ လုံ့လစိုက်ထုတ်မှုတွေကြောင့် အောင်မြင် မှုကို ရေရှည်ထိန်းသိမ်းနိုင်တယ်။ ကိုနိုးယားမှာစက်ရုံတည်ပြီး နိုင်ငံပေါင်း အများကြီးကို ဖြန့်ဖြူးထိန်းချုပ်ထားနိုင်တယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့အောင်မြင်မှုလား။ သူကလည်း သူ့နိုင်ငံမှာ ကမ္ဘာ့အချမ်းသာဆုံးစာရင်းဝင်ထဲမှာ ပါချင်နေတာ။ အဲဒါကြောင့် သူ အခုချိန်ထိ ကြိုးစားနေတုန်းပဲ”

“မင်းကို ဒီလိုပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ခွဲဝေပေးလိုက်တော့ သူ့အတွက် လျော့မသွားဘူးလား”

“သေတ္တဝါသလားဆိုတာထက် သူ့ကိုတယ်လောက်ထိ တိုးပွား
အောင်လုပ်ဆွဲတဲ့လူလဲဆိုတာကို သူက အရင်ကြည့်တာ၊ သူ့ကိုဆယ်ဆ
ဆောင်လုပ်ပေးတဲ့လူကို သူက တစ်ဆလောက်ပြန်ပြီး အကျိုးပြုလိုက်ရတာ
သူ ခုံခုံနစ်နာသွားတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ သူ့အကျိုးအမြတ်ကိုယ်အကျိုးအမြတ်
ကြည့်တဲ့လူလို အယ်ဒီက အောင်မြင်တဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက်
ဖြစ်နေတာပေါ့”

“အေးကွာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းက တကယ်ကံကောင်းသွားပါပြီ၊
ဘဝပေမယ့် ငါတို့ကို မစ်မထားတဲ့အတွက်လည်း မင်းကိုကျေးဇူးတင်တယ်၊
မြန်မာပြည်မှာလုပ်ပြီး နိုင်ငံခြားလုပ်ခလစာမျိုး ဘယ်ကုမ္ပဏီကပေးမှာလဲ၊
အေး တစ်ခုတော့ ကြိုပြောထားဦးမယ်နော်”

“ဘာလဲ”

သွေးသစ်ဥာဏ် မေးငေါ့ကာ ပြန်မေးတော့ ကိုယေယျာနှင့်စိုးကျော်
မျက်လုံးချင်းဆုံ မျက်ခုံးပင့်သွားကာ

“ဘာကိုစွဘယ်လိုအကြောင်းပဲရှိရှိ ငါတို့ကို အလုပ်မဖြုတ်ပါဘူး
လို့ ကတိပေးရမယ်”

“ငါက ဘာလို့ အဲဒီကတိပေးရမှာလဲ ပြောပါဦး၊ မင်းတို့က ငါ
လုပ်ငန်း အကျိုးစီးပွားပျက်စီးအောင်လုပ်နေလည်း ငါက ဒီအတိုင်းကြည့်နေ
ပြီး အလုပ်မဖြုတ်ဘဲ ထားရမှာလား”

“မင်းအလုပ်အကျိုးစီးပွားတော့ ပျက်စီးအောင်လုပ်မလားကွ၊
တစ်နှစ်ကျော်လောက် ဒီမှာကြိုရောက်နေပြီး မင်းပို့သမျှငွေတွေ ဘာတစ်ခုမှ
အလွဲသုံးစားမလုပ်ဘဲ မင်းအဆင်သင့်နဲ့ထိုင်လို့ရအောင် စီစဉ်ထားတဲ့သူတွေကို
မင်း အဲဒီလိုစကားမျိုး ပြောရသလား”

ယုံတော်ကျမလာသီ

“မသိဘူးလေ မင်းတို့က ဘာလုပ်မယ်မှန်းမသိဘဲ အကျပ်ကိုင်
ချင်တဲ့အထာမျိုး ပြောနေကြတာကို”

“ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ်လေကွာ၊ မင်းဘက်က ဘာအကြောင်း
ကိစ္စရှိရှိ ငါတို့ကို အထင်မလွဲဖို့ တစ်မျိုးထင်မသွားဖို့ပါ”

“ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်လို့ ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ
ကိုဇေယျာ”

“အင်း အဲဒီလိုကွာ ဒီနေ့အလုပ်ခန့်တဲ့အကြောင်း မင်းလက်မှတ်
ထိုးဆုံးဖြတ်ရမှာမဟုတ်လား”

“အေးလေ အဲဒါကြောင့် ရုံးကိုလာတာ အခု ကိုးနာရီထိုးတော့
မယ်၊ အဲဒီလူတွေရောက်တော့မယ်ဆိုရင် ငါ့ရုံးခန်းထဲကို တစ်ယောက်ခီ
နံပါတ်အစဉ်အတိုင်း လွှတ်လိုက်တော့”

“အေး လွှတ်မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ပြောတဲ့စကား မဆုံးသေးဘူး၊
မင်းနားထောင်ဦး”

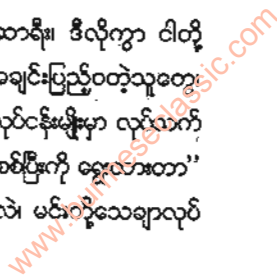
“ခင်ဗျားတို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာ နားထောင်ရအောင် ခင်ဗျားတို့က
သူဌေးလား၊ ကျွန်တော်က သူဌေးလား”

“မင်း အဲဒီလိုအောက်ခြေလွှတ်စကားတော့ မပြောနဲ့ကွာ”

“ဘာ”

“အဲ အဟဲဟဲ စကားပြောမှားသွားလို့ ဆောရီ၊ ဒီလိုကွာ ငါတို့
အင်တာဗျူးထားတဲ့လူတွေက တကယ်ကို အရည်အချင်းပြည့်ဝတဲ့သူတွေ၊
သေသေချာချာကို စစ်ဆေးစမ်းသပ်ပြီးတဲ့သူတွေ၊ ဒီလိုလုပ်ငန်းမျိုးမှာ လုပ်သက်
အတွေ့အကြုံနဲ့ အရည်အချင်းရှိတဲ့သူတွေကို သေချာစိစစ်ပြီးကို ငွှားလားတာ”

“အေးပါ မင်းတို့ကို ငါက ဘာပြောနေလို့လဲ၊ မင်းတို့သေချာလုပ်

အဲဒီလိုတော့လည်း သူဌေးကိုကျော်ပြီး အလွဲသုံးစားမလုပ်ချင်ပါဘူး။ အခန့်မသင့်လို့ အမှားဖြစ်သွားရင် မကောင်းဘူးလေ”

“ကဲ ထားပါတော့၊ အခု ခင်ဗျားနဲ့စိုးကျော် အဓိကပြောချင်တဲ့ အကြောင်းက ဘာလဲ”

“မင်းမကြိုက်တဲ့သူပါခဲရင်တော့ အဲဒီလူတွေထဲက ဘယ်သူ့ကိုမှ ယယ်မရဘူးလို့ ပြောတာ”

“ဒါပဲလား”

ဟုတ်သည်ဆိုသည့်အဓိပ္ပာယ်လား၊ မဟုတ်သေးဘူးဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်လားမသိဘဲ ကိုဇေယျာနှင့်စိုးကျော် မလုံမလဲ ပုံစံမျိုးနှင့် အကြည့် ဆုံသွားကြပြန်၏။ သူက စိတ်မရှည်သလို ဆိုလည်ထိုင်ခုံကို ကျောခိုနေရာက ဖြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး

“ကဲ ဝန်ထမ်းတွေကို ခင်ဗျားတို့သွားခေါ်မှာလား၊ ကျွန်တော်ထွက် ခေါ်လိုက်ရမလား ပြော”

“စိတ် စိတ်ကိုရှည်ရှည်ထားပါကွာ၊ မင်းကလည်း ဒေါသကြီးပဲ၊ ငါတို့အပြောပြီးပြီနော်၊ ဘာကိစ္စကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ကို အလုပ်ထုတ်လို့မရဘူး၊ ငါတို့အင်တာဗျူးပြီး အလုပ်ခန့်ထားတဲ့သူတွေကိုလည်း မင်းမကြိုက်ပါဘူး ဆိုပြီး ပယ်လို့မရဘူး၊ အလုပ်ဘယ်နေ့ဆင်းရမယ်ဆိုတဲ့ဒီတဲပေးပြီး အလုပ်ခန့် ကြောင်း သူဌေးနေရာက လက်မှတ်ထိုးပေးရုံပဲ”

“ကျွတ် ကဲ သွားကြပါတော့ဗျာ”

ဖန်တော်ကျမ်းပေသီ

သူ စိတ်မရှည်စွာအော်ထုတ်လိုက်သည်။ အလုပ်ရှင်သူဌေးနေရာ ရောက်သွားလို့ မာန်တက်နေခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူ့ဘဝ ဘယ်လိုပဲပြောင်းလဲ သွားသွား ဒီလူနှစ်ယောက်ကတော့ ဘဝတူရုန်းကန်ခဲ့ဖူးသူတွေပဲ၊ ဘယ်တော့မှ စွန့်ပစ်လိုက်ဖို့ မခင်းစားပါ။ နိုင်ငံခြားကို ရောက်သွားပြီး အစောပိုင်းအချိန်တွေ က အရင်ရောက်နှင့်ကာ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေပြီဖြစ်သော ကိုဇေယျာတို့နှစ် ယောက်ဆီက အကူအညီအထောက်အပံ့တွေ အများကြီးယူခဲ့ရဖူးသည်။

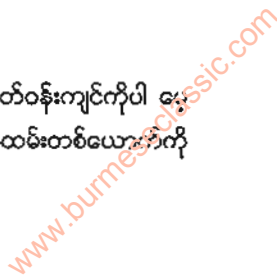
ကိုယ့်နိုင်ငံသားအချင်းချင်းဖို့ သူတို့က နိုင်သလောက်ဖေးမပေးခဲ့ ကြခြင်းပင်။ နောက်ပိုင်း သူ့အကြောင်းကိုယ့်အကြောင်းတွေ ရင်ဖွင့်ကြရင်း ပိုပြီးရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။ တကယ်ဆို သူ့ထက်အရင် နိုင်ငံခြားမှာအလုပ်လုပ် သော ကိုဇေယျာတို့နှစ်ယောက်အနေဖြင့် ကြီးပွားတိုးတက် အဆင်ပြေနေ သင့်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုဇေယျာတို့ နိုင်ငံခြားထွက် အလုပ်လုပ်ကြသော်လည်း ဘာဖြစ်ရမည်ဆိုသည် ရည်ရွယ်ချက်မရှိ၊ ရည်မှန်းချက်မရှိကြ။

ရလိုက်သုံးလိုက် စားလိုက်ဖြင့် စုဆောင်းဖို့ပင် ဆန္ဒမရှိကြ။ သူ ကတော့ ယမင်းယုသွင်ကို နာကြည်းမှန်းတီးမှုများဖြင့် ချမ်းသာမဖြစ်မည်။ ယမင်းယုသွင် အားကျလောက်အောင် သူ့ကိုစွန့်ပစ်ထားရစ်ခဲ့တာ နောင်တ ရလောက်အောင် ချမ်းသာရမည်ဆိုသည်စိတ်နှင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပင်ပန်းခံ ဒဏ်ပေးကာ ကြိုးစားခဲ့သည်။

“သူဌေး”

“အော် ထိုင်”

ထိုအတွေးတွေဝင်လာခဲ့ပြီဆိုလျှင် သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ မှေး လျော့တတ်သည်။ ဖိုင်လေးကိုင်ကာ ဝင်လာသော ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို ရှေ့မှာထိုင်ခိုင်းလျက် ဖိုင်ကိုယူကြည့်လိုက်၏။

အရည်အချင်း လုပ်သက်အတွေ့အကြုံ၊ အတန်းပညာတို့များ ကွန်ပျူတာစာရင်းကိုင်အောင်လက်မှတ်များ၊ အားလုံးက သူတာဝန်ယူရမည် ရာထူးနှင့်အားလုံး အဆင်ပြေအောင်ရွေးချယ်တတ်သားဟု ကိုဇေယျာတို့ကို စိတ်ထဲက ချီးကျူးလိုက်မိ၏။

“အခုလာမယ့်လဆန်းတစ်ရက်စပြီး အလုပ်စဆင်းရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါ သူဌေး”

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖိုင်လေးကိုင်ကာ ဝင်လာသူများကို လက်မှတ်ထိုးပေး၍ အလုပ်ခန့်လိုက်ရသည်။ ကိုဇေယျာတို့ ရွေးချယ်ထားတာ အားလုံး အဆင်ပြေနေ၍ အရမ်းကြီး စစ်ဆေးနေစရာပင်မလိုပါ။

“ဟင်”

နောက်ထပ် ဝင်လာပြီး ဖိုင်ထိုးပေးလာသူကို မျက်နှာမော့မကြည့် သေးဘဲ ဖိုင်ကိုယူကြည့်မိလိုက်စဉ်မှာပဲ သူ အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ လိုင်စင်စာတိုပုံ၊ ဒီမျက်နှာ ဟား ဒီနာမည် ယမင်းယုသွင်။

အောက်က အရည်အချင်းတွေ အဘနာမည် ကြည့်နေစရာမလို။

“မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟင်”

အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မျက်ထောက်နီဖြင့် သူမ မျက်နှာကို လက်ညှိုးတည့်တည့်ထိုးပြီး မေးလိုက်မိ၏။ သူမလည်း သူ့ကို တွေ့လိုက်ရတာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ မျက်လုံးအပြူးသား လေးဖြစ်လျက် ကြောင်ကြည့်နေ၏။

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲလို့ ငါမေးနေတယ်”

“အ အလုပ်ခန့်စာအတွက် လက်မှတ်လာထိုးတာ”

“ဘာ မင်းကိုဘယ်သူက အလုပ်ခန့်မှာလဲ၊ အခုထွက်သွား ငါ့ အခန်းထဲက အခုထွက်သွား”

“ကျွန်မ အင်တာဗျူးပြီးသားပါ”

“ဘာကိုအင်တာဗျူးတာလဲ၊ မင်းလိုလူမျိုးကို ငါက ဘာလို့အလုပ် ခန့်ရမှာလဲ ကိုဇေယျာ စိုးကျော် လာစမ်း အမြန်ဝင်လာခဲ့”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရုံးခန်းတံခါးပေါက်နားမှာ အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေသော ကိုဇေ ယျာနှင့်စိုးကျော် မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့် ဝရန်းသုန်းကား ဝင်လာကြ၏။

“သူ့ကို အခုဆွဲထုတ်သွား၊ ချက်ချင်းထုတ်သွား”

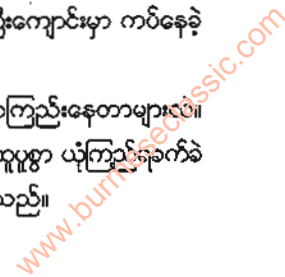
“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူ့အရည်အချင်းတွေအင်တာဗျူးပြီး အလုပ် ခန့်ထားတာ အားလုံးအဆင်ပြေ”

“ခင်ဗျားတို့အတွက် အဆင်ပြေချင်ပြေလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့် အတွက် အဆင်မပြေဘူး ယမင်းယုသွင် မင်း ငါ့မျက်စိရှေ့ကနေ ထွက်သွား လိုက်ပါတော့၊ ဘယ်တော့မှ ငါ့မျက်စိရှေ့ကို ရောက်မလာနဲ့”

လေသံတွေက တင်းထန်ပြတ်သားလွန်း၏၊ မျက်လုံးတွေထဲမှာ အမုန်းမီးတွေ တောက်လောင်နေသည်။ သူ သွေးသစ်ဉာဏ်။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလိုကုမ္ပဏီအကြီးကြီးမှာ သူဌေးဖြစ်နေရတာလဲ။ ဘယ်လိုမှကို ထင်မှတ်မထားပါ။ ဟိုအရင်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ်နေခဲ့ ရသော မိဘမဲ့ အခြေအနေမဲ့တစ်ယောက်။

သူမကို ဘယ်လောက်တောင် မုန်းတီးနာကြည်းနေတာများလဲ။ ရင်သီးမောက်မာလွန်းစွာ နှင်ထုတ်လိုက်သည်။ ရက်ရွံ့ထူထူစွာ ယုံကြည်ရုံခက်ခဲ စွာဖြင့် သူ့ရုံးခန်းထဲကနေ သူမ ပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။

ဘာကြောင့် အခြေအနေတွေက ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ။ သွေး
သစ်ဉာဏ်ဆိုတာ တစ်ချိန်က သူမရဲ့။

အခန်း (၃)

“တစ်ချိန်က ဘာတွေပဲဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ အခုက ကိုယ်က လုပ်ငန်းရှင်၊
သူက အလုပ်လို့ခေါ်လို့ အင်တာဗျူးပြုပြီး အလုပ်လျှောက်တဲ့သူ၊ ကိုယ်လို
အပ်တဲ့အရည်အချင်းတွေရှိနေတဲ့သူကို မင်းဘာလို့ အဲဒီလို နှင်ထုတ်လိုက်ရ
တာလဲ”

“အေးလေ ဒီလို အဘက်ဘက်က အရည်အချင်းရှိတဲ့လူမျိုး၊
ရှာရဖို့လွယ်လို့လား။ ဘာသာစကားကိုက သုံးမျိုးလောက်ကျွမ်းကျင်
ကျင် တတ်တာ၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်းအတွက် ဘယ်လောက်တောင် အသုံးဝင်
လိုက်သလဲ”

“မင်းတို့က ငါ့ကိုအပြစ်ပြောနေကြတာလား။ တကယ်တမ်းက
မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ အပြစ်ရှိတာနော်။ ယမင်းယုသွင်ရဲ့ဓာတ်ပုံကို
မင်းတို့ကို ပြထားဖူးတယ်။ သူ့ကိုချစ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းတွေ၊ မုန်းသွားခဲ့တဲ့
အကြောင်းရင်းတွေအားလုံးကိုလည်း ပြောပြထားပြီးသား။ မသံ့ချင်မတွေ့ချင်

မကြည့်ချင်မမြင်ချင်လောက်အောင် ငါ အရမ်းကို နာကြည်းနေတယ်ဆိုတာ မင်းတို့အသိ၊ ဒါကို ဘာကြောင့် သူ့ကိုအင်တာဗျူးလက်ခံလိုက်ရတာလဲ၊ အလုပ်ခန့်လိုက်ရတာလဲ၊ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တဲ့အတွက် မင်းတို့ကိုပါ အလုပ် ဖြုတ်ပစ်လိုက်သင့်တာ”

ကိုဇေယျာနှင့်စိုးကျော် မတ်ခနဲ မျက်လုံးပြူးသွား၏။ စိုးကျော်နှင့် နှစ်ယောက်အကြည့်ဆုံသွားပြီး ကိုဇေယျာ ခေါင်းရမ်းကာ

“အလုပ်ခန့်လူမှုရေး မရောတွေ့သင့်ဘူး ထင်တယ်ကွာ၊ ယမင်းယု သွင်အပေါ် ဘယ်လောက်ပဲ နာကြည်းနေပါစေ သူ့မှာအဆင်မပြေမှုတွေရှိလို့ အလုပ်လာလျှောက်တာ၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်းအတွက် လိုအပ်ရင် အလုပ်ခန့်ရမှာ ဝေ့”

“အဆင်မပြေလို့ ဘယ်သူဌေးကြီး အလှူကုန်လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးကြီး ကတော်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကျိကျိတက်ချမ်းသာနေတဲ့ သူဌေးမကြီး ဖြစ်နေရမှာလေ၊ သူ့ အရမ်းကိုချမ်းသာချင်လွန်းလို့ သူ့အဖေလောက်ရှိတဲ့ အဘိုးကြီးကို ယူခဲ့တာပဲ”

“မင်းမသိတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ မင်းသိချင်ရင်တော့ ပြောပြလို့ရတယ်”

“ဘာ”

“အဲဒီအဘိုးကြီးကို ယမင်းယုသွင် ငါးနှစ်လောက်ပဲ ပေါင်းလိုက်ရ တယ်၊ အဲဒီအဘိုးကြီး ဆုံးသွားပြီ”

“ဟင် အဲဒါကော ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“တမင်တကာ စုံစမ်းစရာတော့ မလိုပါဘူး၊ အဲဒီအဘိုးကြီးရဲ့ သားနဲ့သမီးက အဘိုးကြီးကျန်ခဲ့တဲ့လုပ်ငန်းတွေဆက်လုပ်နေတာဆိုတော့

ငါတို့နဲ့ဆက်စပ်မှုရှိတယ်လေ၊ သူတို့တင်သွင်းတဲ့နိုင်ငံတွေ ဖြန့်ဖြူးရောင်းချ တဲ့နိုင်ငံတွေ၊ မြန်မာပြည်မှာကျတော့ အသားအရေ ရာသီဥတုနဲ့ကိုက်ညီတဲ့ ဘယ်လိုပစ္စည်းတွေထုတ်တာလဲ၊ အားလုံးကို စုံစမ်းလေ့လာပြီးမှ ငါတို့ဘာ လုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိမှာလေ”

“ဒီကိစ္စက သူတို့ကို အားကိုးနေစရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး လေ့လာထားပြီးသားပဲ၊ ယမင်းယုသွင် ယောက်ျားကြီးရဲ့သားသမီး တွေဆိုရင် ပြိုင်ဘက်လိုသဘောထားပြီးတော့တောင် တိုက်ခိုက်လို့ရသေး တယ်”

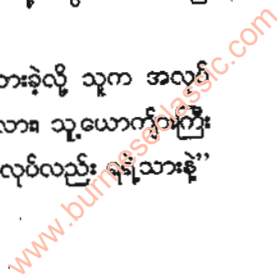
“သူတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ မင်းမုန်းမယ်ဆိုရင် ယမင်းယုသွင်ကိုပဲ မုန်းလို့ရမယ်၊ သူတို့ကို စိန်ခေါ်တိုက်ခိုက်လို့ဖြစ်မလား”

“တော်ပြီ ကျွန်တော် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်ဘူး၊ ယမင်းယု သွင်ကို ကျွန်တော်အလုပ်ခန့်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ အဲဒီလိုပဲ သိထားပါ”

ကိုဇေယျာ ခေါင်းမာစွာ ရှေ့တိုးလာလျက်

“မင်းစဉ်းစားဦး ဉာဏ်ကြီးရား ယမင်းယုသွင် တတ်မြောက်ထားတဲ့ အရည်အချင်းတွေက အရမ်းကို ငါတို့အတွက် အသုံးဝင်တယ်၊ သူက အဘိုးကြီးနဲ့နိုင်ငံခြားကို လိုက်သွားပြီး လုပ်ငန်းတွေဦးဆောင်ပြီးလုပ်တယ်၊ ကျောင်းပြီးအောင်တက် ဘွဲ့တွေထပ်ယူတယ်၊ ဘာသာစကားသုံးမျိုး ကျွမ်း ကျွမ်းကျင်ကျင်တတ်လို့ နိုင်ငံတကာနဲ့ဆက်ဆံရာမှာ ငါတို့အတွက် အဆင်ပြေ တယ်”

“သူ့ကို သူ့ယောက်ျားက ဘာမှပေးမထားခဲ့လို့ သူက အလုပ် ထွက်လုပ်လောက်အောင် အဆင်မပြေဖြစ်သွားတာလား၊ သူ့ယောက်ျားကြီး ကျန်ခဲ့တဲ့လုပ်ငန်းတွေက အကြီးကြီးတွေပဲ၊ အဲဒီမှာလုပ်လည်း ရနဲ့သားနဲ့”

“အဲဒါကြောင့် မင်းမသိတာတွေအများကြီးပါလို့ ပြောတာပေါ့။ သူက အငယ်အနှောင်းလေကွာ၊ အဘိုးကြီးသေသွားတော့ ရသင့်သလောက်ပဲ ရမှာပေါ့။ လုပ်ငန်းတွေကတော့ သူ့သားနဲ့သမီးပဲပိုင်တာဖြစ်မယ်”

“သူက အဲဒီမှာ ဘာလို့မလုပ်တာလဲ၊ လုပ်ငန်းကြီးတွေပိုင်တဲ့ အသိုက်အဝန်းထဲရောက်ပြီးမှ သူများအလုပ်မှာလုပ်နေရတာ ပတ်ဝန်းကျင် လက်ညှိုးထိုးခံရမှာပေါ့”

“အဲဒါ သူတို့ကိစ္စ သူတို့အကြောင်းတွေ၊ ဘာဆိုတာတော့ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စတွေအထိ နှိုက်နှိုက်ခွာခွာတော့ မသိဘူး။ ငါတို့ ယမင်းယုသွင်ကို အလုပ်ခန့်တယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ မကျေနပ်ချက် ကျေနပ်ချက်တွေ မပါဘူး။ ငါတို့အတွက် အဆင်ပြေဖို့ပဲ”

“မလိုဘူး ကိုဇေယျာ၊ သူ့ဘဝသူ့အကြောင်းဘယ်လိုပဲရှိမို့ ကျွန်တော်စိတ်မဝင်စားဘူး။ သူ ဒီလိုဖြစ်သွားလို့လည်း ကျွန်တော်မသနားနိုင်ဘူး။ သူ ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့တဲ့အချိန်တုန်းကလည်း သနားခဲ့တာ အားနာခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ အချစ်ကိစ္စသွပ်နေတဲ့အချိန်မို့ ကျွန်တော့်ကို မထားခဲ့ဖို့ ခူးထောက်ပြီးတောင် တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး သူ့လက်ထပ်တော့ မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းပြောပြီး ကျွန်တော် ဘာဖြစ်ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တစ်ချက်လေးမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်သွားခဲ့တယ်။ သိပ်ကိုချမ်းသာချင်တဲ့မိန်းမ အရမ်းကိုလုပ်ငန်းရှင်သူဌေးကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်နေတဲ့မိန်းမ၊ ဟား ဟား အခု ဘာတွေဖြစ်သွားပြီလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

ဘာတွေ သဘောကျသွားတာလဲ။ ယမင်းယုသွင်အကြောင်းကို ကြားပြီး လျှောင်လိုသည့်သဘောလားမသိဘဲ သွေးသစ်ဥာဏ် ပန်းတွေလှုပ်ခါအောင် ရယ်နေသည်။ ကိုဇေယျာနှင့်စိုးကျော်က ယမင်းယုသွင်အတွက်

စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပြီး သွေးသစ်ဥာဏ်လက်ခံလာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေမိကြသည်။

သွေးသစ်ဥာဏ်က ကိုဇေယျာတို့နှစ်ယောက်ကို မျက်နှာတင်းတင်းဖြင့် လှည့်ကြည့်၍

“ခင်ဗျားတို့ ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်သေးလို့လဲ”

“ယမင်းယုသွင်ကိုအလုပ်ခန့်ရင် ငါတို့လည်း အလုပ်ထွက်မယ်လို့ ပြောအားတော့ မရှိပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအတွက်တော့ ပြောချင်တယ်။ မင်း ယမင်းယုသွင်ကို မုန်းတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီအမုန်းတွေ အငြိုးတွေ အတွက် သူ့ပညာတွေကို ကိုယ့်အတွက်အသုံးချပါလား။”

“ဘာ”

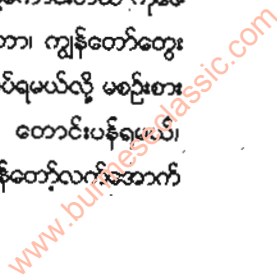
“အဲဒီပညာတွေက အဘိုးကြီးဆီက ရလာခဲ့တာ၊ အဘိုးကြီးမသေခင် သူ့သင်ယူခွင့်ရခဲ့တာတွေက နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါတွေကို ကိုယ့်အတွက် အသုံးချလိုက်မယ်ဆိုရင် လက်စားချေရာတောင် ရောက်သေးတယ်”

“ဟင် အဲဒီလိုလား”

သွေးသစ်ဥာဏ်မေးကိုပွတ်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် စဉ်းစားခန်း ဝင်သွား၏။ ခဏနေတော့ စားပွဲခုံကို ပြန်ခနဲပုတ်ကာ ထရပ်လိုက်ပြီး တိုဇေယျာ ပခုံးကို လက်ညှိုးနှင့်လှမ်းထိုးပြီး

“ခင်ဗျားဦးနှောက် ဒီတစ်ခါတော့ ရွှေ့ချထားဖို့ကောင်းတယ် ကိုဇေယျာ၊ ဘာ လက်စားချေရမယ်၊ စကားလုံးက လှလိုက်တာ၊ ကျွန်တော်တွေ့

တောင်တွေ့မထားမိဘူး။ အမုန်းတွေအတွက် အဲဒီလိုလုပ်ရမယ်လို့ မစဉ်းစား ဒီဘူး။ ဟုတ်တယ် သူ ကျွန်တော့်ကို ခယရမယ်၊ တောင်းပန်ရမယ်၊ အောက်ကျခံရမယ်၊ ရိုသေလေးစားနေရမယ်၊ ဒါဆို ကျွန်တော့်လက်အောက်

မှာ ကျွန်တော်ခိုင်းသမျှ လုပ်ဖို့ထားရမှာပေါ့၊ ဟား သိပ်ကိုလှပတဲ့ဇာတ်လမ်းလေးပဲ”

“သူ့မှာ မာနရှိနေနိုင်တယ်ဆိုတာလည်း မပေးနဲ့ သူက အရမ်းကြီးမပြည့်မစုံဖြစ်နေလို့ အဆင်မပြေလွန်းလို့ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အဖေအမေက အသက်ကြီးပြီ ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ သူ့သားလေးရဲ့နေောင်ရေးအတွက် သူ မဖြစ်မနေ အလုပ်လုပ်ဖို့လိုအပ်လာလို့ လုပ်တာ”

“ဘာ သူ့မှာသားသမီးရှိတယ်လား”

“အဘိုးကြီးနဲ့ သားတစ်ယောက်မွေးခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက် ခံစားခွင့်အနေနဲ့ အိမ်တစ်လုံး ကားတစ်စီး ဘဏ်မှာငွေလည်းထည့်ပေးခဲ့တယ်ထင်တယ်။ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ ဘဏ်ကငွေနဲ့ထိုင်စားနေရင် သားအတွက် အနာဂတ်မှာ ဘာမှကျန်တော့မှာမဟုတ်လို့ အလုပ်လုပ်တဲ့သဘောပဲ”

“ခင်ဗျားတို့ အဲဒီလောက်တောင် သေသေချာချာသိနေအောင် ဘယ်လိုများ စုံစမ်းထားတာလဲ”

“မြန်မာပြည်ကို ငါတို့ရောက်နေတာ တစ်နှစ်တောင်ကျော်ပြီကွာ ဒီအသိုက်အဝန်းမှာတော့ သူတို့သတင်းက နာမည်ကြီးပဲ၊ မင်းလည်း တဖြည်းဖြည်းပိုသိလာရမှာပါ။ ယမင်းယုသွင်ရဲ့လင်ပါသားသမီးတွေက သူနဲ့ ရွယ်တူတွေမဟုတ်လား။ သူ့ရဲ့လင်ပါသားသမီးတွေနဲ့လည်း မင်းထိပ်တိုက်တွေ့ရတဲ့ကိစ္စတွေ ရှိလာမှာပါ။ လုပ်ငန်းချင်းတွေက ဆက်စပ်နေတယ်ရှောင်လို့မလွတ်အောင် ဆက်နွယ်နေမှာ မပူနဲ့”

“ဒါဆို ယမင်းယုသွင်ကို ကျွန်တော် အလုပ်ခန့်သင့်သလား”
မဆိုင်းမတွပင် ကိုဇေယျာ ခေါင်းညိတ်ပြု၏။ စိုးကျော်ကလည်း

ကဗျာကသိပင်။

“မင်းစဉ်းစားမနေနဲ့ အခုခေတ်မှာ ပညာရှင်တွေကို ပြန်အသုံးချနိုင်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ စီးပွားရေးသမားဆိုတာ ကိုယ့်အကျိုးအမြတ်အတွက်ပဲကြည့်ရတယ်။ မင်းပိုပြီးတစ်ခုကောင်းတာက စိန်ရတနာအလှကုမ္ပဏီကို ယှဉ်နိုင်ဖို့ ယမင်းယုသွင်က လက်ကိုင်တုတ်တောင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီဘက်က ထုတ်ကုန်တွေဖြန့်ချိရေးစနစ်တွေအားလုံး ယမင်းယုသွင် လုပ်ခဲ့တာကြောင့်ပဲ”

“သူ့ယောက်ျားပိုင်ခဲ့တာက စိန်ရတနာလား။ အိုကေ ယမင်းယုသွင်ကို အလုပ်ခန့်တဲ့အကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်ပါ”

“အိုကေ အိုကေ”

“ကောင်းပါပြီ အမြန်ဆုံး အကြောင်းကြားလိုက်ပါမယ်”

ကိုဇေယျာနှင့်စိုးကျော် ရင်ဘတ်ကိုပီ သက်မကိုချကာ ပျော်သွားကြသည်။ သွေးသစ်ဥာဏ်က ဆုံလည်ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်၍ မေးကိုပွတ်ကာ အကြံဉာဏ်တွေ ထုတ်နေသည်။

ဘာအကြောင်းအရာတွေ တွေးတောကြံစည်ပြီး ပြူးနေသလဲဆိုတာတော့ မသိပါ။ သွေးသစ်ဥာဏ်က တစ်ယောက်တည်းတွေး တစ်ယောက်တည်းကြံစည်နေတာမျိုးတွေ လုပ်တတ်သည်။

သူ့လုပ်ချင်ပြီဆိုလည်း တခြားသူတွေကို အရင်တိုင်ပင်တတ်တာမျိုး မဟုတ်။ လုပ်ပြီးမှ ဒါလုပ်လိုက်သည်ဆိုတာ သိရတာမျိုးပင်။

အခုလည်း ဘာပဲလုပ်လုပ်ပါ။ ယမင်းယုသွင်ကို အလုပ်ခန့်လိုက်တာကိုပဲ။

အခန်း (၄)

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သမီး အလုပ်က သေချာအင်တာမျိုးပဲ အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီးသားဆို၊ သူဌေးရဲ့လက်မှတ်နဲ့ အလုပ်စဆင်းရမယ့်ဒီထံ သိရဖို့ပဲ သွားခဲ့တာမဟုတ်လား၊ အခုက ဘယ်လိုဖြစ်”

“သူဌေးက ယခုအရည်အချင်းကို မကြိုက်လို့နေမှာပေါ့ မေမေ”

“အို သမီးမှာ ဒီအလုပ်နဲ့ကိုက်ညီတဲ့ ပညာဝမ်းစာတွေ ပြည့်နေတာ ကွယ်၊ အရည်အချင်းကို မကြိုက်စရာလား၊ အခုလိုအချိန်မှာ အဲဒီလုပ်ငန်းကို ပိုက်ဆံရှိလို့ ထလုပ်လုပ် ပညာတတ်လို့ထလုပ်လုပ် သမီးလောက်တော့ အတွေ့အကြုံမများနိုင်ဘူး၊ ဦးထွန်းအောင်မိုးသာ မသေသေးဘူးဆိုရင် ဒီ အချိန်မှာ သမီး”

“အဲဒီအကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့တော့ မေမေ၊ ဘယ်အတိတ်ကို ဖြစ်ဖြစ် အတိတ်မှာပဲထားခဲ့လိုက်ချင်တယ်၊ အခုချိန်မှာ ဖေဖေနဲ့မေမေအတွက်ပဲ ယု ခေါင်းထဲမှာရှိတယ်၊ ပြီးတော့ သား ထွန်းသင်္ဂါ”

ပန်တက်ကျမင်း

ပြောရင်းနှင့် အသံက အက်ရှုသွား၏။ ဦးချဲ့ကိုတွန်းကာ ဖေဖေ ညှော်ခန်းထဲဝင်လာတာကြောင့် မျက်ရည်တွေကို ကပျာကသီ ဖွတ်သုတ်လိုက် ရသည်။

“သမီး အလုပ်ကအဆင်မပြေဘူးလား”

“ဘာလို့လဲ သမီး၊ ဒီကုမ္ပဏီက သမီးတတ်ထားတဲ့ပညာတွေ အရည်အချင်းတွေနဲ့ ကိုက်ညီလို့ အလုပ်သွားလျှောက်ခဲ့တာဆို၊ အင်တာဗျူး တာလည်း အစစ အရာရာ အဆင်ပြေတယ်လို့ သမီးပြောခဲ့တယ်မဟုတ် လား”

“ကျွန်မလည်း အဲဒါပဲပြောနေတာ ကိုနိုင်ရေ၊ အသွားတုန်းက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တက်တက်ကြွကြွနဲ့ အလုပ်ရမယ်ဆိုတာက သေချာပြီးသား လေ၊ အခုကျတော့ အလုပ်ခန့်စာလက်မှတ်ထိုးပေးမယ့်သူဌေးက အရည် အချင်းကို မကြိုက်လို့တဲ့၊ ခန့်စာထက် ဖြုတ်စာက အရင်ရောက်လာတယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ အဲဒီသူဌေးက သူကရော ဘယ်လောက် တော်နေတတ်နေလို့လဲ၊ ဒီလုပ်ငန်းကို ဘယ်လောက်တောင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင် ကျင် နားလည်နေလို့လဲ၊ ဒီလုပ်ငန်းမျိုးဆိုတာ ငွေရှိတိုင်း ပညာတတ်တိုင်း ချက်ချင်းထအောင်မြင်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလုပ်ငန်းနဲ့တရားတန်း လက်ပွန်း တတီး အတွေ့အကြုံနစ်ပေါင်းများစွာရှိမှ လုပ်ငန်းအပေါ်နားလည်တာ နက် နက်နဲနဲ ထဲထဲဝင်ဝင်သိဖို့ သမီးဘာတွေပေးဆပ်ပြီး ဘယ်လောက်တောင် အပင်ပန်းခံလေ့လာခဲ့ရတာလဲ”

“ဒါတွေအစအဆုံး ရှင်းပြလို့မှ မရဘဲ ဖေဖေ သူတို့က ဘာသိမှ”

“သူတို့ကဆိုတာက သူဌေးတစ်ယောက်ပဲ မသိတာလို့လင်တယ်၊

သမီးကို အင်တာဗျူးတဲ့လူတွေက တကယ်ကို သမီး ဘယ်လောက် အရည် အချင်းရှိတယ်ဆိုတာသိလို့ အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီးသား မဟုတ်လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဌေးရဲ့လက်မှတ်ကမှ အဓိကကျ အရေးပါတာ ပါ။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဖေဖေ ယု တခြားအလုပ်ရှာကြည့်ပါမယ်၊ ဖေဖေတို့ တစ်သက်လုံး အခက်အခဲ ဆင်းရဲဒုက္ခမဖြစ်စေရပါဘူး။ ယု ရှင်သန်နေသရွေ့ ပေးဆပ်သွားမှာပါ”

“သမီးရယ်”

ဦးမျိုးနိုင်နှင့်ဒေါ်ယုယုသွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ ဒီသမီး လေးကြောင့်သာ မိဘတွေမှာ ဒီအချိန်ထိ ရှင်သန်ခွင့်ရနေကြရတာမဟုတ် ပါလား။ မိဘနှင့်သားသမီးကြားမှာ စုန်ရေချည်းရှိတာမဟုတ်။ ဆန်ရေလည်း ရှိသည်ဆိုတာ အမှန်ပင်။

မိဘတွေဆင်းရဲဒုက္ခရောက်တော့မည့်အချိန်မှာ ဒီသမီးလေးက ဘဝတစ်ခုလုံးနှင့် ရင်းကော ကယ်တင်ထားတာ။

“ဖေဖေ စိတ်မကောင်းပါဘူး သမီးရယ်၊ ဖေဖေကြောင့်သာ မဟုတ်ရင် သမီးလေးဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေမိုက်ခဲ့တာ၊ ဖေဖေမှား ခဲ့တာပါ။ ဖေဖေ အဲဒီအချိန်တည်းက တစ်ခါတည်းသေသွားခဲ့ရမှာ သမီး ရယ်”

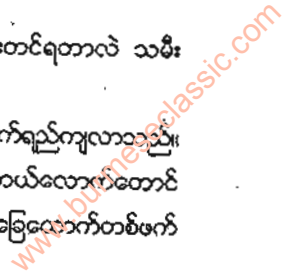
“ဖေဖေသေရင် ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း လွတ်မြောက်မှာပေါ့။ အဲဒီလို ဘယ်သူ့ကိုမှ မတိုင်ပင်ဘဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာကိုက ဖေဖေ တစ် ကိုယ်ကောင်းဆန်တာပဲ။ မိသားစုဆိုတာ မရှိအတူ ရှိအတူ၊ ချမ်းသာရင် အတူတူ ဆင်းရဲရင်လည်းအတူတူ ခံစားရမှာပေါ့။ ပြဿနာတွေကိုလည်း အတူရင်ဆိုင်ရမှာပေါ့ ဖေဖေ”

“ဒါပေမဲ့ သမီးရယ် မှားတာက ဖေဖေတစ်ယောက်တည်းမှားခဲ့ တာလေ။ ကြီးစားမှုနည်းလို့ စီးပွားရေးကျတဲ့အချိန်မှာ ငွေမျောငွေခွဲလိုက် မယ်ဆိုပြီး အသိခေါက်ခက်အဝင်နက် ရည်ရွယ်ချက်တွေလွဲမှားစွာနဲ့ လောင်း ကစားကိုလုပ်မိတယ်။ လောင်းကစားချင်တဲ့စိတ်တွေပွန်သွားတော့ အိမ်တွေ တားတွေလုပ်ငန်းတွေအားလုံး ပေါင်ရောင်းပြီး ရင်းခဲ့တယ်။ သမီးသာ ဘဝနဲ့ ရင်းပြီး မကယ်တင်ခဲ့ရင် ဖေဖေတို့တစ်မိသားစုလုံး လမ်းသေးမှာတဲတိုပြီး နေနေရပြီ သမီး”

“ဖေဖေသာ စောစောက ယုနဲ့ဖေဖေမေကို တိုင်ပင်အသိပေးခဲ့ရင် ဖေဖေ ဒီလိုမျိုး ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဒုက္ခိတဘဝရောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေက ငါမှားပြီ မိသားစုကိုဒုက္ခပေးမိပြီဆိုပြီး တစ်ဖက်ကလာတဲ့ ဆယ်ဘီး တားကြီးအောက်ကို ကားနဲ့ဝင်ပစ်လိုက်တဲ့အတွက် ဖေဖေ တစ်သက်လုံး လူကောင်းတစ်ယောက်လိုမနေနိုင်တော့ဘူး။ ဖေဖေလုပ်ရပ်က အမှားကြီး မှားသေးတာမဟုတ်ဘူး။ နောင်တရမယ်ဆိုရင် မှားမှန်သိပြီဆိုရင် ပြုပြင်လို့ ရတဲ့အမှားမျိုးပါ။ ဆုံးဖြတ်ချက်အမှားကမှ ဖေဖေကို ဒုက္ခိတဘဝရောက်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်တာပါ။ ယုကတော့ ဖေဖေ ဒီလိုဒုက္ခိတဘဝကြီးနဲ့နေရတာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ပေမယ့် အသက်မသေဘဲ ဒီအတိုင်းရှိနေပေးလို့ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

“ဖေဖေက ဘာတွေကောင်းနေလို့ ကျေးဇူးတင်ရတာလဲ သမီး ရယ်၊ ဖေဖေကြောင့် သမီးလေး”

ဦးမျိုးနိုင် စကားဆက်နိုင်အောင် ဆိုနှင့်စွာ မျက်ရည်ကျလာသည်။ ခြံထောက်တစ်ဖက်ပြတ်ပြီး ဦးချဲ့ပေါ်မှာ နေနေရတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာသွားခဲ့ပြီလဲ။ ချိုင်းထောက်နှင့်သွားလို့ရအောင် ကျန်ခြေထောက်တစ်ဖက်

ထာဝရဦး ထောက်လှီးမရပါ။

ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာတာထက် မိသားစုကို ဒုက္ခပေးသလိုတွေ ဖြစ်နေရတာ ရင်ထဲဘယ်လိုမှ မကောင်းနိုင်။ နောင်တတွေရနေမိသော်လည်း ဘယ်အရာကမှ အကောင်းအတိုင်းဖြစ်မလာတော့ပေ။

ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခတွေခံရမည် ဆိုလျှင် ဖြေသာဦးမည်ထင်၏။ အခုတော့ ကိုယ်က သမီးနှင့်ဇနီးမယားကို ဒုက္ခတွေပေးနေမိသည်။ လင်ယောက်ျားကောင်း ဖခင်ကောင်းဖြစ်ခွင့်မရသည့် အတွက် နောင်တရလို့မဆုံး ရင်နာလို့မဆုံးပါ။

သမီးပြောသလို ပြုပြင်လို့မရသည့်အမှားကို ဘယ်လိုမှပြောင်းလဲ လို့ မရအောင်အကြီးမားဆုံး ကျူးလွန်မိခဲ့ခြင်းပင်။ ဇနီးသည်က စိတ်မကောင်း သလို မျက်ရည်ဝဲစွာဖြင့် ကိုယ့်လက်ကိုဆုပ်ကိုင်လာခဲ့ပြီး

“အချိန်တွေက ကျန်ခဲ့ပြီ အတိတ်တွေက ပြီးခဲ့ပြီ ပြုပြင်ပြောင်းလဲ လို့မရတော့ဘူးဆိုပေမယ့် ရှေ့ဆက်ပြီး အဆင်ပြေအောင်တော့ နေရတော့မှာ ပေါ့ ကိုနိုင်၊ ဒါကြိုတွေ့ပြီး ပူဆွေးနေလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ။ အသက် တွေကြီးလာတော့ ဒီလို စိတ်ဖိစီးမှုတွေရှိနေရင် ကျန်းမာရေးပိုထိခိုက်မှာ ပေါ့ ကိုနိုင်”

“သမီးကို အားနာလို့ပါ သွင်ရယ်၊ သမီးအပေါ် ဖခင်ကောင်း ဝတ္တရားတွေ မကျေပွန်နိုင်တဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းဘူး၊ စီးပွားရေးကောင်း နေတဲ့အချိန်မှာလည်း သွင်အပေါ် မာန်တက်ခဲ့တယ်၊ ဒါလုပ်ဒါကိုင် ဟိုမသွား နဲ့ ဒီမလာနဲ့၊ စီးပွားရှာနေရတာလွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့က သမီးတစ် ယောက်လေး ထိန်းကျောင်းရတာ မနိုင်နိုင်ဘူး၊ အကြောင်းမပြန်လို့ ကိုယ်က လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားခဲ့တယ်၊ သွင်အပေါ်လည်း ကိုယ် တာဝန်မကျေခဲ့ပါဘူး”

သွင်၊ သွင်ကိုလည်း”

“အားနာတဲ့စကား စိတ်မကောင်းဖြစ်တဲ့စကားတွေ မပြောပါနဲ့ ကိုနိုင်၊ ကိုနိုင်အပေါ် သွင် ဘယ်တုန်းကမှ မပြောပြင်ခဲ့ပါ။ သွင်ဘက်ကပဲ မယားဝတ္တရားကျေပွန်အောင် ကြိုးစားချင်ပါတယ်”

“အဲဒီစေတနာ မေတ္တာတွေကြောင့် ကိုယ်အင်္ဂါခတ်ခံရတာ၊ အပြစ် ပေးခံရတာလို့ ကိုယ်အောက်မေ့တယ်၊ အေးလေ ဘယ်တတ်နိုင်တော့မှာလဲ အခုချိန်မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလည်း ကိုယ်တာမှ လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူး၊ သွင်ကိုရော သမီးကိုရော ကိုယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒုက္ခတလင်ယောက်ျား ဒုက္ခဖခင်တစ်ယောက်ကို မပြုမပြင် ပြုစုနေလို့ပါ”

“ဒါတွေမပြောပါနဲ့တော့ ကိုနိုင်ရယ်၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဆုံဆည်းကြရ တယ် ပေးဆပ်ကြရတယ်ဆိုတာ ကံအကြောင်းတရားတွေပါလာလို့ပေါ့၊ ဟော ကျောင်းကားသံကြားတယ် မြေးလေး ပြန်လာပြီ”

ကျောင်းကားပေါ်က ပြေးဆင်းလာသော ထွန်းသင်္ဂါလေးကိုမြင်မှ အားလုံး အာရုံပြောင်းသွားကြသည်။ သုံးတန်းကျောင်းသားအရွယ်ရောက်နေ ပြီဖြစ်သော ထွန်းသင်္ဂါက အမေကိုမြင်သည်နှင့် ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ကာ ပါးလေး နှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် နမ်းသည်။ ယမင်းယုသွင်ကလည်း သားလေးခွဲ ပါးလေးနှစ်ဖက်ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ပြန်နမ်းလိုက်ပြီး

“သားလေး ကျောင်းမှာပျော်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပျော်ပါတယ် မေမေ”

“စာတွေရော လိုက်နိုင်လား သား”

“လိုက်နိုင်ပါတယ် ဒီနှစ်လည်း သား ပထမရမှာ”

“ဟုတ်ပါပြီ မေ့သားလေးက အရမ်းတော်တာပဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေ

နွဲကစားရတာရော ပျော်လား သား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပျော်တော့ပျော်ပါတယ် မေမေ”

“ပျော်တော့ပျော်ပါတယ်ဆိုတော့ မပျော်ရတဲ့အကြောင်းရော နို့
သေးလို့လား သား”

“သားမှာ အဖေမရှိလို့တဲ့၊ တချို့သူငယ်ချင်းတွေက မခေါ်ချင်ကြ
ဘူး”

“ဪ သားရယ်၊ ဖေဖေ ဆုံးသွားလို့လို့ ပြောလိုက်ပေါ့၊ တချို့
ဆိုလည်း ဒီလိုပဲ အဖေသေတဲ့သူ အမေသေတဲ့သူ ရှိကြတာပဲ၊ ဒါက
အားငယ်စရာမလိုဘူးနော် သား၊ သားမှာ မေမေရှိတယ်၊ ဘိုးဘိုဘွားဘွား
တို့ရှိတယ်”

“သူများတွေလို ဦးဦးတို့အန်တီတို့ကျတော့ ဘာလို့မရှိတာလဲ
မေမေ တခြားညီအစ်ကို မောင်နှမတွေရော”

“ဒါက သားကို မေမေက တစ်ယောက်တည်းမွေးထားလို့ပေါ့
သားရယ်”

“မေမေနောက်ယောက်ျားယူလိုက်ရင်တော့ သားအတွက် ညီလေး
ညီမလေးတွေ ရလာနိုင်တာပေါ့နော်”

“အဟင်း ဟင်း သားက ပေါက်ကရတွေ မေးတော့မယ်၊ အဲဒီလို
စကားမျိုးတွေ ဘယ်သူက ပြောလိုက်တာလဲ သား”

“သူငယ်ချင်း ဝေယံက ပြောတာ၊ သူ့အမေက နောက်ယောက်ျား
ယူပြီး သူ့အတွက် ညီမလေးတစ်ယောက် မွေးပေးတယ်တဲ့၊ ဗိုက်ထဲမှာလည်း
နောက်ထပ်မွေးဖို့ ရှိသေးတယ်လို့ပြောတယ်”

“ဟုတ်လား ဟင်း ဟင်း”

သားလေးပြောတာကို သဘောကျစွာရယ်လိုက်မိသည်။ သားလေး
လည်း အဖော်မက်ရှာပေမပေ။ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ထက်အောက်ရွယ်တူ ကစား
ဖော်မရှိ သွေ့ခြောက်စွာနေနေရတာ။

ကစားစရာ ပစ္စည်းမျိုးစုံဝယ်ပေးထားသော်လည်း တစ်ယောက်
တည်းပဲ ကစားလိုက်၊ နာနီထမင်းခွံကျွေးရင် စားလိုက်၊ ကျောင်းလိုက်ပို့ရင်
သွားလိုက် ဖြစ်နေတာကြောင့် တောင့်တမှုလေးတွေရှိလာခဲ့တာဖြစ်လိမ့်မည်။
သားလေးကို ကရုဏာသက်စွာ မွေ့ဖက်ထားလိုက်ပြီး

“သားကျောင်းပိတ်ရင် မေမေ ကစားကွင်းလိုက်ပို့မယ်နော် သား”

“ဟင် မေမေက အလုပ်ဆင်းရမှာ အလုပ်ရတော့မှာဆို”

“ဪ အင်း အဲဒါက အဆင်မပြေသေးလို့”

“ဟင် မေမေ အလုပ်မရတော့ဘူးပေါ့”

“ကဲပဲ သားလေး ရေချိုးပြီး ညနေစာစားရအောင်နော်၊ ညကျတော့
မေမေ ပုံပြောပြီး သိပ်မယ်၊ ကျောင်းပိတ်ရက်ကျရင်လည်း ကစားကွင်းလိုက်
ပို့မယ် ဟုတ်ပြီနော်၊ သားလေး အခုနာနီနဲ့လိုက်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ အာဘွား”

သားလေးက ဘယ်ပြန်ညာပြန် အာဘွားပေးပြီးမှ နာနီနောက်ကို
လိုက်သွား၏။ အဲဒီလို အချွဲပိုပြီး စကားတတ်လွန်းတာကြောင့် အချစ်ပိုနေ
ရတာပါ။

ဒီသားလေးရှိနေတာကြောင့် ဖေဖေနှင့်မေမေ စိတ်သက်သာရာ
ရနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူမလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။

စိတ်နှင့်ခန္ဓာက မကပ်ဘဲ မောပမ်းပွန်းကျပ်နေသည့်အချိန်မျိုးမှာ
သားလေးရဲ့အနမ်းတစ်ချက်နှင့် ဖြေဖျောက်နေရသည်။

သွေးသစ်ဉာဏ် ဘယ်လိုကြောင့် လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးဖြစ်သွားတာလဲ။ ကြမ်းတမ်းရင့်သီးစွာ ပြောဆိုပြီး သူမကိုနှင်ထုတ်ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တစ်ချိန်ပစ်ခဲ့တာကြောင့် နာကြည်းစွာဆက်ဆံလိုက်သည်ဆိုတာ သူမ နားလည်ပါသည်။ ဒီထက်မက အပြစ်တင်ပြောဆိုမည်ဆိုလည်း သူမ ခံရမှာပါ။

“သမီး”

“ရှင်”

“သမီးအိတ်ထဲက ဖုန်းသံမြည်နေသလိုပဲ”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့”

အတွေးတွေလွင့်ယုံနေတာမို့ ဖုန်းမြည်သံကိုပင် မကြားလိုက်ပေ။ ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ကမ္ဘာမြေကုမ္ပဏီက မန်နေဂျာ ကိုဇေယျာရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်နေသည်။ ဘာကိစ္စ ဘာအကြောင်းနှင့်များ သူမဆီဖုန်းဆက်ပါလိမ့်။

သူတို့သူဌေး သွေးသစ်ဉာဏ်က သူမကို ယဉ်ကျေးမှုပွဲစွာ ဒေါသတကြီး နှင်ထုတ်လိုက်တာကြောင့် အားနာလို့ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဟယ်လို ဟုတ်ကဲ့” ပြောပါ ကိုဇေယျာ”

“ဟို ယမင်းယုသွင်ကို အလုပ်ခန့်တဲ့အကြောင်း လှမ်းပြောတာပါ”

“ရှင် ကျွန်မကို အခုပဲ ရှင်တို့သူဌေးက အလုပ်မခန့်နိုင်ပါဘူးဆိုပြီး နှင်ထုတ်လိုက်တာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီကိစ္စ ကျွန်တော်တို့ အခုပဲ ဆွေးနွေးပြီးပါတယ် သူဌေးက ယမင်းယုသွင်ရဲ့အရည်အချင်းကို မသိသေးလို့ အဲဒီလို ဆက်ဆံတာပါ။ အခု ကျွန်တော်တို့ပြောပြလိုတော့ သူ သဘောပေါက်သွားပါတယ် အဲဒါကြောင့်ပဲ အလုပ်ခန့်တဲ့ကိစ္စ အကြောင်းကြားခိုင်းတာပါ။ တစ်ရက်နေ့

တစ်ပြေး ယမင်းယုသွင် အလုပ်ဆင်းလို့ရပါပြီ”

“ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ ကိုဇေယျာရယ်။ ယုကို ကိုဇေယျာတို့ အဆင်ဆင့်အကြိမ်ကြိမ် အင်တာဗျူးပြီး လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး အလုပ်ခန့်ထားတာတောင် သူဌေးရဲ့လက်မှတ်က အရေးကြီးတယ်ဆိုပြီး နှင်ထုတ်ခံထားရတာပါ အခုလည်း”

“သေချာပါတယ် သေချာပါတယ် ယမင်းယုသွင်။ သူကိုယ်တိုင် အလုပ်ခန့်တဲ့အကြောင်း ပြောခိုင်းတာပါ။ တစ်ရက်နေ့ကစပြီး ယမင်းယုသွင် အလုပ်ဆင်းလို့ရပါပြီ။ ကျွန်တော် လုံးဝ တာဝန်ယူပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ ကျွန်မ လာကြည့်ပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ကျေးဇူးပါ မယမင်းယုသွင်”

ပြောသာ ပြောလိုက်ရသော်လည်း ရင်တွေကတော့ မောနေသည်။ ခြစ်နိုင်လျှင် သွေးသစ်ဉာဏ်နှင့်ထပ်မံဆုံချင်တော့ပါ။ ပြီးခဲ့တာတွေက ပြီးခဲ့ပြီ ခြစ်သလို ဖြစ်ခဲ့တာတွေက သူမဘက်က အလွန်တွေချည်းပင်။

ဟိုတစ်ချိန်က ဒူးထောက်တောင်းပန်ခဲ့သည့် သွေးသစ်ဉာဏ်ရဲ့ နှုတ်ရည်တွေ။ အဲဒီမျက်စည်တွေက သူမအတွက် ဟိုအရင်ချိန်တည်းက ဖူးလောင်ခဲ့သည်ဆိုပါသော်။

အခန်း (၅)

သူမ ဒီနေ့အလုပ်စဆင်းရမှာ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေမိသည်။ ဘယ်မှာ မှအလုပ်မလုပ်ဘဲ မိသားစုကိုပဲ အချိန်ပေးစောင့်ရှောက်နေခဲ့တာ နှစ်တွေ မနည်းတော့။ အခုကတော့ အလုပ်လုပ်မှ ဖြစ်တော့မည့်အခြေအနေမို့ သူမ အလုပ်လျှောက်လိုက်ခြင်းပင်။

တိုက်ဆိုင်စွာ သွေးသစ်ဉာဏ်က သူမရဲ့အလုပ်ရှင်သူဌေးဖြစ်နေပြီး ရှောင်တိမ်းကာ တခြားကုမ္ပဏီတွေမှာ ပြောင်းလုပ်ဖို့စဉ်းစားမိသေးသော်လည်း ဒီကုမ္ပဏီမှာက လုပ်ခလစာရမှာမနည်းပေ။

အစမ်းခန့်ကာလ သုံးလအတွင်းမှာ ဆယ့်သိန်း၊ ယာယီဝန်ထမ်း ကနေ အတည်ဖြစ်သွားလျှင်တော့ ဆယ့်ငါးသိန်းခန့်ထိ တိုးပေးဖို့ ရည်ရွယ် ထားသည်မို့ ဘယ်ကုမ္ပဏီကမှ ဒီလောက်ငွေကို ပေးမှာမဟုတ်။

ဒီအချိန်မှာ မိသားစုအတွက် ပေးကမ်းထောက်ပံ့စောင့်ရှောက်နိုင် ဖို့က အရေးကြီးနေသည်။

“သမီး ကုမ္ပဏီသွားတော့မလို့လား”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“မနက်စာ စားသွားဦးလေ သမီး၊ ဒေါ်မြက ကြက်သားပလာတာ လုပ်ပေးထားတယ်၊ ပြေးလေးရော”

“နာနီရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲပေးနေတယ် မေမေ၊ ကျောင်း သွားဖို့အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်လို့”

“ဒါဆို သမီးအရင်ဝင်စားလိုက်လေ”

“ယု မစားတော့ပါဘူး၊ ဘူးနဲ့ပဲထည့်ယူသွားတော့မယ်၊ နေ့လယ် စာပါပြီးသွားတာပေါ့”

“ကုမ္ပဏီက နေ့လယ်စာကျွေးပြီး ကော်ဖီကိုလည်း စက်နဲ့ဘယ် အချိန်သောက်သောက် စီစဉ်ပေးထားတယ်ဆို”

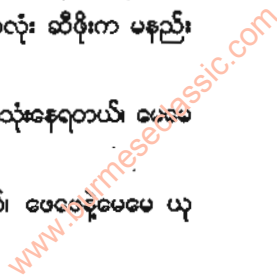
“ဒီနေ့မှအလုပ်စဆင်းမှာဆိုတော့ ဘယ်လိုအခြေအနေမှန်း မသိ သေးပါဘူး မေမေရယ်”

“အေးပါ ဒါဆိုလည်း ထည့်ယူသွားပေါ့၊ ဒေါ်မြကို မေမေ ထည့် ခိုင်းလိုက်မယ်၊ အိမ်ကကားကို သမီး မောင်သွားမှာမဟုတ်လား၊ ကားကို တော့ ဂရုစိုက်မောင်းခနာ သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ အခု ကားယူသွားလိုက်မယ်၊ နောက်ကျ ဖယ်ရီအဆင် ပြေတော့ ဖယ်ရီပဲစီးတာပေါ့၊ အသွားအပြန်ဆိုတစ်လလုံး ဆီဖိုးက မနည်း ဘူးကုန်မှာ”

“သမီးလည်း မေမေတို့ကြောင့် ချွေတာစိစစ်သုံးနေရတယ်၊ မေးမ တို့ကလည်း ဘာမှပြန်လုပ်မပေးနိုင်ဘူးကွယ်”

“အဲဒီလို စကားတွေမပြောပါနဲ့ မေမေရယ်၊ ဖေဖေမေမေ ယု

သူ့မှာ အသက်ရှင်နေပေးတာပဲ ယု ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပေးဆပ်ခွင့်ရလို့ ဖေးဆပ်ရတာ ယုအတွက် ကံကောင်းခြင်းတစ်မျိုးပါ။”

ထိုစကားတွေအတွက် ဦးမျိုးနိုင် ပိုးချပေါ်ကနေ မျက်ရည်ဝဲစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒီသမီးက မိဘကျေးဇူးသိတတ်သူပါ။ ကိုယ်က အဆုံးထိ တာဝန်မကျေခွဲနိုင်တာကိုပဲ နောင်တရလို့မဆုံးပေ။

“တကယ်ဆို ဖေဖေက သမီးကို ကားမောင်းလိုက်ပို့သင့်တာပါ ကွယ်။ ဒီခြေထောက်တွေသာ ကောင်းနေသေးရင် လက်ကျန်အချိန်တွေကို ဖေဖေ တာဝန်ကျေအောင် ကြိုးစားနိုင်ဦးမှာ”

“စိတ်ထဲမထားပါနဲ့ ဖေဖေ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်တဲ့စကား မျိုးတွေလည်း နောက်ဘယ်တော့မှ မပြောပါနဲ့တော့။ အဲဒီလိုတွေပြောနေတာ က ယုကို ပင်ပန်းအောင်လုပ်နေသလိုပါပဲ။ ဖေဖေတို့က ယုကို အားနာနေ ရင် ယု စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေကို ယု စိတ်ချမ်းသာသပဲ ထားချင်တာပါ။”

“စိတ်ချမ်းသာပါတယ် သမီးရယ်။ သမီးနဲ့မြေးနဲ့ ဒီလိုအခြေအနေ မျိုးမှာနေရတာ ဖေဖေတို့ပျော်ပါတယ် စိတ်ချမ်းသာပါတယ်။ ဒီလိုဆိုပြန် တော့ ဦးထွန်းအောင်မိုး စောစောသေသွားတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလို့ ဖြစ်နေ တယ်။ သူသေလို့သာ သမီးရော မြေးရော ပြန်လာလို့ရတာ မဟုတ်လား။ မဟုတ်ရင်တော့ ဟိုမှာအခြေချပြီး သမီးတို့ကိုခေါ်ထားမှာ။ ဒါဆို ဖေဖေတို့ ဘယ်အတူနေလို့ရတော့မှာလဲ”

“ရှင်သူငယ်ချင်းက အစကတော့ သမီးကို သူ့သားနဲ့ပဲ ပေးစားချင် တာလိုလိုနဲ့ နောက်ဆုံး သူ့ကူညီခဲ့တဲ့တန်ရာတန်ကြေးရအောင် သမီးအရွယ် လေးကို အားမနာပါးမနာ လက်ထပ်ပြီး နိုင်ငံခြားခေါ်သွားတယ်။ ရှင်ကိုကယ်

တင်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပေမယ့် ဖအေအရွယ်လောက်ကို သမီးလက်ထပ် လိုက်ရတာတော့ သွင် တစ်သက်လုံးစိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး ကိုနိုင်”

“ဒီကိစ္စက သမီးလက်ခံတယ်ဆိုလို့ ကိုယ်ဘာမှမပြောတာပါ သွင်။ သမီးသာ လက်မခံဘူးဆိုရင် ကိုယ်ဘယ်လောက်ပဲ ဒုက္ခရောက်ရောက် ဒုက္ခိတကြီးဖြစ်နေနေ ကိုယ် လုံးဝသဘောတူမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါ ဖေဖေအပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေက လုပ်ငန်းပျက်ရုံမကဘဲ အိမ်ရော ကားရော ရောင်းဆပ်လို့တောင် အကြွေးတွေမကျေလို့ သေကြောင်း ကြံစည်တဲ့အထိဖြစ်ခဲ့တာ။ ဦးထွန်းအောင်မိုးသာ မကူညီခဲ့ရင် ဒုက္ခိတဘဝ ကြီးနဲ့ ဖေဖေ ထောင်ကျဦးမှာလေ။ ယုတို့သားအမိလည်း နေစရာစားစရာ ဓနိ ဒုက္ခရောက်မှာ။ ကူကယ်ရာမဲ့နေတဲ့အချိန်မှာ ကူညီတဲ့သူက ကျေးဇူးရှင် အစစ်ပါ။ ဒီလိုသာမလုပ်ရင် သူ့ကူညီခဲ့တဲ့ငွေကြေးတွေကို ယုတို့ ဘယ်လို ပြန်ဆပ်ကြမှာလဲ။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ရော နေနိုင်မှာတဲ့လား”

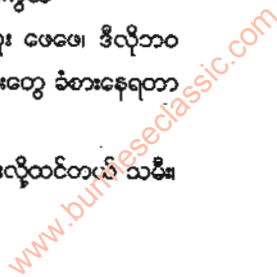
“ဒါတော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်”

မေမေအသံ ပျော့ကျသွားသည်။ ဖေဖေက ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့်

“အဖေအရွယ်ယောက်ျားကို ယုလိုက်ရတာကို သမီးက စိတ်မနာ တဲ့အပြင် မိဘတွေအပေါ်သိတတ်လိမ္မာလို့ ဖေဖေ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီး။ အပြစ်တွေများခဲ့တဲ့ ဖေဖေကို မငြိုမငြင် စောင့်ရှောက်နေလို့ တစ်နေ့ ထူးရင် သမီး အဲဒီအကျိုးကျေးဇူးတွေ ပြန်ခံစားရမှာပါကွယ်”

“ယုမှာ အဲဒီလို မျှော်လင့်ချက်တွေ မရှိပါဘူး ဖေဖေ။ ဒီလိုဘဝ မှာနေခွင့်ပေးတဲ့ ဦးထွန်းအောင်မိုးကြောင့် အကျိုးကျေးဇူးတွေ ခံစားနေရတာ ခဲလို့ ယု အောက်မေ့ပါတယ်”

“ထွန်းအောင်မိုး နည်းနည်းတော့ မတရားဘူးလို့ထင်တယ် သမီး။

သူ့သွေးသားကိုတော့ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်မှလွှဲပေးဖို့အတွက် ဘဏ်မှာ သိန်းငါးထောင်အပ်ထားပေးခဲ့တယ်။ သမီးကိုကျတော့ သိန်းတစ်ထောင်တဲ့ အဲဒီငွေက တစ်သက်လုံးစားလို့ရမှာတဲ့လား။ အခုငါ့နှစ်ကျော်ပဲရှိသေးတယ်။ ဘဏ်မှာ သိန်းနှစ်ရာလောက်ပဲ ကျန်တော့လို့ သမီးအလုပ်ထွက်လုပ်ရတော့ မယ်”

“သိန်းရှစ်ထောင်ကျော်တန် ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ကားတစ်စီးလည်း ပေးခဲ့ သေးတယ်။ ဖေဖေအကြွေးတွေ ဆပ်ပေးရတယ်။ ဖေဖေဆေးကုသစရိတ်တွေ ရော ဟိုမှာ ယုတို့နေတဲ့အချိန်မှာ ဖေဖေတို့ကို လစဉ် သူ့ထောက်ပံ့နေခဲ့ တယ်။ ဒီကိစ္စတွေအားလုံး သူ့မိန်းမ သူ့သားသမီးတွေ မကြည်ဖြူ ငြိုငြင် နေတဲ့ကြားက သူ ရအောင်စီစဉ်ပေးသွားခဲ့တာပါ ဖေဖေ”

“သမီးလောက်ရှိတဲ့ အပျိုစင်တစ်ယောက်ကိုရတာ သူ ဒီလောက် တော့ လုပ်ပေးသင့်တာပေါ့ သမီး သူ့မှာမယားကြီးရှိရုံနဲ့ သမီးကိုယူခဲ့တယ်။ သူ့ငယ်ချင်းဆိုပြီး ဖေဖေကို စေတနာသန့်သန့်နဲ့ကူညီခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ သမီး ကိုလိုချင်လို့ လာဘ်ထိုးခဲ့တာပဲ”

“ဖေဖေ ဒီလိုတွေမလုပ်ခဲ့ရင် ဒီလိုကိစ္စတွေ ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး ဖေဖေ တကယ်ဆို ဦးထွန်းအောင်မိုးက ယုတို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ။ သူ့ကြောင့် ယုတို့ ဒီလိုနေနိုင်စားနိုင် အဆင်အတန်းရှိရှိနေနိုင်တာပါ”

“သမီး”

အသက်ကြီးပေမယ့် လင်ယောက်ျားတော်ခဲ့ဖူးသူ ရင်သွေးလေးရဲ့ အဖေလည်းဖြစ်နေတာကြောင့် သမီးက ထွန်းအောင်မိုးကို မကောင်းပြော တာကို မကြိုက်တာဖြစ်လိမ့်မည်။ ကိုယ်လည်း ထွန်းအောင်မိုးကျေးဇူးတွေ ကို မသိလို့မဟုတ်။ ဒီကိစ္စတွေ မဖြစ်ခင် အစဉ်အတွက် သမီးရဲ့လိမ္မာသိတတ်

မှတော့ကြောင့် သမီးကို သူ့သားနှင့်လက်ထပ်ပေးစားချင်သည့်အကြောင်းတွေ ပြောခဲ့ဖူး၏။

ထွန်းအောင်မိုးက ဘဏ်တွေလည်းပိုင် တခြားလုပ်ငန်းတွေလည်း အများကြီးပိုင်ဆိုင်သည့်သူမို့ သူ့ရဲ့သားနှင့်လက်ထပ်ပေးစားချင်တာကို သမီး အတွက်လမ်းသာကုတ်ယူနေခဲ့မိတာပါ။ နောက်ပိုင်း ဘယ်လိုတွေဖြစ်ပြီး ဒီလို ကိစ္စတွေပြောင်းလဲသွားသည်ဆိုတာ

“ဘိုးဘိုး”

“ဪ၊ မြေးလေး ကျောင်းသွားတော့မလို့လား။ မနက်စာ သွား စားဦးနော်၊ မေမေက ဒီနေ့အလုပ်သွားမှာ။ မြေးလေးကိုခွံကျွေးနိုင်မှာမဟုတ် သွားနော်။ နာနီ ခွံကျွေးလိမ့်မယ်နော် မြေးလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေရော စားပြီးပြီလား”

“မေမေ မစားတော့ဘူး သားရဲ့။ အလုပ်ထဲကို ဘူးနဲ့ထည့်ယူသွား မှာ သားလေးကျောင်းကားလာကြိုဖို့ နီးနေပြီ။ နာနီနဲ့မြန်မြန်သွားစားလိုက် နော်”

“မေမေ အာဘွား”

“အာဘွား သားလေး”

နာနီခေါ်သွားသော သားလေးကိုကြည့်၍ ဒီအရွယ်တောင်ရောက် ပြီပဲဟု တွေးလိုက်မိ၏။ အချိန်တွေက ဘယ်လောက်တောင် ကြာသွားခဲ့ပြီ ထဲ။

“ယု သွားတော့မယ် ဖေဖေ၊ စကားပြောနေရင်းနဲ့ အလုပ်ခွက် ထူတော့မယ်”

“အေး အေး ကားကိုဂရုစိုက်မောင်းနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒေါ်မြ သမီးအတွက် ကြက်သားပလာတာ ရပြီလား”

“ရပါပြီ ကားထဲမှာ သွားထားလိုက်တယ်”

“ဒါဆို သွားပြီနော် မေမေ”

“အေးအေး သမီး”

မေမေက ကားနားအထိလိုက်ပို့သည်။ မေမေကိုလက်ကလေးပြုကာ သူမ ကားကိုမောင်းထွက်လာခဲ့၏။ သူမရဲ့ဘဝက အတိတ်ကိုတမ်းတလွမ်းတွတ်လို့မဖြစ်။ ပစ္စုပ္ပန်တည်တည်ကို ရင်ဆိုင်ရင်း အနာဂတ်အတွက် ကြိုးစားရုန်းကန်ရတော့မည်။

ထိုအတွက်ကြောင့် သွေးသစ်ဥာဏ်ကိုလည်း အတွေးထဲမှာတောင် ထားလို့ မဖြစ်ပေ။ နှင့်ကို ဒီလိုဘဝမျိုးမှာ မြင်ရတဲ့အတွက် ငါ အရမ်းကို ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေမိပါတယ် သွေးသစ်ဥာဏ်ရယ်။

အခန်း (၆)

“ကွီ”

“ကွီ”

ကားနှစ်စီးရဲ့ဘရိတ်အုပ်သံနှစ်ခုက ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်လာ၏။ တားပေါ်ကနေ မျက်ထောက်နီဖြင့် ဒေါသတကြီး အရင်ဆင်းလာသူက သွေးသစ်ဥာဏ်။ သူမ ကားတံခါးကို တဖုန်းဖုန်းထုနေတာမို့ ကားမှန်ကို လျှော့ချလိုက်ရသည်။

“ဒါ ဝန်ထမ်းတွေကားပါကင်ထိုးရမယ့်နေရာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း သိဘူးလား”

“ယု ဒီနေ့မှ အလုပ်စဆင်းတာ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”

“မသိရင် နောက်မှတ်ထား။ ဒီနေရာက ဒီကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးနဲ့ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းတူ အဆင့်အတန်းတူ ပါတနာတွေ ကားပါကင်ထိုးဖို့နေရာပဲ။ အတင်း သူများဆီမှာ အောက်လက်ငယ်သားဝန်ထမ်းလာလုပ်တဲ့သူက ဘယ်ပိုင်ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာတယ်ဆိုတော့ အံ့သြစရာပဲ။ ဒါပေမဲ့

သူဌေးကတော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတော့လည်း ဒီလောက်တော့ ပါဝါကျွန်ဦးမှာ ပေါ့လေ၊ အထည်ကြီးပျက်ပဲခေါ်ရမလား”

“နင်ဘာလို့ ငါ့ကိုခနဲနေတာလဲ သွေးသစ်ဉာဏ်”

“နုံး သွေးသစ်ဉာဏ် နင် အဲဒီလို ခေါ်လို့မရဘူးလေ၊ အခု ငါက နှင့်ချဲ့အလုပ်ရှင်သူဌေး၊ နင်က အောက်လက်ငယ်သားဝန်ထမ်း၊ ကိုယ့် အဆင့်ကိုယ်သိမှပေါ့၊ ယမင်းယုသွင်၊ မကျေနပ်သလို အဲဒီမျက်နှာ အဲဒီ အပြောမျိုးကို ဆင်ခြင်ပါ၊ ငါ့ကို ဘယ်လိုလေးစားခိုက်ချီးပြီး ဆက်ဆံရမယ် ဆိုတာနားလည်မှ ဒီအလုပ်ကို ဝင်သင့်တယ်”

စကားလုံးတွေက ရင့်သီးလွန်းသည်။ မျက်လုံးအကြည့်တွေက စိမ်းသက်လွန်း၏။ တစ်ချိန်က အဖြစ်အပျက်တွေကို နာကြည်းနေတာကြောင့် သူမအပေါ် ဒီလိုမောက်မာစွာ ဆက်ဆံနေတာ နားလည်ပေးနိုင်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ နာကျင်စူးရှစွာ ခံစားရသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ တွန်းလှန်ဆန့်ကျင် နိုင်သည့်အင်အားမရှိပါ။ ဒီကုမ္ပဏီကပေးသည့်လစာမျိုး ဘယ်ကုမ္ပဏီမှမှ မရနိုင်။ သူမတို့ပြဿနာဖြစ်နေသည့်နေရာကို ကိုဇေယျာ အပြေးရောက်လာ ခဲ့ပြီး”

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ဘာပြဿနာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ကိုဇေယျာ ခင်ဗျား သူ့ကိုပြောမထားဘူးလား၊ ဝန်ထမ်းတော် ယောက်ျားစည်းမျဉ်း စည်းကမ်းတွေ၊ သူက သူဌေးကတော်တစ်ယောက်ရဲ့ မာန်ပွေ့ပျောက်သေဆုံးဖြစ်နေတယ်၊ အခုလက်ရှိအခြေအနေမှာ သူ့အဆင့် အတန်းသူမသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ပြောပြထားပါမယ်”

“အေး သူ့ အလိုက်မသိဝင် ခင်ဗျားမှာတာဝန်ရှိတယ်နော်၊ သူ့”

ခင်ဗျားနဲ့ စိုးကျော် အလုပ်ခန့်ထားတာ၊ သူ့အနေအထိုင် အပြောအဆိုမတတ် ရင် ခင်ဗျားတို့ပါ အလုပ်ထွက်ရမယ် နားလည်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး နားလည်ပါတယ် သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ပြောထားလိုက်ပါမယ်”

ထိုသို့ပြောလိုက်မှ သွေးသစ်ဉာဏ် ကျေနပ်သွားသလို ကုမ္ပဏီထဲ ဝင်သွားသည်။ နေရာမှာ ကျန်ခဲ့သော ကိုဇေယျာက ယမင်းယုသွင်ကို အားနာသလိုကြည့်လိုက်ပြီး

“သူ ဘာပဲပြောပြော ဘယ်လိုပဲပြောပြော စိတ်ထဲမထားပါနဲ့ ယမင်းယုသွင်၊ သူ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ယမင်းယုသွင်က ပိုနားလည်မှာပါ၊ ဉာဏ်ကြီးကိုအတတ်နိုင်ဆုံး နားလည်ပေးပါဗျာ၊ တခြားသူ တွေနဲ့ဆိုရင် သူ့စိတ်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ယု နားလည်ပါတယ် ကိုဇေယျာ၊ ယု လုပ်ခဲ့တဲ့လုပ်ရပ် တွေက သူ့အတွက် နာကြည်းစရာတွေဖြစ်နေမှာပါ၊ ဒီထက်မက တိုက်ခိုက် ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ယု ခံဖို့အသင့်ပါ၊ ယုဘက်က မှားခဲ့တာလေ၊ သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း သိတန်သလောက် သိထားပေ ဇေယျာ အခုသွေးသစ်ဉာဏ်ရဲ့ဆက်ဆံမှုတွေအတွက်တော့ ယမင်းယုသွင်၊ ဟို သူ့လိုပဲခေါ်ခွင့်ပြုပါနော်၊ ခေါ်ရလွယ်အောင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်”

“ဟို ယုကိုအားနာတယ်လို့ ပြောချင်တာပါ၊ ဒီကောင့်စိတ်ရင်မ ဘာတော့ အဖြူထည်ပါ၊ ယုကိုမြင်မှ အတိတ်ကအနာဆွေးက ပြန်ပေါ်လာပြီး ခံစားနေရလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်လုံး သူ့ကြိုးစားနေခဲ့

တာဟာ ယုကြောင့်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်တို့သိတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုအောင်မြင်အောင် ကျွန်းအောင်လုပ်နိုင်တာ မိန်းမတွေရဲ့အချစ်ပဲရှိတယ်။ အချစ်ဆိုတာ ရပ်တည်မှုဖြစ်လာနိုင်သလို မြတ်နိုးခြင်း ကြင်နာခြင်းတွေဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဒီကောင်ယုကို အရမ်းချစ်ခဲ့ပုံပေါ်တယ်”

ယမင်းယုသွင် သာသာလေးပဲ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်၏။ သူမအပေါ် သွေးသစ်ဥာဏ် ဘယ်လောက်ထိ မြတ်နိုးစွာချစ်ခဲ့သည်ဆိုတာ ရင်ထဲမှာ ခံစားမိနေပေမယ့်။

“ယု သွားတော့မယ် ကိုဝေယျာ၊ ဒီနေရာမှာ စကားပြောနေတာ ကြာရင် သူပြုသနာရှာနေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဥာဏ်ကြီးကို သည်းခံပေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော်အနူးအညွတ်တောင်းဆိုတာပါ။ သူ့ဒဏ်ရာတွေအတွက် မာန်တော့ရှိနေလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကမ္ဘာထိထံကို ဝင်လာခဲ့ရသည့်မြေလှမ်းတွေက တုံ့ဆိုင်းနေရသည့် သွေးသစ်ဥာဏ်ရဲ့ရန်လိုတိုက်ခိုက်မှုများက အကြောင်းမဲ့သက်သက်မဟုတ်သော်လည်း သူမလည်း ဒဏ်ရာအသစ်တွေ ထပ်မရချင်။

ပြီးခဲ့တာတွေက ပြီးခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

“သူ့အတွက် ရုံးခန်းသီးသန့်ထားပေးစရာ မလိုဘူး။ သူ့ရာထူး သူ့အဆင့်ဘာပဲဖြစ်နေနေ သူက ငါ့ရဲ့လက်အောက်ငယ်သားဝန်ထမ်းပဲ ငါ ခိုင်းတာကို လုပ်ရမှာ၊ ငါထားရာမှာနေရမှာ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဥာဏ်ကြီးရာ၊ ဒါပေမဲ့ ယမင်းယုသွင်က ပညာရှင်အဆင့်နဲ့ဝင်လာတာ အလုပ်သင်ဝန်ထမ်းမဟုတ်ဘူး။ တခြား

တက္ကသိုလ်တွေလည်း ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်အဆင့်ဆိုရင် သီးသန့်ရုံးခန်းနဲ့ ထားပေးရတာပဲ။ မင်းလည်း နိုင်ငံခြားမှာလုပ်လာတဲ့ကောင်ပဲ သိနေမှာပါ”

“မလိုဘူး ငါ့ကမ္ဘာထိမှာ ငါ့ဥာဏ်ကြီးက ငါ့စနစ်ပဲဖြစ်နေရမယ်။ ယမင်းယုသွင်ကို ငါ တောက်တိုက်မယ်ရခိုင်းဖို့အတွက် ငါ့ရုံးခန်းထောင့်မှာ ထားလိုက်၊ သူ့အတွက် ထားပေးထားတဲ့စားပွဲတွေ လက်ပံတွေပိုင်တွေ ငါ့အခန်းထဲ ပြန်ရွှေ့လိုက်”

“ဟို ဥာဏ်ကြီး”

“စကားမများနဲ့ကွာ ခိုင်းတာလုပ်၊ သူမနေနိုင်ရင်အလုပ်ထွက်လိမ့်မယ် ရှင်းတယ်နော်”

“အေး အေးပါကွာ”

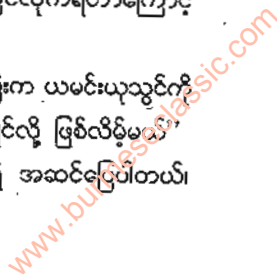
အခန်းထဲက အသံတွေကြောင့် သူမ မဝင်သေးဘဲ အခန်းပေါက်ရှေ့မှာပဲ ခြေစုံရပ်နေမိတာပါ။ သူမကြောင့် ကိုဝေယျာနှင့်စိုးကျော် အနေကျပ်နေရတာ စိတ်မကောင်းပေ။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် သွေးသစ်ဥာဏ်ရဲ့ စိတ်တွေကြမ်းတမ်းသွားရတာလဲ။ ဟိုအရင်က အရမ်းကိုနူးညံ့ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည့်သူတစ်ယောက်ပါ။ အခြေအနေခြင်းတွေ ကွာခြားကာ ဂုဏ်ခပ်အင်အားတွေကြောင့် မောက်မာသွားခဲ့ခြင်းလား။

“ဟင် ယမင်းယုသွင်”

အခန်းဝအတွက်မှာ ယမင်းယုသွင်ကို မြင်လိုက်ရတာကြောင့် စိုးကျော် အားတုံ့အားနာဖြစ်သွားကာ

“ဟို နေ နေရာရွှေ့ရအောင်လို့ပါ။ ဥာဏ်ကြီးက ယမင်းယုသွင်ကို သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ ထားချင်လို့တဲ့။ သူ့နဲ့အနီးကပ်ရှိစေချင်လို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ရပါတယ် ယု ဘယ်နေရာမှာပဲနေရနေရ အဆင်ပြေပါတယ်။

အလုပ်လုပ်ဖို့လာတာ ဘာအလုပ်ပဲလုပ်ရလုပ်ရ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ဆန်စားရင်
ရဲရမှာပေါ့။ သူ့ခိုင်းတာလုပ်ရုံပဲ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ၊ ယုကပဲ နားလည်ပေးလိုက်ပါနော်
နောက်ကျတော့ ယုရဲ့အရည်အချင်း အစွမ်းအစကိုသိသွားရင် ဒီလို ဆက်ဆံ
တော့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီထက်ဆိုးဝါးတဲ့ဆက်ဆံမှုမျိုးနဲ့ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုရင်လည်း အ
တတ်နိုင်ဆုံး ယု သည်းခံဖို့စဉ်းစားထားပါတယ်။ ဒီကလေးမျိုး ဘယ်မှာမှ
မရနိုင်လို့ပါ။ ယုအတွက် ငွေက အရေးကြီးနေတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ယုရယ်၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ဉာဏ်ကြီးကိုလည်း
သည်းခံပေးမယ်ဆိုတာနဲ့တင် ကျွန်တော်တို့စိတ်သက်သာရပါတယ်။ တခြား
လိုအပ်တာ အဆင်မပြေတာရှိရင် ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ စိုးကျော်၊ ရှင်နဲ့ကိုဇေယျာကို ယု ကျေးဇူးတင်ပီ
တယ်”

ဒီလူနှစ်ယောက်နှင့်သူမ ဆုံတာမကြာသေးပါဘဲ ဘာကြောင့်
သူမ အပေါ် ဒီလောက်ထိကောင်းကြသည်မသိပေ။ သူမ ဒီကုမ္ပဏီကိုအလုပ်
လျှောက်ဖို့အတွက် ဖောင်စတင်သည့်နေ့မှာပဲ သူမကိုခေါ်တွေ့ခဲ့သည်။

တရင်းတနှီး အရေးတယူ ဆက်ဆံကြ၏။ အင်တာဗျူးသည်နေ့
မှာ သူမကိုနောက်ဆုံးထား အင်တာဗျူး၍ အချိန်နောက်ကျသွားလို့ဆိုပြီး
ဟိုတယ်တစ်ခုမှာကျွေးမွေးစေခဲ့သည်။ တစ်ချိန်က သူ့ဌေးကြီးဦးထွန်းအောင်
ဖိုးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့တာ သိထားပြီး သူမရဲ့အခက်အခဲတွေကို မေးမြန်းခဲ့သည်။
သူမ သွေးသစ်ဉာဏ်ရဲ့ကဏ္ဍကို ချန်လှပ်ပြီး အခြေအနေတစ်ခုကြောင့်
မဖြစ် မနေ အလုပ်လုပ်ရမည်ဆိုတာ ပြောပြခဲ့သည်။

သူတို့တွေက သူမအကြောင်း တော်တော်များများကို သိထားနှင့်
၏။ ဒါပေမဲ့ သွေးသစ်ဉာဏ်နှင့်ပတ်သက်နေမည့်သူတွေဟု သူမ တွေးပင်
တွေးမထားမိပေ။

အခု သူတို့တွေက သူမကို သွေးသစ်ဉာဏ် မုန်းသလို ဘာကြောင့်
နှုန်းမနေကြတာလဲ။ သွေးသစ်ဉာဏ်ရဲ့ဝန်ထမ်းတွေဆိုသော်လည်း ဆရာ
ထပည့် ဝန်ထမ်းနှင့်သူဌေး ဆက်ဆံမှုများ မဟုတ်ကြ။

သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက် ရင်းနှီးပတ်သက်မှုတွေရှိကြတာ ဖြစ်
သည်။ ကိုဇေယျာနှင့်စိုးကျော်က ခင်ဖို့ကောင်းကြ၏။ သွေးသစ်ဉာဏ်ကတော့
စိတ်ကိုပုပ်လွန်းသည်။ သူမအပေါ် မုန်းထိုက်မုန်းသင့်လို့မုန်းတာ ပြဿနာ
မဟုတ်သော်လည်း ဒီလိုဆက်ဆံမှုမျိုးနှင့် အမြဲတမ်းရင်ဆိုင်နေရမည်ဆိုလျှင်
သူမ စိတ်ပင်ပန်းရမှာတော့ သေချာသည်။

ဒါပေမဲ့ သွေးသစ်ဉာဏ် ဘယ်လောက်ထိလုပ်နိုင်မလဲဆိုတာ။

ခွင့်တော့ မင်းအတွက်လစာတွေဟာ သိန်းနှစ်ဆယ် သိန်းဆယ့်ဆယ် အဲဒီထက် မကလည်း ငါပေးနိုင်တယ်၊ မင်းစဉ်းစားလေ အဲဒီစာချုပ်ချုပ်နိုင်လား လက်မှတ်ထိုးနိုင်လား”

သူမ စိတ်ရှုပ်လွှားခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်။ သွေးသစ်ဉာဏ်အမျိုးမျိုး ပြဿနာရှာနေသည်လို့ပဲ ပြောရမလား။ မက်မောလောက်သည့်ငွေကြေး တွေနှင့် မက်လုံးပေးပြီး သူမကိုသွေးတိုးစမ်းနေခဲ့တာ။

သူ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်စေချင်တာလား။ မလုပ်စေချင်တော့ဘဲ စိတ်ကုန်ပြီး ထွက်ပြေးသွားအောင်လုပ်နေခြင်းလား။ ဖေဖေ မေမေနှင့်သား လေးအတွက် သူမ ဘယ်တော့မှထွက်မပြေးဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက် သည်။

“ရှင်ဖြစ်ချင်တာတွေ ရေးပြီးသားမဟုတ်လား၊ ကျွန်မ လက်မှတ် ထိုးလိုက်ရင် ချီလား”

“မင်းဖတ်ကြည့်ပါဦး၊ သဘောတူမှလက်မှတ်ထိုးပါ၊ ငါမတရား မလုပ်ပါဘူး”

မဲ့ခွဲကာပြောနေပုံက တကယ့်ကို မထီတရီ မခိုးမခန့်ပါ။ သူမကို အထင်သေးစွာ လှောင်နေခဲ့တာလည်း သိသာသည်။

စာချုပ်ကိုယူပြီး ဖတ်လိုက်တော့ စည်းကမ်းစည်းမျဉ်းတွေ တင်း တင်းကျပ်ကျပ် နေထားတာတွေ့ရ၏။ သူ့အပေါ် ရိုကျိုးစွာဆက်ဆံရမည် ဆိုတာလည်းပါသည်။ သူ့ခိုင်းသမျှ မငြိုမငြင် တာဝန်ကျေစွာလုပ်ပေးဖို့နှင့် လိုအပ်လို့ အိုဗာတိုင်ဆင်းခိုင်းလျှင်လည်း အကြောင်းပြချက်မရှိ လုပ်ပေးရ မည်ဟု ကတိကဝတ်ပြုခိုင်းထား၏။

သူမ သက်ပြင်းတွေ လေးကန်စွာထွက်လာခဲ့ပြီး

အခန်း (၇)

“အဲဒါဘာလဲ”

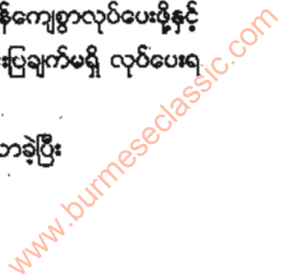
“စာချုပ်လေ”

“စာချုပ်မှန်းတော့သိတာပေါ့၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲလို့ မေးတာ”

“မင်းကိုသူများတွေလို အစမ်းခန့်ကာလကို သုံးလမသတ်မှတ်ပေး နိုင်ဘူး။ မင်းအတွက် အစမ်းခန့်ကာလက တစ်နှစ်”

“ဘာ အဲဒီလို ထုံးစံမျိုး ဘယ်မှာရှိလို့လဲ၊ ဘယ်ကုမ္ပဏီ ဘယ်လို လုပ်ငန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဝန်ထမ်းတွေအတွက် အစမ်းခန့်ကာလဟာ အများဆုံး သုံးလပဲ၊ အဲဒါပြီးရင် အမြဲတမ်းဝန်ထမ်းခန့်ပြီး လစာပေးပေးတာ”

“မင်းလစာတိုးပြီးလိုချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အစမ်းခန့်ကာလတစ်နှစ် လုံးကို ဆယ့်ငါးသိန်းပေးနိုင်တယ်၊ အဲဒီတစ်နှစ်အတွင်းမှာ မင်းဘက်က မလုပ်နိုင်တော့ပါဘူးလို့ အနှုံးပေးထွက်သွားတာပဲဖြစ်ဖြစ် မလုပ်ချင်လို့ အလုပ် ထွက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလိုကိစ္စမျိုး ရှိလာခဲ့မယ်ဆိုရင် ဆယ်ဆပြန်လျော်ရ မယ်၊ အေး တစ်နှစ်ပြည့်ပြီးလို့ အမြဲတမ်းအတည်ဝန်ထမ်းဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ

“ကောင်းပါပြီ ကျွန်မ လက်မှတ်ထိုးပါမယ်”

“သေချာပြီနော်”

“သေချာပါတယ်”

“မင်းအတွက် အဲဒီလောက်တောင် ငွေလိုနေသလား၊ ဖအေ လောက်ရှိတဲ့အသက်ကြီးကြီး သူဌေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာတောင် မင်းတစ်ဘဝလုံး ဖူလုံပြည့်စုံအောင် ခံစားခွင့်မကျန်ခဲ့ဘူးလား ယမင်းယုသွင်း မင်းအဲဒီလောက် အမယ်မထင်ပါဘူး”

“ကျွန်မ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မဝေဖန်ပါနဲ့ ရှင်ရဲ့ဝန်ထမ်းဖြစ်တဲ့ အတွက် လုပ်ငန်းကိစ္စပဲ ပြောစေးပါ”

“ဟင်း ငါကလည်း မင်းအကြောင်း စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ငါ့အလုပ် ကို ငါပေးတဲ့လစာနဲ့တန်ရာတန်ကြေး ပြန်လုပ်ပေးဖို့ပဲမျှော်လင့်တယ်၊ ငါ ငြိုငြင်ရမယ့်ကိစ္စမျိုး မဖြစ်အောင် နေတတ်ဖို့လည်း သတိပေးချင်တယ်၊ ကဲ လက်မှတ်ထိုးပါ”

စာချုပ်ကို ပြီးဆုံးအောင်မဖတ်တော့ဘဲ သူမ လက်မှတ်ထိုးပေး လိုက်သည်။ ဘာကိစ္စ ဘာအကြောင်းပဲဖြစ်နေနေ အဆင်ပြေနိုင်သည့်ငွေ ကြေးရနေတာမို့ လုပ်ကိုလုပ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

သွေးသစ်ဥာဏ်က ဆုံလည်ထိုင်ခုံကို ကျောကပ်ကာနီးပြီး မာန်ပါပါ လက်ကိုပိုက်ထားလျက်ဖြင့်

“ဒီစာချုပ်ကို ငါ့ရှေ့မှာပဲ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရတယ်ဆိုပြီး ပေါ့သေး သေး တရားမဝင်ဘူးလို့တော့ မင်းမထင်လိုက်နဲ့၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေတွေ တရားသူကြီးတွေနဲ့ သေချာလုပ်မှာ”

“ရှင်လုပ်ချင်သလိုသာလုပ်ပါ၊ ကျွန်မအတွက်ကတော့ လစာငွေ

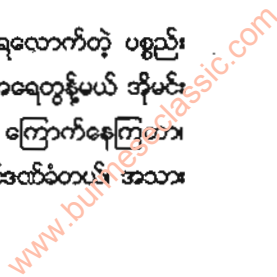
ဘာကောင်းကောင်းရဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒီအတွက် တန်ရာတန်ကြေးအတိုင်း အထုတ်နိုင်ဆုံး အဆင်ပြေအောင် ကျွန်မဘက်က တာဝန်ကျေအောင် သုပ်ပေးပါမယ်”

“အိုကေ လုပ်ငန်းစကြတာပေါ့၊ အခု ငါ့အခန်းထဲမှာ မင်းအတွက် နေရာတစ်ခုပေးထားတယ်ဆိုပြီး အမြဲတမ်း ထိုင်နေရမယ်လို့ မအောက်မေ့နဲ့ အချိန်ပြည့် အလုပ်လုပ်နေတာကို မြင်ချင်တယ်၊ မင်းကိုပေးထားတဲ့လစာက နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ တန်အောင်လုပ်ပေးဖို့ မင်းမှာတာဝန်ရှိတယ်၊ နားလည် တယ်နော်”

“ဟုတ်တဲ့ နားလည်ပါတယ်”

“ဒါဆို ပထမဆုံး ဈေးကွက်မှာ ဖြန့်မယ့် အသားအရေတင်းရင်း စေလွှဲဆေးမိတ်ကပ်ကို မင်းတတ်ထားတဲ့ ဘာသာသုံးမျိုးနဲ့ ဘာသာပြန်ပါ၊ အဲဒီနိုင်ငံတွေအားလုံးကို ကြော်ငြာမယ်၊ ဒါ ငါတို့ကုမ္ပဏီက အရင်ဆုံးစလုပ် မှာပါ၊ ဒယ်ဒီက မြန်မာပြည်အတွက်အသင့်တော်ဆုံးမိတ်ကပ်ကို စပြီးမိတ် ဆက်တာ၊ ဒီမှာက ရာသီဥတုကြောင့် အိုမင်းရင့်ရော်မှုမြန်တယ်၊ ပေါ်သမျှ မိတ်ကပ်တွေကြော်ငြာကောင်းလို့ ဈေးကြီးပေးပယ်ပြီး လိမ်းနေကြတာလည်း ဘာမှထူးခြားမလာဘူး၊ ငွေကုန်လူပမ်းပြီး စိတ်ဖိစီးမှုများတာပဲ အဖတ်တင် တယ်၊ အဲဒီအတွက် လူတွေက အလှကုန်ပစ္စည်းသုံးရမှာ ကြော်ငြာဘယ် လောက်ကောင်းကောင်း ယုံကြည်မှုမရှိတော့ဘူး”

“ဒါက အလှကုန်ကုမ္ပဏီတွေက ယုံကြည်ရလောက်တဲ့ ပစ္စည်း မထုတ်လုပ်နိုင်ကြလို့ပါ၊ မိတ်ကပ်ကိုလိမ်းရင် အသားအရေတွန့်မယ် အိုမင်း ရင့်ရော်မှုမြန်ဆန်မယ်၊ ဒီလိုပဲသိထားပြီး လူတွေက ကြောက်နေကြတာ၊ ဒီဆေးမိတ်ကပ်က အသားကိုဖြူပင်စေတယ်၊ နေလောင်ဒဏ်ခံတယ်၊ အသား

အရေတင်းရင်းစေတယ်၊ အရွယ်ကိုနုပျိုစေတယ်ဆိုတာ တစ်ပတ်အတွင်း တစ်လအတွင်း သိသာစေမယ်လို့ ကြော်ငြာကောင်းမယ်ဆိုရင် လူတွေယုံကြည်လာကြမှာပါ။”

“အဲဒီကြော်ငြာကဏ္ဍကို မင်းသား မင်းသမီးတွေနဲ့ ကြော်ငြာအားကောင်းကောင်းဆုံးတာအပြင် မီဒီယာတွေကနေ ရှင်းလင်းပိတ်ဆက်တာမျိုးလည်း လုပ်ချင်တယ်၊ များသောအားဖြင့် လူတွေက အလှအပကို မက်မောကြတယ်၊ ကျန်းမာရေးကောင်းချင်ကြတယ်၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အသက်ကြီးတယ်လို့ မထင်ဘဲ နုပျိုချင်ကြတယ်၊ အဲဒီအတွက် သူတို့ငွေ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် မနမြောကြဘူး၊ ဒါကို ငါတို့က ယုံကြည်မှုပေးနိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ မင်း စွမ်းဆောင်နိုင်ပါ့မလား။”

သူမ ခဏမျှစဉ်းစားပြီးမှ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ဘက်က ပစ္စည်းအရည်အသွေးကောင်းမယ်ဆိုရင် ကာစတစ်မာတွေ စည်းရုံးရတာ မခက်ခဲပါဘူး၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချမှုရှိမှ ဖြန့်ဖြူးမယ်ဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဒီပစ္စည်းကိုထုတ်ပြီး လူတန်းယောက်ကို သုတေသနလုပ်ပြီးပြီလဲ၊ အသားအရေ ဘယ်နှစ်မျိုးအတွက် စမ်းသပ်ထုတ်လုပ်ထားတာလဲ အဲဒါလည်း အရေးကြီးပါတယ်၊ ဥပမာ အသားအရေနုတဲ့သူ ကြမ်းတဲ့သူ ဖြူတဲ့သူ ညှိတဲ့သူ မည်းတဲ့သူ၊ ပြီးတော့ ဖြန့်ဖြူးချင်တဲ့နိုင်ငံတွေရဲ့ရာသီဥတု၊ သူတို့အရင်က ဘယ်လိုမိတ်ကပ်၊ အလှပြင်ပစ္စည်းမျိုးကို သုံးတာလဲ၊ ဒါတွေလေ့လာထားဖို့ လိုပါတယ်။”

“မင်းစေ့စပ်သေချာသားပဲ၊ ဒါတွေအထိ နားလည်နေတယ်ဆိုရင်တော့ မင်းအရည်အချင်း မဆိုးပါဘူး၊ မင်းယောက်ျားဆီက ပညာတွေတော်တော်များများ သင်ယူခဲ့တယ်ထင်တယ်။”

“အဲဒါတွေ မေးစရာမလိုပါဘူး၊ ရှင်ခိုင်းချင်တာသာ ခိုင်းပါ။”

သွေးအေးစွာပြောလိုက်တာကြောင့် သွေးသစ်ဉာဏ် မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားရသည်။ တစ်ချိန်က ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသည်ဆိုတာကိုရော သူမ မှတ်မိပါသေးချေလား။ လွယ်လွယ်ကူကူ ထားပစ်ရက်နိုင်သော သူမနုလုံးသားမှာ ကျောက်တိုင်ကျောက်ခဲကဲ့သို့ မာကျောအေးခဲနေမှာကတော့ သေချာသည်။

သူ့ကို အမှတ်တမဲ့အနေအထားနှင့်တွေ့လိုက်ရတာတောင်မှ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသောအရပ်အရောင်မျိုးမပြု။ အတိတ်ကိုမေ့ထားကာ ဘဝသစ်မှာပျော်ရွှင်နေပြီဆိုရင်တောင်မှ သူ့ရဲ့အောင်မြင်မှုတွေအတွက် သူမ အသိအမှတ်ပြုသင့်သည်မဟုတ်လား။ အခုချိန်ထိ သူ့ကိုအထင်ကြီးရမုန်းမသိသေးဘူးဆိုလျှင် သူမ သွေးအေးလွန်သည်ဟု ယူဆရပေမည်။

ဟင့်အင်း သူ ဒါမျိုးအဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ သူ ဒီအခြေအနေမျိုးရောက်အောင် ဘယ်လောက်တောင် ကြိုးစားထားခဲ့ရလဲ။ သူမ သူ့ကို အထင်ကို ကြီးရမည်။ လေးစားဂုဏ်ယူမှုတွေနှင့် အသိအမှတ်ပြုရမည်။ သူ့ကိုစွန့်ပစ်ထားရစ်ခဲ့သည့်အတွက် နောင်တတွေလည်း ရစေချင်၏။

လူဆိုတာ အမြဲတမ်း မြင့်မားနေတာ၊ အမြဲတမ်း နိမ့်ပါးနေတတ်တာမျိုးမှမဟုတ်တာ။ သူ့ဘဝ ဟိုအရင်ကနှင့်မတူအောင် ကြိုးစားခဲ့တာ သူမကို နာကြည့်ခဲ့သည်စိတ်တွေကြောင့်ပါ။

သူ ဘယ်လိုကောင်းလဲဆိုတာ ယမင်းယုသွင် သိကိုသိရမဖြစ်မည်။

“မင်း ဒီနေ့အတွင်းမှာ အဲဒါတွေပြီးအောင်လုပ်ရမယ်၊ မပြီးမချင်း မပြန်ရဘူး။”

“ဒါတွေအကုန်”

“ဘာလဲ မင်းမလုပ်နိုင်ဘူးလား။”

“ကြားသွားပါဦးမယ်ကွာ၊ တိုးတိုးပြောစမ်းပါ အားနာစရာကြီး”

“ဘာကိုအားနာစရာလဲ၊ အလုပ်သဘောတရားကိုပြောနေတာ သူ့ကိုပေးထားတဲ့တာဝန်မပြီးမချင်း သူ့ပြန်လို့မရဘူး ဒါပဲ”

သူမ ကြားအောင် တမင်အော်ပြောလိုက်တာပါ။ သူ့ရုံးခန်းက ထောင့်မှာ တစ်ချိန်လုံး ကွန်ပျူတာမှာ အာရုံစိုက်ရင်း သူမအလုပ်လုပ်နေခဲ့တာ အပေါ်အပါးလည်း ထမသွား၊ ရေမသောက် အစားမစားတာ သူ့သတိမထားမိဘဲ နေပါ့မလား။ မပြီးလျှင် အိမ်မပြန်ရဘူးဆိုတာကြောင့် သူမ ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်နေခဲ့တာ ဖြစ်မည်။

သူ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် အပြင်သွားရာက ပြန်လာလိုက် ဘယ်လို တွေ့ပဲလုပ်နေနေ သူမ မျက်လုံးတစ်ချက်တောင် လှန်မကြည့်ပေ။ သူ့ဖုန်းအကျယ်ကြီးပြောနေလည်း ဂရုမစိုက်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ စိတ်ထဲခိုးလိုဒုလု စနိုးစနောင်းကြီး ဖြစ်နေမိ၏။ တစ်ချိန်က ချစ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး သူမ စွန့်ပစ်ထားရစ်ခဲ့သည့် သူ့ကို ခုချိန်မှာ ဘာအာရုံခံစားမှုမှမရှိသိည့်သဘောလား။

“ကဲ ကိုဇေယျာ ခင်ဗျားတို့လည်း ရုံးဆင်းချင်ဆင်းတော့လေ”
“မင်းကရော”

“သူ့ပြီးတဲ့အချိန် ကျွန်တော်ပြန်စစ်ရဦးမယ်”

“အဲဒီကိစ္စက ဒီလောက်အရေးကြီးတယ်လို့ မင်း ငါတို့ကို ပြောမထားပါဘူး”

“ကျွန်တော်က အလုပ်တစ်ခုလုပ်ပြီးဆိုရင် ပြီးပြတ်သေချာမှ ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်”

“လုံခြုံရေးတွေက အပြင်မှာပဲရှိတာ၊ ဒီထဲမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်

တည်းနော်”

“အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ စိတ်ကိုမဝင်စားတာ နိုင်ငံခြားမှာအဖျိုစစ်စစ်တွေကိုတောင် ရင်ခုန်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့များသုံးပြီးသား အဖိုကိုတော့ အနံ့တောင် မခံဘူး”

“အားနာစရာကွာ၊ တိုးတိုးမပြောဘူး၊ ခက်လိုက်တာ ဉာဏ်ကြီးရာ”

သွေးသစ်ဉာဏ်က ယမင်းယုသွင်ဘက်ကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီးကို ကြားလောက်အောင် အော်ပြောနေတာ။ ယမင်းယုသွင်က သွေးသစ်ဉာဏ်ပြောသမျှတွေအားလုံး ကြားနေရပေမယ့် ဂရုမစိုက်မိသလိုနေရင်း ကွန်ပျူတာလက်ပံတော့ပုံအပေါ်မှာပဲ အာရုံစိုက်နေလိုက်သည်။

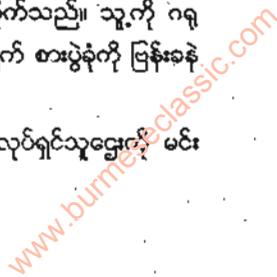
ကိုဇေယျာက ယမင်းယုသွင်ကို အားနာလွန်း၍ သွေးသစ်ဉာဏ်ဘာစကားမှမပြောခဲ့တော့သလိုဖြစ်ကာ ရုံးခန်းထဲက ထွက်သွားလေသည်။

ရုံးခန်းထဲဝင်မလိုလုပ်နေသော စိုးကျော်ကိုလည်း ဇွတ်ခွဲကာ ခေါ်သွားသည်။ သွေးသစ်ဉာဏ်က ယမင်းယုသွင်ကို မဲ့ပြုံးလှောင်ပြုံးများဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့ကြည့်ရင်း

“ငါ့ကို ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် သွားဖျော်စမ်း၊ ငါ ကော်ဖီသောက်ချင်လို့”

သွေးသစ်ဉာဏ် ခပ်ထန်ထန် အော်ပြောလိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် ယမင်းယုသွင်က မကြာသလို မတုန်မလှုပ်ပင်နေလိုက်သည်။ သူ့ကို ဂရုစိုက်တာ သွေးသစ်ဉာဏ် မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားလျှောက် စားပွဲခုံကို ခြန်ခနဲ ဖုတ်လိုက်ပြီး

“ဟေ့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ အလုပ်ရှင်သူဌေးကို မင်း ဝရုမစိုက်တဲ့သဘောလား”

“ခိုင်းထားတဲ့အလုပ်ကို ကျွန်မပြီးအောင်လုပ်နေတာပါ။ အချိန်တွေ အရမ်းနောက်ကျရင် အဖေအမေနဲ့ သားလေး စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့”

“ဟား မင်းအိမ်ကို အာရုံရောက်နေရင် ငါ့ခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စတွေ အမှားအယွင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မမှားအောင် ကျွန်မ သေချာကရုစိုက်လုပ်နေပါတယ်”

“တစ်စုံတစ်ခု စာလုံးတစ်လုံး ဘာသာပြန်မှားယွင်းသွားမယ်၊ အယူ အဆအတွေ့မှားသွားမယ်ဆိုရင် နိုင်ငံနဲ့ချီပြီး အကြီးကြီး ပြဿနာတက်နိုင် တယ်ဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သဘောပေါက်ပါတယ်”

“နောက် ဘယ်နှနာရီဆိုရင် ပြီးမလဲ”

“လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပါပဲ”

“ငါ့ကိုကော်ဖီယူပေးရင် နောက်ထပ်ငါးမိနစ်ထပ်ပေါင်းလို့ရတာပေါ့၊ ငါ ကော်ဖီသောက်ချင်နေပြီ အမြန်လုပ်ပါ။ မင်းကို ငါ ငြိုငြင်မိအောင်မနေစို့ သတိပေးထားတယ်နော်”

ယမင်းယုသွင် ဟင်းခနဲ အသံတိတ်သက်ပြင်းများချမိလျက် ကော်ဖီ စက်ရှိရာ ထသွားပြီး သွေးသစ်ဥာဏ်အတွက် ကော်ဖီထည့်ပေးလိုက်ရ သည်။ သွေးသစ်ဥာဏ် သူမကိုအထင်သေးကာ တမင်ညစ်နေသည်ဆိုတာ သူမ သိပါသည်။ အရှဲအစောင်း အထစ်အငေါ့များဖြင့် အတိတ်ကမကျေနပ် ချက်တွေအတွက် တိုက်ခိုက်နေခဲ့သည်ဆိုတာလည်း နားလည်၏။

ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလတောင် ကြာခဲ့ပြီမို့ မေမေပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေပြီလို့တောင် ထင်နေခဲ့တာ။ ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့် ပြန်ဆုံရမည်လို့ တွေးထင် တွေးမထားမိ။ သူ့ဘဝ ဒီလိုဖြစ်သွားတာ ရင်ထဲမှာ စိတ်အပြည့်ပါ။

ဒါပေမဲ့ လောဘနှင့်ချည်းကပ်မိတာမျိုး လုံးဝမဖြစ်စေရ။ သူ့ဘဝ ဒီလိုဖြင့်မားသွားလို့ သူမဘက်က ရင်းနှီးချင်သည့်အရိပ်အရောင်မျိုး လုံးဝ မဖြစ်စေရ။

“ရှေ့ သုံးဆောင်ပါ”

သူ့လက်ထဲကို ကော်ဖီခွက်ထည့်ပြီး သူမနေရာမှာ ပြန်ထိုင်လိုက် သည်။ အလုပ်တွေမြန်မြန်ပြီးကာ အချိန်တွေမြန်မြန်ကုန်ပါစေဟု ဆုတောင်း နေမိသည်။ သူ့ဖျက်လုံးတွေအောက်မှာ ရှိနေရတာ စိတ်တွေမွန်းကျင်ရလွန်း လို့ပါ။

“ဟင်း”

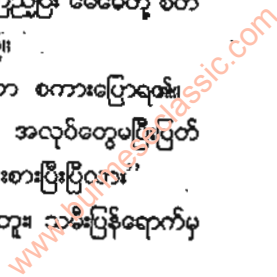
အားလုံးပြီးသွားပြီမို့ သက်ပြင်းတွေချကာ ထရပ်လိုက်၏။ မန်မိုရီ စတစ်ဖြင့် ကူးထည့်ပေးလိုက်သော သူမ ဘာသာပြန်ပေးလိုက်သည့်စာတွေ ကို သွေးသစ်ဥာဏ် ပြန်စစ်နေတာ ဘယ်လောက်အချိန်ပေးကာ ထပ်စောင့် ရဦးမည်မသိ။ နောက်နေ့မှလုပ်လည်း ရရဲ့သားနှင့် သူမကိုသွေးသစ်ဥာဏ် တမင်သက်သက် နှိပ်စက်ညစ်ပတ်နေတာ။

တစ်နေ့ကုန် ဘာမှမစားထားသောခိုက်ထဲကလည်း တစ္ဆီတို့ဖြင့် အော်မြည်နေတာ ခိုက်တွေတောင် နာလာ၏။ မိနစ်ပေါင်းခြောက်များစွာ ကြာလာသည့်အခါမှာ လက်ကနာရီလေးကိုမြှောက်ကြည့်ပြီး မေမေတို့ စိတ် ပူနေတော့မှာဟု စိုးရိမ်စိတ်တွေလည်း ပိုလာခဲ့သည်။

ဖုန်းသံလေးမြည်လာတော့ အပြင်ထွက်ကာ စကားပြောရ၏။

“ယု ဒီနေ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျမှာ မေမေ၊ အလုပ်တွေမပြီးပြတ် သေးလို့ပါ။ စိတ်ပူမနေနဲ့နော်၊ သားသားရော ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“သမီးမလာသေးလို့တဲ့ ထမင်းကျွေးလို့မရဘူး၊ သမီးပြန်ရောက်မှ

စာအုပ်လုပ်နေတာ”

“ချော့ဦး ကျွေးလိုက်ပါ မေမေ ယုက ဘယ်လောက်ထပ်ကြာဦးမယ် မသိဘူး။ သားသား ငိုက်ဆာနေလိမ့်မယ်”

“အေးအေး ကားကိုဂရုစိုက်မောင်းလာခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ ယုအတွက် စိတ်ချပါ။ ဒါပဲနော် မေမေ”

သူမ ရုံးခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာတော့လည်း သွေးသစ်ဉာဏ် စစ်လို့ မပြီးသေးပေ။ နောက်ထပ် တစ်နာရီနီးပါးကြာသွားမှသာ

“မဆိုးပါဘူး အဆင်ပြေသားပဲ။ နောက်လည်း အလုပ်ကို သေသေချာချာလုပ်ပါ”

“ကျွန်မ ပြန်လို့ချပြီလား”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မင်းအိမ်ကိုမပြန်ဖူးဘူးလား။ မင်း အဲဒီလို အိမ်ကိုနောက်ဆံတင်းနေရင် အလုပ်ကိုမင်းဘယ်လိုလုပ် ကောင်းအောင် လုပ်နိုင်မှာလဲ”

“ကျွန်မ အကောင်းဆုံးတာဝန်ကျေအောင် လုပ်ပေးထားပါတယ်။ အချိန်ကိုလည်းကြည့်ပါဦး။ ဒါတောင် မကျေနပ်သေးဘူးလား”

“အေး ကောင်းပါပြီ။ ဒီနေ့တော့ တာဝန်ကျေတယ်ထားလိုက်ပါ တော့ မင်းပြန်ချင်ရင် ပြန်နိုင်ပါပြီ”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ခွင့်ပြုချက်ရပြီဆိုတာနှင့် သူမ စလင်းဘက်အိတ်လေး ကောက်လွယ်ကာ အမြန်ပင် ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ဘယ်လောက်တောင် မွန်းကျပ်နေသလဲဆိုတာ နဖူးကြောလေးရှုံ့လျက် မကြည့်မသာ မအိပ်မလည် ဖြစ်နေသော မျက်နှာလေးက သိသာလှသည်။

ဟိုတစ်ချိန်က အရမ်းကိုချစ်ခဲ့ဖူးကြသည့်ချစ်သူတွေ။ တကယ်ကို ဘစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးကာ ချစ်ခဲ့ကြသော်လည်း သူမက အစတည်းက သူမကသူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ရည်ရွယ်ခဲ့ပုံမပေါ်။ တစ်နေ့မှာ သူ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်တော့မည်ဟု ဖွင့်ပြောလာ သောအခါ သူ မခံစားနိုင်လောက်အောင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းခဲ့ရသည်။ သူ အနည်း ယောက်ျားတန်ဖိုး မျက်ရည်တွေကျကာ သူ့ကိုမထားခဲ့ပါနဲ့ဟု ခူး ထောက်ကာ တောင်းပန်ခဲ့၏။ မပြည့်စုံလို့ထားရစ်ခဲ့တာဆိုလျှင် ချမ်းသာ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားဖို့ အချိန်လေးတစ်ခုပေးပါဟု တောင်းဆိုခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့မျက်ရည်တွေ သူ့ရဲ့ကြေကွဲမှုတွေကို သူမ အားမစာ ခဲ့ပါ။ သနားကရုဏာဖြစ်ရမှန်းမသိခဲ့ပါ။ အစိမ်းသက်သက်မျက်ဝန်းများနှင့် သူ့လက်တွေကို ပုတ်ချဖယ်ချ ဥပေက္ခာပြုသွားခဲ့တာ၊ ဒီနေ့ထိ မေ့လို့မရ။ သူမ လက်ထပ်လိုက်သောသူက သူမအဖေလောက်ရှိသည့် သူ့ဌေးတစ် ယောက်ဟု သိလိုက်ရသောအခါ သူမကို သူ အရမ်းကိုပုန်းတီးရှောင်ရွာသွားခဲ့ သည်။

သူမလည်း မပြည့်မစုံချို့တဲ့သည့် အသိုက်အဝန်းမဟုတ်ပါဘဲ နိကာယသီလပြည့်စုံဖို့ အပျိုဂုဏ်စွန့်လွှတ်ကာ အငယ်အနောင်းဖြစ်ချင်သော သူ့ချစ်စိတ်က ဘယ်လောက်တောင်ရှုံ့ရှာပုန်းတီးဖို့ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ယမင်းယုသွင် အရမ်းချမ်းသာချင်လို့ ချစ်သူကိုစွန့်လွှတ်၊ အပျိုဂုဏ် စွန့်လွှတ်ခဲ့တဲ့ မင်းဘဝ အခုဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။

ဘဝဆိုတာ အဲဒီအလှည့်အပြောင်းတွေရှိတယ်။ ဟား မင်း ငါ့ကို မျှော်ကြည့်ခဲ့လို့ အားကိုးရမှန်းမသိလို့ မင်းဒီဘဝရောက်ရတာ ယမင်းယုသွင် အနီးအနားစကိုဆွဲဖယ်ကာ သူမကားလေး မြင်ကွင်းကနေ ပျောက်ကွယ်သွား

သည်အထိ လိုက်ကြည့်နေမိရင်းက သူ့အတွေးတွေက ပြန်ပြတ်သွားသေး
ပေ။

ဒီလိုမျိုး လက်တွဲပြန်နှင့် လက်စားချေခွင့်ကြံရတာ သူ့ကံကြမ္မာက
အသာမီးရနေတဲ့သဘောပေါ့။ မင်းထားခဲ့တဲ့ဘဝမှာ အရှုံးမရှိအောင် ငါ
ကြိုးစားခဲ့တာ မင်းကိုဒီလိုမျိုး လက်စားချေခွင့်ကြံလိမ့်မယ်လို့ ငါ မတွေးမိ
ခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ငါကျေနပ်တယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါ ကျေနပ်တယ် ယမင်းယုသွင်း
မင်းဒီထက်မက ခံစားရအောင် ငါလုပ်ပြမယ်။

အခန်း (၉)

“နောက်ကျလိုက်တာ သမီးရယ်၊ နေ့တိုင်းဒီလိုကြီးမှ ပြန်လာရ
မယ်ဆိုရင် သမီးပင်ပန်းတာပေါ့၊ တခြားအလုပ်ပြောင်းပါလား သမီး”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ လစာနည်းတာ များတာတွက်မနေနဲ့၊ ကိုယ်
ပင်ပန်းရင် ပင်ပန်းသလောက် အကျိုးခံစားခွင့်ရှိတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း သမီး
အရမ်းအပင်ပန်းခံပြီး လုပ်ကျွေးတာကို ဖေဖေတို့မစားရက်ဘူးကွယ်၊ သမီး
အခြားသက်သာတဲ့အလုပ်ရှာလုပ်ပါ”

ဖေဖေနှင့်မေမေက သူမ ပြန်အလာကိုစောင့်ကာ စိုးရိမ်တကြီး
ပြောနေကြသည်။ သူမက စလင်ဘက်အိတ်လေးချကာ ပင်ပန်းသည့်အရိပ်
အရောင်မပေါ်အောင် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာလေးနှင့်

“ယု အဆင်ပြေပါတယ်၊ အလုပ်က ဒီလောက်ကြီးပင်ပန်းတာ
မျိုးလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆေးအညွှန်းတွေကို ဘာသာပြန်ပေးရုံပါပဲ၊ အခုက
ကျွန်ုပ်တို့ပွဲနဲ့ ဆေးဝါးမိတ်ဆက်ပွဲရှိတာကြောင့် လုပ်ရတဲ့ကိစ္စလေးတွေ များ

နေလို့ပါ။ နောက်ဆို ဒီအချိန်ထိလုပ်စရာမလိုပါဘူး ဖေဖေ”

“အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးမျက်နှာလေး ချောင်ကျနေတော့ မေမေတို့စိတ်မချမ်းသာဘူးပေါ့ကွယ်၊ မေမေတို့နို့နို့နေရတဲ့သူတွေအနေနဲ့ သမီးပင်ပန်းတယ်ဆိုရင် အိမ်မှာသက်သောင့်သက်သာနေပြီး ဘယ်လိုလုပ် မျှီလို့ ကျမှာလဲ”

“သမီးအမေပြောတာ အမှန်ပဲ သမီး၊ တကယ်တမ်းဆို မိဘတွေကပဲ သားသမီးကိုပြုစုပျိုးထောင်မြေတောင်မြှောက်ပေးရမှာပါ။ အခု ဖေဖေတို့က အဆုံးထိ သမီးအပေါ်တာဝန်မကျေနိုင်ဘဲ သမီးကိုအနှစ်နှာခံပေးဆပ်ခိုင်းနေရသလို ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီလိုတွေ့မိတော့ ထွန်းအောင်မိုးကို ဖေဖေ စိတ်ခုမိတာအမှန်ပဲ။ သူ့သားသမီးတွေကို နောက်ဘဝထိတောင် သုံးဖြုန်းမကုန်တဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာလုပ်ငန်းတွေထားခဲ့ပြီး သမီးကိုတော့ အတိုင်းအတွာနဲ့ ပေးခဲ့တယ်။ သူ့သွေးသား ထွန်းသင်္ဂါလေးအတွက်ကျတော့လည်း အနာဂတ်အတွက် သေချာအောင် ဘဝန်မှာငွေအပ်ပေးခဲ့တယ်။ တကယ်ဆို ထွန်းသင်္ဂါလေးကိုမွေးပေးခဲ့တာ သမီးပါ။ မိခင်ဖြစ်တဲ့သမီးကပဲ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သလို စီမံပေးရမှာပေါ့။ သူက ဘာကိုတာလုပ်ပေးပါဆိုပြီး စီမံပေးခဲ့စရာလား။ သူ့သွေးသားကိုမွေးပေးတဲ့ သမီးအပေါ် သူ ဒီထက်ပိုပြီး တာဝန်ကျေသင့်တယ်လို့ ဖေဖေ ထင်တယ်”

“သူ့ရဲ့ချမ်းသာပြည့်စုံမှုတွေကို ယုတို့အားလုံး ပိုင်ဆိုင်ချင်လို့ တယ်ဖြစ်မှာလဲ ဖေဖေ၊ အကောင်အထည်က တွေးကြည့်မယ်ဆိုရင် ယုတို့အပေါ် သူ တာဝန်အများကြီးကျေခဲ့ပါတယ်။ ယုတို့လုပ်ပေးခဲ့ရတာက သူ့သွေးသားကိုမွေးပေးလိုက်ရုံပဲပါ။ အဲဒီအတွက် သူက ယုတို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ။ အဲဒီကြောင့် သူ့ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး သူ့ကိုရည်စူးပြီး ယု အမြဲတမ်းကန်တော့

အိပ်တယ်”

“အေးလေ သမီးစိတ်က အဲဒီလိုရှိတယ်ဆိုရင် ဖေဖေ စိတ်သက်သာပါတယ်။ မဟုတ်ရင် ဖေဖေတို့ကြောင့် အသက်ကြီးတဲ့သူကြီးကိုယူပြီး အငယ်အနှောင်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အခုလည်း မုဆိုးမဖြစ်ရတယ်လို့ သမီး ဝမ်းနည်းအားငယ် နောင်တရမှာစိုးရိမ်နေတာ”

“အဲဒီလိုဖြစ်မှာစိုးနေရင် ယု အစတည်းက ဦးထွန်းအောင်မိုးကို ထက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့မှာမဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ မိသားစုဘဝကို ကယ်တင်ဖို့ အခုလိုလုပ်ခဲ့ရတာအတွက် ယု ဘယ်တော့မှ နောင်တရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေနဲ့မေမေ အေးအေးသက်သာ စိတ်ချမ်းသာသာနဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနေနေရတာကြည့်ပြီး ယု စိတ်ချမ်းသာနေပါတယ်။ ဒီအလုပ်က လာစာကောင်းတဲ့အတွက် နည်းနည်းပိုပင်ပန်းလည်း ယုလုပ်မှာပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သားအသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်မချင်း ယုဘက်က သူ့ရဲ့ငွေတွေကို ထုံးစံထိပါးဘဲ တာဝန်ကျေသွားချင်တယ်။ ဦးထွန်းအောင်မိုးက ယုကိုပေးခဲ့တဲ့ငွေကုန်သွားရင် သားအတွက်ထားခဲ့တဲ့ငွေကို ထုတ်ယူသုံးစွဲခွင့်ပေးထားပေမယ့် ယု မသုံးချင်ဘူး။ သားကိုပေးရတဲ့အချိန်မှာ အပြည့်အဝပေးချင်လို့ပါ။ ဒါမှလည်း ဦးထွန်းအောင်မိုးကို ကျေးဇူးဆပ်ရာရောက်မယ်လို့ ထင်မိတယ်”

သမီးစကားအတွက် ဦးမျိုးနိုင် ဂုဏ်ယူစွာ ခေါင်းညှိတ်လေသည်။ တိုယ့်ရဲ့စိတ်တွေက သမီးကိုနမြောတသစိတ်တွေနှင့် သမီးလို မမြင့်မြတ်ခဲ့ပေ။

“သမီးရယ် သမီးရဲ့စိတ်ကို ဖေဖေ လေးစားပါတယ်။ ဖေဖေက မိဘဖြစ်ပေမယ့် သမီးလောက်ကို မမြင့်မြတ်ပါဘူး။ သမီးလေးက မိဘကျေးဇူးသိတတ်ပြီး စောင့်ရှောက်နေလို့ ကံကောင်းမှာပါ”

“ကဲပါ သမီး ခိုက်ဆာနေရောပေါ့။ ဒီအချိန်ကြီးတောင် ကုမ္ပဏီ

က အစားအသောက်မစီစဉ်ပေးဘူးလား သမီး”

“ဟို စီစဉ်ပေးပါတယ် ယုက မစားချင်လို့ပါ။ သားသားရော အိပ်ပြီလား မေမေ”

“မြေးလေးလည်း မအိပ်ဘဲစောင့်နေသေးတာ သမီးရဲ့။ ထမင်းလည်း မေမေလာမှစားမယ်ချည်းလုပ်နေတာ။ မနည်းချောပြီးမှ ထမင်းတွေပြီး သိပ်လိုက်ရတယ်။ ဒေါ်မြ ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီထင်တယ် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေတို့လည်း အိပ်လိုက်တော့လေ။ ယုလည်း ထမင်းစားပြီးအိပ်တော့မှာပဲ”

“အေး အေး သမီး”

မေမေတို့ အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားမှ သူမလည်း ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ တစ်နေကုန် အဆာခံကာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည့်မို့ သူမတို့တွေ လေခံကာ အောင့်နေသည်။ သွေးသစ်ဥာဏ် လုံးဝကြွင်းနာညှာတာမှ မရှိပါ။ သူမ မစားမသောက် အလုပ်တိုက်ရတစိုက် လုပ်ပေးနေတာတောင် ကျေနပ်နိုင်ပုံမပေါ်။

အပြီးတွေနှင့် ခွဲစောင်းထစ်ငေါက်ကာ လက်စားချေနေတာ သူမသိဘဲနေပါမလား။ သူ့အပေါ် ရက်စက်ခဲ့မိသည့်အတွက် သူမ ဒီလောက်တော့သည်ခံပေးသင့်သည်ဟုတွေးကာ သူမ ငြိမ်သက်ကာ သည်းခံပေးနေခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ သူက သူမရဲ့အလုပ်ရှင်လည်းဖြစ်နေသည်။

ထိုက်တန်သောလစာလည်း ပေးထားသည်မို့ သူမဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျောအလျော့ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ယုလေး ထမင်းစားမကောင်းဘူးလား။ ဒေါ်မြ ဘာထပ်လုပ်ပေးရမလဲ”

“ဪ ဒေါ်ကြီးမြမဟုတ်ပါဘူး။ ယု အဆာလွန်သွားလို့ သိပ်မစားနိုင်တာပါ။ ဟင်းတွေက အကုန်ကောင်းပါတယ်။ သိမ်းလိုက်တော့နော် ဒေါ်ကြီးမြ၊ ယု ဆေးသောက်ပြီး နားလိုက်တော့မယ်”

“ဟုတ်ပြီ ယု ဒေါ်ကြီးမြ ဆေးလိမ်းပေးချီးမလား”

“ရပါတယ် ဆေးလိမ်းစရာမလိုပါဘူး။ ဆေးသောက်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပဲ”

ဆေးသောက်လို့ရုံ ထမင်းအနည်းငယ်သာ စားပြီး အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့သည်။ သားလေး ထွန်းသင်္ဂါက နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မောကျနေ၏။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ညဆယ်နာရီတောင်ကျော်နေပြီ။

သွေးသစ်ဥာဏ်ရော ကုမ္ပဏီကနေ ပြန်သွားပြီလား။ ကုမ္ပဏီမှာပဲ အိပ်တာလား။ အိပ်ထောင်ကျနေပြီလား။ တစ်ခုလပ်လား မုန်းဖိုလား။

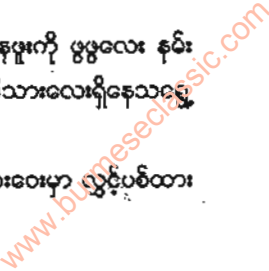
မိန်းမရှိနေရင်ရော သားသမီးဘယ်နယောဇာန် ရနေပြီလဲ။

ဒီအကြောင်းကိုတော့ ကိုဇေယျာတို့ဆီက ဘာစကားမပြောသံ မကြားပေ။ သူမအထင်ကတော့ သွေးသစ်ဥာဏ် လူလွတ်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အရင်ကထက် အများကြီးခန့်ညားကြည့်ကောင်း စတိုင်ကျလာတာကတော့ အမှန်ပါ။ တကယ်ကို ဂုဏ်ခြင်တွေပြည့်စုံနေသည့် သူဌေးကြီး နှင့်တူသည်ဟု ပြောလို့ရသည်။

“ဟင်း သားလေး”

အတွေးတွေကို ဖျောက်ပစ်ကာ သားလေးနဖူးကို ဖွဖွလေး နှင်းမွှေးလိုက်သည်။ သူမဘဝမှာ ဝေဖေ မေမေနှင့် ဒီသားလေးရှိနေသရွေ့ ပြည့်စုံနေပါပြီ။

တခြားအရာတွေကို ခံစားမှုမဲ့ သူမရဲ့ဟိုးဝေးဝေးမှာ ယွဉ်ပစ်ထား

၇၂

၇၅

ခွဲရတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာခဲ့ပြီလဲ။ နေသားကျနေတဲ့ဘဝထဲမှာ နောင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။

အခန်း (၁၀)

“ငါတို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ညှိပ်ကြည့်ရအောင်မှာ တာဝန်မလစ်ဟင်းစေရဲ့ မင်းတို့လုပ်ငန်း ရှင်တွေအားလုံးကို ဖိတ်ထားတယ်မဟုတ်လား။ မိဒီယာတွေကိုရော”

“အဲဒါက အားလုံးစိတ်ချထားလိုက်၊ ငါတို့အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ။ ဒီကိစ္စတွေ တစ်ပတ်လောက်တည်းက ကြိုလုပ်ထားတာ၊ မင်းက ပွဲနေ့ကုန်ပဲ သတိပေးတော့တယ်၊ ယမင်းယုသွင်ကိုရော ဘာတာဝန်ပေးမှာလဲ”

“သူ့ကိုဘာတာဝန်ပေးစရာလိုမှာလဲ၊ သူ့ကိုဘာခိုင်းမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိစရာမလိုပါဘူး။ သူ့ကိုညွှန်ကြားပြီးသားပါ။ အားလုံးစီစဉ်ပြီးရင် ခင်ဗျားတို့ ဟိုတယ်ကိုအရင်သွားနဲ့ကြည့် ကိုဖေယျာ ကျွန်တော်တစ်ခုမှာထား ရင်တယ်။ ဒီမှာက ခင်ဗျားတို့နဲ့ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းဆိုလည်း ဟုတ်တယ် ညီအစ်ကိုဆိုလည်းဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လိုပဲပြောဆိုဆက်ဆံဆက်ဆံ ကိစ္စမရှိ ဘူး။ အများရှေ့မှာဆိုရင်”

ကိုဖေယျာက သွေးသစ်ဥာဏ်စကားမဆုံးခင် လက်ကားပြလိုက်ပြီး

“ငါတို့နားလည်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းက ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ပိုင်ရှင်သူဌေးပါ။ ဘယ်လိုပဲသူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့သူဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ရှင် အလုပ်သမား ခွဲခြားသိရမှာပေါ့။ ငါတို့အရိုအသေတန်ပြီး မင်းကိုဆက်ဆံနေ တာမဟုတ်ပါဘူး။”

“ကျွန်တော့်ကိုဘဝင်မြင့်သွားလို့ ဒီစကားမျိုးပြောတယ်လို့ မထင် စေချင်ဘူး။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်လိုမျိုး ယုံကြည်ခင်တွယ်တယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့အသိဆုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ အသိုင်းအဝန်းအနေအထားဆိုတာ လည်း ရှိသေးတယ် ပြီးတော့”

“အများကြီး ရှင်းပြစရာမလိုပါဘူးကွာ၊ ငါတို့ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ လို့ မင်းစိတ်ထဲမှာ တွေးကိုမတွေးနဲ့။ တခြားသူတွေရွေ့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ငါတို့လည်း မင်းကိုပြောချင်တာပြောမှာပဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပါကွာ အထာတွေ မရှိပါဘူး ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“အိုကေပါ အဲဒါဆို ဒိုးတော့၊ ကျွန်တော်က ကုမ္ပဏီဖွင့်ပွဲ ဖဲကြီး ဖြတ်ဖို့အမိရောက်လာမှာပါ။”

ကိုစေယျာတို့ကို အရင်သွားခိုင်းလိုက်ပြီး ယမင်းယုသွင် ရုံးခန်း တွင်း ဝင်လာချိန်မှာ သူ့ရဲ့လက်ကိုင်အိတ် ဖုန်းနှင့် စာရွက်စာတမ်းတချို့ ထည့်ထားသော ဖိုင်ကို ယမင်းယုသွင်ကို ကိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“အဲဒါတွေအားလုံး မင်းတာဝန်၊ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ စကားပြော ရင်လည်း မင်းဘာသာပြန်ပြီး မှတ်တမ်းရေးသားတာလည်းရေး၊ ဧည့်သည်တွေ ကို မင်းဘယ်သူမှဧည့်ခံစကားပြောစရာ မလိုဘူး။ ငါခိုင်းတာပဲလုပ်”

ယမင်းယုသွင် ခေါင်းသားညှိတ်ပြီး ဘာမှမပြော။ ကားကိုလည်း သူ့ကမမောင်းဘဲ ယမင်းယုသွင်လက်ထဲ ကားသော့ပေးလိုက်သည်။

“ဈေး မင်းမောင်။ ငါသွားမယ့်နေရာတိုင်း မင်းဒရိုင်ဘာလုပ်ပေး ရမယ်”

အလုပ်နှင့်မသက်ဆိုင်တာတွေပါ ခိုင်းနေတာမို့ သွေးသစ်ဉာဏ်ရဲ့ မောက်မာမှုတွေအတွက် အောင့်သက်သက်ဖြစ်မိသော်လည်း သူ့ဝန်ထမ်း ဖြစ်နေရသည့်အတွက် မတတ်နိုင်တော့ပေ။

သူမ ကားသော့ကိုယူကာ မောင်းလိုက်ရသည်။ ဒါတောင် ကား နောက်ခန်းမှာ စတိုင်ကျကျ ဖိမ်နှင့်လိုက်လာရင်းနှင့် ကားမောင်းတာ နေ့ တယ် မြန်တယ် မီးပျံ့ငြိမ်အောင်ဘယ်လိုမောင်းနေတာလဲ။ ကားကို အခုမှ မောင်းဖူးတာလား။ သူဌေးကတော် ဘာညာနှင့် ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေတာ နားပင်ညည်းလာသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း သူမ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့စိတ်တိုင်း ကျအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျော့ကာ လုပ်ပေးမိသည်။

“အချိန်တောင်မီရုံပဲရှိတယ်၊ မြန်မြန်လုပ်”

ဖဲကြီးဖြတ်ဖို့အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီမို့ ကားပေါ်ကနေ ဝေါက် ငမ်းကာ ဆင်းသွားသော သူ့နောက်ကယူစရာရှိတာတွေယူပြီး ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ဖဲကြီးဖြတ်လို့ပြီးချိန်မှာတော့ သူ့များတွေလို လက်ခုပ် တီးဖို့တောင် သူမ လက်တွေမအားပါ။ သူ့ပစ္စည်းတွေ ကိုင်ထားရ သူ့ဆီ လာသောဖုန်းတွေဖြေရာ သူ နိုင်ငံခြားသားတွေနှင့် စကားပြောသည့်အခါမှာ လည်း ဘာသာပြန်ပေးရနှင့် မအားနိုင်။

ဖဲကြီးဖြတ်ပြီး စားသောက်ဝိုင်း စားပွဲတွေဆီသွားတော့လည်း သူ့နောက်ကတောက်လျှောက်လိုက်နေရသည်။ သူက ဟိုလူဒီလူဆီ လိုက်လံ နှုတ်ဆက်ညှိခံပြီး ဝိုင်တစ်ခွက်ကိုကိုင်လျက် ချီးယားစံလုပ်ကား သူမကို ရိုသည့်ဟု ထင်ပုံမပေါ်။

“ဟင် ကိုမိုး”

ကျော်စင်မိုးတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်က သွေးသစ်ဥာဏ်ကိုထည့် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူ့ရဲ့နောက်မှာ သူမမျက်နှာ ခပ်လွဲလွဲလုပ်ထားမိ၏။

“ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်းပါ ကိုသွေးသစ်ဥာဏ်၊ ကျွန်တော် စိန် ရတနာကုမ္ပဏီက ကျော်စင်မိုးပါ။ သူက ကျွန်တော့်ညီမ ရွှေစင်မိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သိထားပါတယ်။ လူချင်းအခုမှ တွေ့ရ ပေမယ့် ခင်ဗျားတို့က အောင်မြင်နေတဲ့သူတွေဆိုတော့ သတင်းတွေက ပြေးနေတာလေ။ ကျွန်တော်ကတော့ အခုမှစပြီး ကြိုးစားမှာပါ”

“သိုင်းကျူးပါ ခင်ဗျားလည်းနာမည်ကြီးအောင်မြင်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီ ကြီးရဲ့လက်ခွဲဖြစ်နေတဲ့အတွက် မြန်မာပြည်ရေးကွက်ကို အကြာကြီးစောင့် စရာမလိုဘဲ တိုးတက်အောင်မြင်နိုင်မှာပါ”

“ရွှေစင်လည်း ဆုတောင်းပေးတယ်နော်၊ ကိုသွေးသစ် အချိန်တို အတွင်းမှာ အမြန်ဆုံးအောင်မြင်ပါစေ”

“သိုင်းကျူး၊ ရွှေစင်၊ ကျွန်တော့်မှာလိုအပ်တာလေးတွေရှိရင်လည်း ကူညီပါဦးဗျာ”

“ရွှေစင်တို့နဲ့ ကိုသွေးသစ်ကုမ္ပဏီက ပါတနာတွေဖြစ်ရမှာပါ။ အဲဒီ အတွက် ခဏခဏဆိုဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်ကလည်း ဆုံချင်ပါတယ်ဗျာ”

ရွှေစင်မိုးကိုကြည့်သော သွေးသစ်ဥာဏ်မျက်လုံးများက ရီဝေညှိ ဝင်လျက်ရှိသည်။ ရွှေစင်မိုးကလည်း ခေသုမဟုတ်။ အစ်ကိုဖြစ်သူရှေ့မှာ တောင် သွေးသစ်ဥာဏ်ကို အိမ်ကလီအထာတွေ ပေးချင်နေသည်။

ကျော်စင်မိုးကတော့ သွေးသစ်ဥာဏ်နောက်မှာ ခပ်ကုတ်ကုတ်

ကလေး ပစ္စည်းတွေကိုကိုင်ကာ လိုက်နေရသော ယမင်းယုသွင်ကိုတွေ့မြင်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလျက် သွေးသစ်ဥာဏ်နောက်ကိုကျော်ကြည့်ကာ

“ယုက ကိုသွေးသစ်ဥာဏ်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေတာလား”

“ဪ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“ယမင်းယုသွင်နဲ့ ကိုကျော်စင်မိုးတို့က သိနေကြတာလား၊ ဘယ်လို ပတ်သက်မှုမျိုးနဲ့ သိကြတာလဲ”

“ဟို”

“အဲဒါ”

ကျော်စင်မိုးနှင့်ယမင်းယုသွင် ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိဘဲ ကြောင် အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြသည်။ ရွှေစင်မိုးက ယမင်းယုသွင်ကို မလိုလားစွာ မဲ့ရွဲကြည့်လျက်

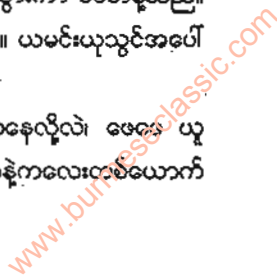
“ကိုသွေးသစ်ကလည်း ရွှေစင်တို့အကြောင်း သိထားတယ်ဆိုရင် ရွှေစင်တို့အဖေမိန်းမများများ ယုတတ်တာကိုလည်း သိထားရမှာပေါ့။ သူက ဖေဖေမိန်းမထဲက တစ်ယောက်လေ။ ရွှေစင်တို့ရဲ့မိထွေးပေါ့”

“ဪ ကျွန်တော်က သူများအိမ်တွင်းရေးမစပ်စုတတ်ပါဘူး။ စီးပွားရေးသမားဆိုတော့ စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်တာပဲ လေ့လာထားလို့ပါ”

“ရွှေစင် နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ကျော်စင်မိုးက ယမင်းယုသွင်ကို အားနာသွားကာ ဝင်ဟန့်သည်။ ရွှေစင်မိုးက အစ်ကိုဖြစ်သူကိုလည်း ကြောက်ပုံမရပါ။ ယမင်းယုသွင်အပေါ် အငြိုးတွေရှိနေသလို ဂရုမစိုက်ဘဲ

“ညီမလေးက ဘာတွေမဟုတ်တာ ပြောနေလို့လဲ၊ ဖေဖေ ယု ထားတဲ့မိန်းမမို့ မိထွေးက မိထွေးပေါ့၊ ကိုယ့်အဖေနဲ့ကလေးတစ်ယောက်

တောင်မွေးထားသေးတာဆိုတော့ မေမေလေးလိုခေါ်ရင်လည်း ရတယ်၊ ဟင်း ဟင်း လောဘကတော့ မပြောနဲ့ အဖေလောက်ရှိတဲ့သူကိုယူပြီး ကလေးရအောင်မွေးလိုက်သေးတယ်၊ အမွေတွေလိုချင်လို့လေ”

“ရွှေစင် အာ ဒီကောင်မလေးတော့ ကိုသွေးသစ်ကို ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ဟို ကျွန်တော် ယုနဲ့ခဏလောက် စကားပြောလို့ရမလား ခင်ဗျာ”

ကျော်စင်မိုးက သွေးသစ်ဉာဏ်ကိုကျော်၍ ယမင်းယုသွင်ကို ခွင့် တောင်းနေသည်။ ယမင်းယုသွင် ဘာမှမပြောရသေးခင် သွေးသစ်ဉာဏ်က လက်ကာ၍

“သူက ကျွန်တော့်ဝန်ထမ်းပါ။ အခု တာဝန်ချိန်ကြီးဖြစ်နေတယ်၊ သူ့အားလပ်ချိန်မှာတော့ သူ့သဘောပါပဲ”

“ကျွန်တော်က စကားအကြာကြီးပြောဖို့မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းပါပဲ”

“ဆောရီးနော် ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး၊ ဟိုဘက်မှာ ဧည့်ခံစရာ လေးရှိလို့ပါ”

သူ ထွက်လာခဲ့ချိန်မှာ ကျော်စင်မိုးကို အားနာနေသလို ယမင်းယု သွင် တန်းခနဲ လိုက်မလာပေ။ သူ မျက်ထောက်နီဖြင့် စူးခနဲလှည့်ကြည့် လိုက်မှ ပျာယံပျာယာလိုက်လာခဲ့သည်။

သူမကို ဒီလောက်ထိ လင်ပါသမီးက ပြောနေတာကို သူမ ဘာမှခွန်းတုံ့ပြန်မှုမရှိ။ လင်ပါသားကရော ဘာတွေပြောချင်လို့ သူမဆီခွင့် တောင်းနေရတာလဲ။ လင်ပါသားက သူမထက်တောင် အသက်ကြီးချင်ကြီး နေဦးမည်။ သူမ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်အသက်ကြီးကြီး လူကြီးကို

ယူလိုက်ရတာလဲ။ တစ်ခုပဲရှိသည် သူမ ချမ်းသာချင်လို့။

ခုနု ရွှေစင်ပြောသလို လောဘတွေကြီးပြီး အမွေတွေလိုချင်လို့ ကလေးတောင်မွေးလိုက်သေး၏။ အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းသည့်မိန်းမပါ။

“ဟယ်လို ဟုတ်ကဲ့ ကိုမိုး၊ အင်း ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုမိုး”

သူမ ဖုန်းပြောနေတာ ကိုမိုးချင်းထပ်နေသည်။ လင်ပါသားကို ဘာတွေအရေးတယူဆက်ဆံနေရတာလဲ။ သူ နားကြားပြင်းကတ်စွာ သူ မျက်ထောက်နီဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖုန်းပိတ်ပြီးသော သူမက နားမလည် သလိုမော့ကြည့်နေ၏။

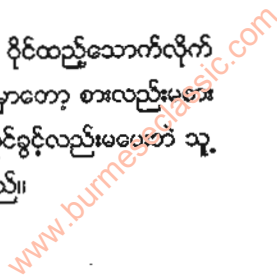
“ဒါ ဧည့်ခံပွဲ၊ ပြီးတော့ လုပ်ငန်းချိန် မင်းကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဖုန်းပြောသင့်တဲ့အချိန်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား”

“ကျွန်မ ရှင်တာဝန်တွေကို ပျက်ကွက်နေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင့် အတွက် ဘာတွေလစ်ဟင်းသွားလို့လဲ”

“မင်း ငါ့ကို အဲဒီလိုတွေ ပြန်ပြောစရာမလိုဘူး ယမင်းယုသွင်၊ အလုပ်ရှင်အပေါ် ဘယ်လိုလေးစားလိုက်နာရမယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

လူကြားထဲမှာ ခပ်ဆတ်ဆတ် ကြိတ်ကာ အော်နေသည်မို့ သူမ ရှက်ရွံ့ထူမှုများနှင့် ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ သွေးသစ်ဉာဏ်ရဲ့ သူမအပေါ်ဆက် ဆံမှုတွေက အထင်သေးပြီး မောက်မာရိုင်းရိုင်းနေသလိုပါ။ တမင်သက်သက် ကို သူမကိုသိမ်ငယ်မှုတွေဖြစ်အောင်လုပ်နေတာ။

သူကတော့ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ ငင်ထိုင်ကာ ဝိုင်ထည့်သောက်လိုက် အမြည်းတွေစားလိုက် ပြောလိုက်ဆိုလိုက်ဖြင့်။ သူမမှာတော့ စားလည်းမစား သောက်လည်းမသောက်ရ။ စားပွဲဝိုင်းတွေမှာ ဝင်ထိုင်ခွင့်လည်းမပေးဘဲ သူ ပစ္စည်းတွေကိုင်ကာ သူ့ဘေးနားမှာပဲ ရပ်နေရသည်။

ပိတ်ကြားထားသည့်လုပ်ငန်းရှင်တွေနှင့် စကားပြောရင်း ဘယ်သူနှင့် ဘယ်နေ့ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ရမည်ဆိုတာတွေ မှတ်ခိုင်းတာတွေလည်း မှတ် ရ၏။ သူမအခြေအနေကို ကျော်စင်မိုးလိုက်ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ သည်ဆိုတာလည်း သူမ သတိထားမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ အခုချိန်မှာ သူမ ရွေးချယ်မှုတွေ မှန်မမှန်ဆိုတာ သူမကိုယ်တိုင်တောင် ဝေဝေဝါဖြစ်နေရသည်မို့။

အခန်း (၁၁)

“ဟင် ကိုမိုး”

စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုအတွင်း ကြိုရောက်နေသော ကျော်စင်မိုးက သီးသန့်ခန်းလေးအတွင်းမှာ စားပွဲနှင့်အပြည့် စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ မှာထား ခြုံ ယမင်းယုသွင် အံ့ဩသွားရသည်။ ကျော်စင်မိုး မက်တပ်ရပ်ကာ သူမကို အရေးတယူ ကြိုဆိုမှုပြု၍

“ထိုင်ပါ ယု၊ အခုချိန်ထိ ယု ဘာမှမစားရသေးဘူး ကိုယ်သိ စယ်”

“အင်း ဝိုက်တော့တာနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာလို့ ဒီလောက်အများ ကြီးမှာထားရတာလဲ ကိုမိုးရယ်၊ ယုလည်း ကုန်အောင်စားနိုင်မှာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“တစ်ပွဲစီကုန်အောင် မစားနိုင်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယုအဆာလွန်ပြီး ခံတွင်းပျက်နေမှာစိုးလို့ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ကြည့်လို့ရ အောင် မှာထားတာ ဖြည်းဖြည်းချင်းသုံးဆောင်ပါ ယု”

“အားနာလိုက်တာ ကိုမိုးရယ်”

ပြောသာပြောရပေမယ့် ခိုက်ထဲမှာ ဆာလောင်နေပြီပို့ သူမ ဟန်ဆောင်ပြီး မှုမနေနိုင်ပါ။ ကျော်ဇင်မိုး မှာထားသမျှတွေ ပန်းကန်စေ့အောင် စားကြည့်ရင်းဖြင့် လည်မနင်အောင် ဟင်းရည်နှင့်မျောချလိုက် အအေးနှင့် မျောချလိုက်လုပ်နေရသည်။ ကျော်ဇင်မိုးက သူမကိုစိတ်မကောင်းဖြစ်သလို ကြည့်နေပြီး

“ယုရဲ့အလုပ်ရှင်တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ ကိုယ်ကြည့်နေတာ အရမ်းကို နိုင်ထက်စီးနင်းနိုင်လွန်းတယ်လို့ ထင်မိတယ်၊ ဒီလိုပွဲမျိုးမှာ ဝါဝါပြုခင် တယ်ဆိုရင်တောင် အစားအသောက်တော့ အငတ်မထားသင့်ဘူး။ သူကတော့ စားသောက်နေပြီး ယုကိုတော့ တစ်ချိန်လုံး သူ့ဘေးမှာမတ်တတ်ခပ်အလုပ်တွေလုပ်ခိုင်းနေတယ်၊ ပွဲပြီးတော့လည်း ယု ကိုယ်ခေါ်တဲ့နေရာကို တန်းမလာနိုင်ဘူး။ သူ့ကိုကားမောင်းပြီး ပြန်လိုက်ပို့ရသေးတယ်၊ အခု ယု တက္ကစီငှားပြီးလာခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကို သူ့သောက်တာနည်းနည်းများသွားတော့ လမ်းမှာ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ မောင်းခိုင်းတာပါ”

“ပွဲကိုလာတုန်းကလည်း ယုပဲမောင်းလာရတာ ကိုယ် ကားပါကင်မှာကတည်းက တွေ့လိုက်တယ်၊ သွေးသစ်ဉာဏ်မျက်နှာက ယုကိုဆက်ဆံတာ လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး မာထန်နေသလိုပဲ၊ သူ့မှာ ကားမောင်းပေးမယ့် တခြားသူတွေနဲ့ မန်နေဂျာတွေလည်းရှိခဲ့သေးနဲ့ ယုကိုခေါ်တာလုပ်ခိုင်းတယ်၊ ယုက သူ့ဆီမှာ ဘာရာထူးနဲ့အလုပ်ဝင်တာလဲ”

“ပညာရှင်အဆင့်ပါ၊ ဈေးကွက်ဖြန့်တဲ့နိုင်ငံတိုင်းအတွက် ဘာသာပြန်ပေးရတာ၊ ပြီးတော့ မားကတ်တင်းကိစ္စတွေအတွက် စာရင်းစစ်ပေးရတာ၊ သူ့ကိုယ်စား လက်မှတ်ထိုးပေးရတာတွေရော”

“ဒါဆို ဇာဟီရလိုသာ ပြောလိုက်ပါတော့လား ယုရယ်၊ ယုတတ်ဘားတဲ့ပညာနဲ့ဆိုရင် သူ့ရဲ့ခရိုင်ဘာ မှတ်တမ်းရေးတဲ့သူ၊ သူ့ပစ္စည်းတွေ ချိတ်ကိုင်ပေးရတဲ့သူလုပ်စရာလား၊ ကိုယ့်ရဲ့ကုမ္ပဏီမှာလုပ်ပါလား ယု၊ အရင်က ကလေးရဲ့တာဝန်တွေနဲ့ မိဘတွေရဲ့ကျန်းမာရေးနဲ့ ယုဘာမှမလုပ် ချစ်သေးဘူးဆိုလို့ ကိုယ် ဘာမှမပြောခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ယု အလုပ်လုပ်တော့ ဆယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုအရင်ဆုံးတိုင်ပင်ပါလို့တော့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်နော်”

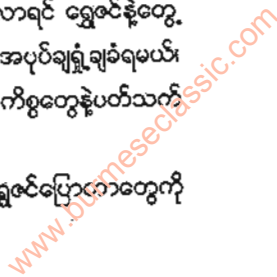
ဇွန်းဆက်ရင်းကို ပန်းကန်ပေါ် ခပ်သာသာချရင်း ခေါင်းညှိတ်ပြုရသည်။ သူမအပေါ် ကျော်ဇင်မိုး ကောင်းခဲ့တာတွေအများကြီးပါ။ ထင်မှတ်ထားသည့်အရာတွေအပေါ် ဖြေသိပ်နှစ်သိပ်အားပေးခဲ့တာလည်း ကျော်ဇင်မိုးပဲ။

“ကိုမိုး အဲဒီလိုပြောခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယု အဲဒီကိစ္စကို စဉ်းစားတွေဝေနေခဲ့လို့လည်း ဒီအချိန်ထိ အလုပ်မလုပ်ဖြစ်ဘဲ နေခဲ့တာ၊ အခုတော့ မလုပ်မဖြစ်တော့လို့ ဒီအလုပ်ကို လျှောက်လိုက်ရတာပါ”

“ယုတို့ တော်တော်အဆင်မပြေဖြစ်နေလား၊ ကိုယ့်ကိုတာကြောင့် ဘာမှမတိုင်ပင်ခဲ့တာလဲ”

“ယုရဲ့မိသားစုကိစ္စအရေးတွေ ဖြစ်နေပြီလေ၊ ကိုမိုးကို နေရာတကာတင်ပြသည်ညာပြီး အပူမကပ်ချင်ဘူး၊ ရွှေဇင်က အစတည်းက မလိုလားခဲ့တာ အပြစ်တင်ခဲ့တာ ကိုမိုးအသိပဲ၊ ကုမ္ပဏီကိုလာရင် ရွှေဇင်နဲ့တွေ့မယ်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်အမြဲတမ်း တိုက်ခိုက်ခံရမယ်၊ အပုပ်ချရွံ့ချခံရမယ်၊ အဲဒါတွေကို ယု မခံစားနိုင်တော့ဘူး ကိုမိုး၊ ကိုမိုးအပေကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်တာတွေက အရာအားလုံး ပြီးခဲ့ပြီလေ”

“ဒါဆို သွေးသစ်ဉာဏ်ကုမ္ပဏီဖွင့်ပွဲမှာ ရွှေဇင်ပြောလာတွေကို

ဘာလို့ခေါင်းညိတ်ခံနေတာလဲ၊ ယု ရင်ထဲရှိသလို ပေါက်ကွဲပါလား။ တုံ့ပြန်ပါလား၊ ယု၊ တမင်သက်သက် အရှက်ကွဲအောင်တိုက်ခိုက်နေတာ သိသားပဲ”

ယမင်းယုသွင် နှုတ်ခမ်းထောင်စွန်းလေး အနည်းငယ် မဲ့ကျသွားသည်။ အအေးခွက်ကို တစ်ဝိုက်ဝိုက်ပြီးမှ ခွက်ကိုပြန်ချကာ

“ဒါဆို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမလဲ ကိုမင်း နင့်အဖေကို ငါမယုခွဲပါဘူးလို့လား။ အဖေတွေ မမက်မောလို့ နင့်အဖေခွဲကလေးမမွေးခဲ့ပါဘူးလား။ ငါက အငယ်အနောင်းမဟုတ်ပါဘူးလို့လား။ သူ စွပ်စွဲပြီးအပုပ်ချနေတာ ဘာတွေက မှားနေလို့လဲ၊ ဒီအချိန်မှာ ဘာတွေကိုပြောရင်ပြေရမလဲ ကိုမိုး”

ကျော်စင်မိုး သက်ပြင်းတွေရှိက်လျက် ယု မျက်နှာလေးကို သနားကရုဏာသက်စွာ ခပ်ငေးငေးလေးကြည့်ဖြစ်သွား၏။ ဒီမိန်းကလေးကို ဖေလက်ထပ်ခိုင်းခဲ့တဲ့က ဘာကိုမှမတွေးဘဲ လက်ထပ်ခဲ့မိလျှင် အကောင်းသား

ထိုအချိန်က ယမင်းယုသွင်ဆိုတာကို ရှုပ်လည်းမမြင်ဘူး။ တွေ့လည်းမတွေ့ဘူးပေ။ ဖေဖေသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် စီးပွားရေးကျပြီး ငွေရေးကြေးရေးအကျပ်အတည်း အခက်အခဲဖြစ်နေတာကြောင့် ဖေဖေ ကူညီချင်တယ်။ သူ့သမီးလေးနဲ့လည်း သားကိုဖေဖေ လက်ထပ်ပေးချင်တယ်ဟု ပြောလာတာကြောင့် ဒီလိုအဆင်မပြေမှုတွေကြားထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်မထပ်ချင်ပေ။

ကိုယ်ချစ်သူကို ဆင်းရဲတွင်းထဲက ကယ်တင်ပေးရရင် တစ်မျိုးမျိုး အခုတော့ ကိုယ်မမြင်ဘူး မတွေ့ဘူးသည်မိန်းကလေးကို ဒီလိုအရှုပ်ထုပ်ထဲကနေ လက်ထပ်ပေးဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပေ။

မပြည့်စုံချို့တဲ့သည့်သူနဲ့ လောဘမောဟ တပ်မက်မှုတွေဖြင့် အိမ်

ဆောင်ရေးလည်း မသာယာနိုင်။ ပြဿနာတွေလည်း ကြီးထွားနိုင်သည်မို့ အဖေကိုတစ်ခါတည်းပြောရုံနှင့် အပြတ်ငြင်းပစ်ခဲ့တာပါ။ နောက်တော့ ကိုယ့်အပြောပြီး သုံးလကျော်လောက်အတွင်းမှာ ဖေဖေက အဲဒီမိန်းကလေးကို ခိုင်ခြားခေါ်သွားကာ ဟိုမှာလက်ထပ်လိုက်သည်။ ဘယ်လောက်တောင် အာတွေ့ရောက်နေလို့ ယောက်ျားယုမှကိုဖြစ်မှာလဲဟု ထိုမိန်းကလေးကို အရမ်းအထင်သေးသွားမိ၏။

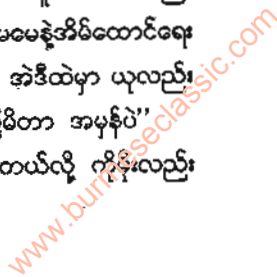
“ကိုမိုး”

“ဟင် ခြေဘီ ယု”

“ဘာတွေတွေးနေလို့ အရမ်းကြီးငိုင့်ကျသွားတာလဲ”

“အင်း ယုနဲ့ဖေဖေအကြောင်းပါပဲ၊ လတ်တလောကြီး လက်ထပ်ဖို့ကတော့ အကြောင်းအရင်း ကြီးကြီးမားမားတွေရှိနေမယ်မဟုတ်လား။ ဖေဖေက ယုတို့မိသားစုအဆင်မပြေမှုကို ငွေရေးကြေးရေးအဆင်ပြေအောင် ကူညီပေးချင်တယ်ဆိုတာ အစတည်းက ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီငွေရေးကြေးရေးကို သပ်သပ်ကူညီလို့ရရုံနဲ့ ဘာကြောင့် ယုနဲ့အလောတကြီး အရေးပေါ်လက်ထပ်လိုက်တာလဲ၊ ပြီးတော့ လက်ထပ်တာကို မြန်မာပြည်ကလေးတွေ မသိစေချင်ဖို့ ခိုင်ခြားမှာသွားပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာလား။ တကယ်ဆို ကိုယ်တို့မိသားစုက ပြဿနာရှာမှာကို ဖေဖေက ကြောက်တတ်တဲ့လူစားမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ရွာတစ်ကျိအောက် မိန်းမတွေရှိလို့ပေါက်အောင် ယုတတ်တာလည်း မဟုတ်ပေမယ့် သနားကြင်နာတတ်တဲ့ ဖေဖေက မေမေခွဲအိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေတိုင်း အပျော်ရှာသလိုတော့ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီထဲမှာ ယုလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့တာတော့ ကိုယ် အံ့ဩမိတာ အမှန်ပဲ”

“ကိုမိုးအဖေ အပျော်ရှာတဲ့ထဲမှာ ယုပါပါတယ်လို့ ကိုမိုးလည်း

ထင်နေတာလား’

ဟုတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရမှာတော့ အားနာနေသည်။ ဖေဖေက ယုကို အပျော်ရှာရုံသက်သက်တွဲခဲ့တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ တရားဝင်လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားမှာ အိမ်တဆောင်မီးတပြောင် တစ်ခန်း တနားကို ထားခဲ့တာပါ။

ဖေဖေလက်ထပ်လိုက်သည့်မိန်းကလေးဟာ အစတုန်းက ကိုနီ နှင့်လက်ထပ်ပေးချင်သည့် မိန်းကလေးဟုမထင်မိ။ ဖေဖေက မိန်းမတွေနှင့် ပတ်သက်သည်ဟု သတင်းမျိုးကြားရပေမယ့် မေမေကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ ဒီလိုမျိုး တရားဝင်လက်ထပ်ယူသည်ဆိုတာ မရှိဘူးတာမို့ တစ်ခဲသားစုလုံး ဖေဖေကိုစိတ်ဆိုးကာ မဆက်သွယ်ကြ။

မေမေကဆို တရားဝင်ကွာရှင်းဖို့အထိတောင် ဖေဖေကိုနာကြည် သွားခဲ့ဖူး။ ဒါပေမဲ့လည်း မေမေက အပြစ်ကင်းခဲ့သူမဟုတ်။ လောင်းကစား ဘက်မှာ ဝါသနာပါသလို ဖေဖေအပေါ်လည်း ဂရုစိုက်ကြင်နာမှုမရှိ။ အိမ် ထောင်ရေးကို တန်ဖိုးမထားတတ်တာမို့ ဖေဖေ ဒီလိုလုပ်သွားတာ ဖေဖေ အပြစ်မဟုတ်ပေ။

ကိုယ့်အနေနှင့်လည်း ဖေဖေကိုအပြစ်မတင်မိ။ ယောက်ျားကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်။ အိမ်ထောင်ရေးမသာယာလျှင် ယောက်ျားတိုင်းအဖော် ရှာတတ်သည်ပဲမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်မို့ တစ်နှစ်လောက်ရှိလို့ ဖေဖေက ကိုယ့်ကိုနိုင်ငံခြားခေါ်သည့်အချိန်မှာ ဘာဆင်ခြေမပေးဘဲ ရောက်အောင် သွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က

“ကိုမိုး ယုမေးတာ ဘာလို့မဖြေတာလဲ”

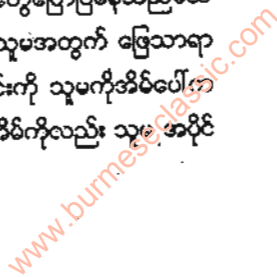
“ဪ ကိုယ်က ယုကိုအားနာနေတာပါ။ အစက အဖေအဖွဲ့

လောက်ရှိတဲ့သူကို ယုမရှက်မကြောက် မိန်းကလေးသိက္ခာမရှိ အကြွေးတွေ အတွက်နဲ့ လောဘတွေကြောင့် ကလေးတောင်အမြန်ယူလိုက်တယ်လို့ အထင်လည်းသေးခဲ့မိတယ်”

“ဪ”

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေဆီ ကိုမင်းလာပြီး ယုကိုအနီးကပ်ဆက်ဆံကြည့် တဲ့အခါမှာတော့ အဲဒီလို လုံးဝမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ် သိလိုက်ရတယ်။ ယုက ဖေဖေကို အသက်ကြီးတဲ့အတိုင်းကြီးဆီ ရသလောက်ချူမယ်ဆိုပြီး ညှုနေတာချွဲနေတာ ခရာနေတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ရိုသေလေးစားသင့်တဲ့လူ တစ်ယောက် မအေတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံတာပြုရလုပ်ကိုင်ပေးတာ ဣန္ဒြေ ရှင်မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ အေးဆေးတည်ငြိမ်တာ။ ကလေး အပေါ် နွေးထွေးမှုတွေ မေတ္တာတွေပေးတာ အားလုံး ကိုယ်လေ့လာခဲ့တယ်။ ကိုယ်အရင်းကျေးဇူးတင်မိတာကတော့ ဖေဖေရဲ့ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ ယုကိုယ်တိုင် ချေးသေးကအစ မရွံ့မရှာ မညည်း မညှု ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တာတွေပါ။ ကိုယ်တို့မောင်နှမ သားသမီးအရင်းတွေ တောင် မလုပ်ပေးခဲ့ဘူး။ ဖေဖေကို စိတ်နာနေတဲ့ မေမေဆို ဖေဖေရက်လည် ပြီးမှ အမွေကိစ္စတွေအတွက်ရောက်လာခဲ့တာ။ ဒါတောင် ဖေဖေအုတ်ဂူဆီ ခြေဦးတောင် မလှည့်ခဲ့ဘူး”

ဘာအတွက် ကျော်စင်မိုး ဒီအကြောင်းတွေပြောပြနေသည်မသိ ပေမယ့် အဲဒီအချိန်က ကျော်စင်မိုး ရှိနေခဲ့လို့သာ သူမအတွက် ဖြေသာရာ ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျော်စင်မိုးတို့အမေက ချက်ချင်းကို သူမကိုအိမ်ပေါ်က ခွဲချခဲ့တာပါ။ ဦးထွန်းအောင်မိုးနှင့်အတူနေခဲ့သည့်အိမ်ကိုလည်း သူမ အပိုင် စီးသွားမှာ စိုးရိမ်နေသည်။

တကယ်ဆို ထိုနိုင်ငံခြားက အိမ်ကြီးမှာ သားနှင့်သူမနေဖို့အတွက် ဦးထွန်းအောင်မိုးက ပိုင်ဆိုင်မှုစာတမ်းတွေပေးထားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကျော်စင်မိုးက သူ့အဖေမသေခင်တည်းက ရှိနေခဲ့သည်ဆိုသော် လည်း သူ့အဖေနှင့်သူညီမရောက်လာပြီး ဦးထွန်းအောင်မိုးနာမည်နှင့်ဝယ် ထားခဲ့သော ထိုအိမ်ကြီးရဲ့စာချုပ်စာတမ်းများကို ဦးထွန်းအောင်မိုးသေသွား သည့်အတွက် သူတို့ပိုင်ဆိုင်မှုအဖြစ်ပြောင်းပြီး သူမကိုအိမ်ပေါ်ကနေ နှင်ချ ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျော်စင်မိုးက ပိုင်ဆိုင်မှုတွေပြောင်းလဲပစ်ခြင်းကို ဘာမှ ဝင် မပြောနိုင်ပေမယ့် တစ်လဆွမ်းသွပ်ပြီးမှ မြန်မာပြည်ပြန်ဖို့ အတိုက်အခံလုပ် ကာ တောင်းဆိုပေးခဲ့သည်။

သူလည်း သူမနှင့်သားလေးကို အားပေးနှစ်သိမ့်ဖို့အတွက် အနား မှာနေပေးခဲ့၏။

“ယု”

“ရှင်”

“ယုလည်း တွေးနေတယ်နော်၊ ကိုယ်ပြောနေတာတွေကြားရဲ့လား ငြိမ်သွားသလိုပဲ”

“ယု မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တာ ငါးနှစ်ကျော်သွားပြီ နှစ်တွေကြာ သွားပြီဆိုပေမယ့် ခဏလေးလို့ထင်မိတယ်၊ ဦးထွန်းအောင်မိုး သေဆုံးစဉ်က ကိုမိုးရဲ့အားပေးမှုတွေအတွက် ယု အခုထိ ကျေးဇူးတင်နေတုန်းပါ။ သူ့ကို ဒီလိုမြန်မြန်သေဆုံးမယ်လို့ မထင်မိဘူး၊ ဖေဖေတောင် စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ စိတ်ပိစီးမှုတွေအများကြီးရပြီး ဦးချွန်နေရတဲ့ဒုက္ခဘဝဖြစ်နေတာတောင် ကျန်းမာ ဖျတ်လတ်တုန်းရှိပါသေးတယ်၊ ဦးထွန်းအောင်မိုးဆိုရင် ရောဂါလေးတစ်ခုဖြစ်

တာနဲ့ ဘယ်နိုင်ငံကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆေးသွားကုနိုင်တယ်၊ သမားတော်ကြီးတွေကို အနားမှာထားပြီး စောင့်ရှောက်ခဲ့နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက အဲဒီလူတွေနဲ့မနေ ဘဲ ကင်ဆာရောဂါဝေဒနာကို ကြိုတင်ခံစားသွားတယ်”

“ကိုယ်တို့တွေ အသိနောက်ကျသွားတယ်၊ ဖေဖေက ဒီရောဂါ ရှိနေတာကို ဘယ်သူ့ကိုမှအသိမပေးဘူး၊ ယု ပြောမှကိုယ်သိတာ၊ ဒါတောင် ဖေဖေကို ယု သေချာအသေးစိတ်ပြုစုစောင့်ရှောက်နေလို့ ဘာရောဂါများဖြစ်နေ လဲဆိုတာ သတိထားမိပြီး ယုကိုမေးခဲ့တာ”

“သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောပြချင်တဲ့ဆန္ဒမရှိလို့ပါ”

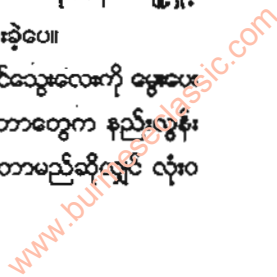
“ယုကရော ဖေဖေမှာ အဲဒီရောဂါရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်အချိန် ထည်းက သိနေတာလဲ”

“ရှင်”

ယမင်းယုသွင် အံ့ဩသလို ဖြစ်သွားပြီးမှ မသိမသာမျက်နှာလွှဲ သွားခဲ့၏။ မဖြေနိုင်စရာ ဘာအကြောင်းများရှိလို့ပါလဲ။ ဖေဖေမှာ ဒီရောဂါ နှိပ်နေတာ မိသားစုတွေတောင် မသိခဲ့ရသည့်ကိစ္စပါ။ ဖေဖေက တစ်ခါတစ်ရံ ဆိုသိပ်လွန်းသည်လို့ပဲ ပြောရမလား။ မိသားစုတွေက နွေးထွေးမှုမရှိတာ ကြောင့် ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ဘာသာ ရှင်းမည်ဆိုသည့်သဘောလား။

မြန်မာပြည်ကလုပ်ငန်းတွေဘက် အာရုံမစိုက်တော့ဘဲ ယုကိုခေါ် တာ နိုင်ငံခြားထွက်သွားခဲ့သည်။ ဟိုမှာလည်း ဖေဖေ လုပ်ငန်းတချို့ရှိခဲ့ သေးပေ၊ ဖေဖေက ယုကိုတော့ လုပ်ငန်းတွေလွှဲပေးခဲ့ပေ။

တကယ်ဆို တရားဝင်လက်ထပ်ပြီး ဖေဖေရင်သွေးလေးကို ငွေပေး ခဲ့သည့် ယုအတွက် ဖေဖေပေးခဲ့သော ရသင့်ရထိုက်တာတွေက နည်းလွန်း သည်ဟု ထင်မိသည်။ ဖေဖေပိုင်ဆိုင်မှုတွေနှင့် တိုင်းတာမည်ဆိုလျှင် လုံးဝ

မတန်ပါ။

ဒါတောင် ယုဘက်က ငြိငြင်မှုလုံးဝမပြု။ ဇနီးမယားတစ်ယောက်ဆိုတာထက် သမီးကောင်း၊ မိတ်ဆွေကောင်း၊ အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်လို ဖေဖေအနားမှာ တစ်ချိန်လုံး အနားမှာပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်းဖြင့် တာဝန်တွေကျေခဲ့သည်။

“ယု မဖြေချင်ဘူးလား။ ဖေဖေရောဂါဖြစ်တာကို ယုကအရင်ဆုံး သိခွင့်ရတဲ့သူပါ။ ဘယ်အချိန်တည်းက ဖြစ်နေတာလဲ ယုမသိဘဲတော့နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ယုနဲ့ပတ်သက်မှုကလည်း”

“ဒီကိစ္စတွေရဲ့အစဦးတော့အားလုံး ကိုဦး မသိတာကောင်းပါတယ်။ သိရင်လည်း ဘာမှထူးလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“အင်းလေ ဖေဖေက မေမေနဲ့လက်ထပ်ပြီး ကိုယ်တို့မောင်နှမကို မွေးခဲ့တာဆိုပေမယ့် ကိုယ်တို့မိသားစုနဲ့ဖေဖေက အနေဝေးတယ်။ နွေးတွေ့မှု မရှိတူးပဲပြောရမလား။ ယုနဲ့လေးငါးနှစ်လောက်နေခဲ့တဲ့အတွင်းမှာတော့ ယုနဲ့က ပိုပြီးနီးကပ်တယ်။ ကိုယ်တို့မသိတဲ့ကိစ္စတွေ ယု သိခဲ့ရလိမ့်မယ်လို့လည်း ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ယု မပြောချင်ရင် ကိုယ်မမေးတော့ပါဘူး။”

ယု မဖြေချင်ရသည့်အကြောင်းအရင်းအတွက် ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားနေမိသည်ဆိုတာတော့ မပြောမိ။ ယု မျက်နှာလေးကိုပဲ ခပ်ငေးငေးကြည့်ညှိညှိ

“ယု အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ကလေးအမေ မုဆိုးမဖြစ်နေရတယ် တစ်ခု ကိုယ်အလေးအနက်ပြောထားမယ်။ ယု လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် လက်ထပ်ပါ။ ကိုယ့်အဖေနဲ့မွေးခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ညီလေးအတွက်နောက်ဆံမတင်းနဲ့ သူ့အတွက်ကြောင့်နဲ့ ယုဘဝကို ဒီအတိုင်းမနေပါနဲ့။ ယုဘဝမှာပျော်ရမယ့် အချိန်ဆိုတာလည်း ရှိရဦးမှာပေါ့။”

ယု မဆိုတခိုလေး ပြုံးမိသွားလျက်

“ယုဘဝအတွက် အပျော်ဆိုတာ လိုအပ်သေးလို့လား။ သိတတ်စ အရွယ်တည်းက ယုဘဝမှာ အပျော်တွေပျောက်သွားခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ မိသားစုအတွက် ပေးဆပ်ခွင့်ရတာကိုတော့ စိတ်ချမ်းသာပါတယ်။”

“အင်း ယု စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆိုရင်တော့ တော်ပါသေးတယ်။ အခက်အခဲရှိရင်တော့ ပြောပါ ယု။ ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပေးပါရစေ။ ဖေဖေရင်သွေးလေးကို မွေးထားတဲ့အတွက် ကိုယ့်မှာလည်းတာဝန်ရှိပါတယ်။ ယုကို ကူညီခွင့်မရတာ တာဝန်ခံသလို ခံစားရတယ်။ ဖေဖေကြောင့် ပဲဖြစ်ဖြစ် ယု အခက်အခဲရှိတဲ့အချိန်တွေမှာ ကူညီခွင့်တော့ပြုပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုဦး”

ယု တလေးတစားပင် ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သည်။ ကျော်စင်မိုးက အမြဲတမ်း တာဝန်ကျေချင်နေသည့်သူပါ။ ဦးထွန်းအောင်မိုး သေသွားသည့်အတွက် သက်ဆိုင်ပတ်သက်မှုမှမရှိတော့တာ။ ဘာတာဝန်တွေ ယူခိုင်းရမှာလဲ။ အတိတ်က အတိတ်မှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အရာတွေဆိုလျှင်။

အခန်း (၁၂)

“နောက်ကျလှည့်လား သမီးရယ်၊ လိုက်ပို့တဲ့ကားက”

“ကိုမိုးပါ မေမေ”

မေမေက ကားထွက်သွားရာ ခြံအပြင်ကိုကျော်ကာကြည့်၏။ ကျော်စင်မိုး ကားလေးက မပြင်ကွယ်ရာထိရောက်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း မေမေက မျှော်ကြည့်ရင်းဖြင့် သက်ပြင်းချသည်။

“ဦးထွန်းအောင်မိုးဘက်က သူတစ်ယောက်ပဲလူစိတ်ရှိတယ်လို့ ထင်မိတယ်ကွယ်၊ ဖအေရဲ့သွေးသားကိုတောင် ညီအစ်ကိုတော်ရမှန်းမသိ၊ မောင်နှမတော်ရမှန်းမသိ၊ စောင့်ရှောက်ရမှန်းမသိ၊ ဖအေအမွေတွေခွဲဝေပေး ရမှာစိုးပြီး အကြောက်အကန်မဆိုင်သလိုတွေလုပ် နှင်ထုတ်၊ သူ့မိန်းမရော ဘယ်လောက်တောင် ခံစားသွားရလို့လဲ”

“အမွေဆိုတာ ထိုက်မှခံရတာဆိုပေမယ့် ယုတို့ရလိုက်တာလည်း မနည်းပါဘူး မေမေ၊ မတော်လောဘနဲ့တောင့်တနေရင် ကိုယ်ပဲပင်ပန်းရမှာ ပါ”

“ဒါတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ သမီး၊ သူ့ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေနဲ့ဆိုရင် အပျိုဂုဏ်ကိုစွန့်လွှတ်ရတာ သူ့အတွက်ကလေးမွေးပေးရတာ မတန်ဘူး”

“အစတည်းက ဦးထွန်းအောင်မိုးကို လက်ထပ်ခဲ့တာ သူ့ပိုင်ဆိုင် မှုတွေကို မက်မောလို့ ရယူချင်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာမှမဟုတ် တာ၊ ဖေဖေကိုစွဲတွေ အဆင်ပြေအောင် ဖေဖေ အလွဲသုံးစားမှုနဲ့ထောင်မကျ အောင် အခြေပျက်အနေပျက်ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် နေစရာရှိအောင် ဖေဖေ ရောဂါတွေကုပေးနိုင်အောင်၊ ယုတို့မိသားစု ဆက်ရပ်တည်လို့ရအောင် အဲဒီ အတွက်တွေပဲမဟုတ်လား မေမေ၊ အခု အဲဒါတွေအားလုံး အဆင်ပြေတယ်၊ ဘာတွေထပ်မျှော်လင့်စရာလို့လို့လဲ”

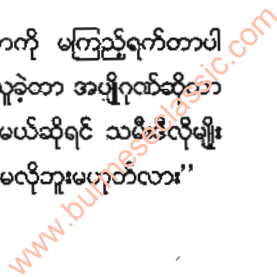
“မြေးလေးအတွက်”

“သူထားခဲ့တာ သူ့သားအတွက်လုံလောက်တာထက်တောင် ပို နေပါသေးတယ်၊ လူတစ်ယောက်ဘဝအနာဂတ်တစ်ခုတည်ဆောက်ဖို့ သိန်း ငါးထောင်ဆိုတာနည်းတဲ့ငွေလား၊ မေမေတို့တောင်မှ ယုအတွက် ဘာအမွေမှ ချန်မထားနိုင်တာ”

“သမီး”

“ယု မေမေတို့ကိုအပြစ်တင်နေတာမဟုတ်ဘဲ၊ မေမေတို့ ဦးထွန်း အောင်မိုးဆီက အများကြီးမျှော်လင့်နေရင် ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ယု သတိပေးတာ ပါ”

“မေမေတို့က သမီးအခုပင်ပန်းနေရတာကို မကြည့်ရက်တာပါ တွယ်၊ တကယ်ဆို သက်ကြားဆိုတစ်ယောက်ကို ယူခဲ့တာ အပျိုဂုဏ်ဆိုတာ နဲ့ လဲလှယ်ခဲ့တာ၊ လုပ်ငန်းတစ်ခုခုသာ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သမီးလဲမျိုး သူများဆီမှာ လုပ်ခလစားဝန်ထမ်းလုပ်နေစရာ မလိုဘူးမဟုတ်လား”

“ဦးထွန်းအောင်မိုးက စိတ်ပေးခဲ့ရင်ပါတယ်။ ကိုမိုးကလည်း အဲဒီလို ဖြစ်စေချင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိန်းမနဲ့သူ့သမီးက သူတို့သာ တရားဝင်မယား ကြီး တရားဝင်သမီးဆိုပြီး သူ့လုပ်ထားသမျှတွေကို ငွေတွေ့နဲ့ပစ်ပေါက်ပြီး ပိုင်ဆိုင်မှုတွေလွှဲယူခဲ့တာ။ ယုက အရေးပါတဲ့နေရာရထားတာမဟုတ်တဲ့အ တွက် ဒီလောက်ပိုင်ဆိုင်မှုကျန်ခဲ့တာပဲ တော်သေးတာပေါ့။ ယုတို့ ဒီထက်ပို ပြီး လောဘတက်နေလို့ ရပျံ့မလား”

သမီးပြောလိုက်တာအတွက် ခေါင်းညှိတုံ့ပြန်ပဲ ထောက်ခံရမလား။ ကလေးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမလေးဖြစ်နေရှာသော သမီးလေးကို သနား ကရုဏာသက်စွာ ရလိုက်တာတွေနှင့်မတန်ဘူးလို့ပဲ ငြင်းဆန်ရမလား။

တကယ်တော့ ဦးထွန်းအောင်မိုးကြောင့် မိမိတို့ဘဝ ဒီလိုရပ်တည် နေနိုင်သည်ဆိုတာကတော့ အမှန်ပင်။ ကံမရှိလျှင် ဉာဏ်ရှိတိုင်းမွဲရသည် ဆိုတာမျိုးလည်း ရှိသည်မဟုတ်လား။

သမီးအဖေက အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာပါ။ လောင်းကစားအပေါ် ခုံမင်သွား ရသည်က မကောင်းသည့်အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့မြှောက်ပင့်ပေးမှုကြောင့်ပါ။ မကောင်းသည့်ဘက်ကိုရောက်မှတော့ မကောင်းတာပိုဖြစ်ပြီပေါ့။ သမီးသာ ဒီလိုမဆုံးဖြတ်ခဲ့လျှင် မိမိတို့မိသားစုအားလုံး ဘယ်လိုဘဝရောက်မည်ဆိုတာ မတွေးဝံ့စရာပါ။

“အေးလေ သမီးပြောသလိုပါပဲ ကြံဖန်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေတတ် မယ်ဆိုလည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မှာ သမီးပင်ပန်းနေရတာတော့ မေမေတို့စိတ်မချမ်းသာရတာတော့ အမှန်ပါပဲကွယ်။ သမီးအဖေက သမီး ပင်ပင်ပန်းပန်း ငွေရှာရလို့ သူ့စားလည်းမစားရက် ဆေးလည်းမကုရက်ဘူးဆိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ။ စိတ်ထိခိုက်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးလို့ မေမေ ဆေး

တိုက်ပြီး အိပ်ခိုင်းလိုက်ရတယ်”

“မေမေတို့ အဲဒီလိုတွေဖြစ်နေရင် ယုပိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲရပါတယ် မေမေ။ ယု ပေးဆပ်ခွင့်ကြုံနေတဲ့အချိန်မှာ ယု ကုသိုလ်တွေရနေတာပဲ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ကွယ်။ မေမေတို့က ဘာအကူအညီအထောက်အပံ့ မှမပြုနိုင်တဲ့အတွက် သမီးက မေမေတို့ကို လုပ်ကိုင်ကျွေးရရှိတင်မဟုတ်ဘဲ အိမ်အတွက်အလုပ်သမားဝန်ထမ်းခေါ် ချာနေရတယ်”

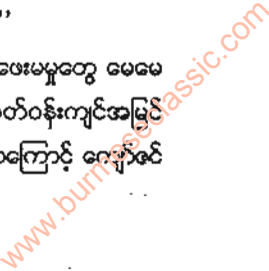
“အဲဒါတွေပါတွေ့မနေပါနဲ့ မေမေ။ ဖေဖေနဲ့မေမေ ကျန်းမာရေး ကောင်းနေတယ် စိတ်ချမ်းသာနေတယ်ဆိုရင် ယု ပင်ပန်းရကျိုးနပ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ သားလေးရော ခမမေ အိပ်ပြီလား”

“အင်း နာနီချောသိပ်နေတယ် သမီး။ သမီးအလုပ်မလုပ်ခင်က နီးနီးကပ်ကပ်နေရတော့ အခု သမီးကအလုပ်လုပ်ပြီး အပြန်လည်းနောက်ကျ တဲ့အချိန်မှာ သူ့သိပ်မနေတတ်ဘူးဖြစ်နေတာ။ အစတော့လည်း ဒီလိုပေါ့ကွယ် နောက်တော့လည်း နေသာကျသွားမှာပါ”

“ယု သားလေးဆီသွားလိုက်ဦးမယ် မေမေ။ မေမေလည်းအိပ် စော့လေ”

“အေး အေး သမီး ညစာ မစားတော့ဘူးလား။ ဒေါ်မြက ညစာပြင်ပေးဖို့စောင့်နေတာ”

“ပြီးခဲ့ပါပြီ မေမေ။ ကိုမိုးပဲ ကျွေးလိုက်တာပါ”
မေမေတို့ကို ဖုံးကွယ်မထားချင်။ ကျော်ဖင်မိုးရဲ့ဖေးမမှုတွေ မေမေ တို့လည်း သိနေပြီသားပဲမဟုတ်ပါလား။ သူ့မဘက်က ပတ်ဝန်းကျင်အမြင် စောင်းမှာစိုးလို့ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပြီး ရှောင်တိမ်းချင်တာကြောင့် ကျော်ဖင် မိုးကိုပါ အသိပေးထားခဲ့သည်။

“သားလေး”

အခန်းထဲဝင်ကာ သားလေးနဖူးကို ခပ်ဖွဖွလေး နမ်းမွှေးလိုက်၏။ သားလေးက ဦးထွန်းအောင်မိုးနှင့်ရုပ်ချင်းအတော်ဆင်သည်။ ဒါတောင် ရွှေစင် မိုးက ကိုယ့်အဖေရဲ့သွေးသားဖြစ်သည့် မောင်လေးတော်ရမည့်သူကို ဘာကြောင့် သံယောဇဉ်လေးတစ်ချက်တောင် မဖြစ်ရတာပါလဲ”

သူတို့မိသားစုနှင့် သံယောဇဉ်ဖြစ်လောက်အောင် အနေနီးစပ် အောင်လည်း သူမ မကြိုးစားချင်ပါ။ ညီအစ်ကိုဆိုသည့် သံယောဇဉ်နှင့် ကျော်စင်မိုး နီးစပ်ဖို့ကြိုးစားနေတာတောင် သူမဘက်က အရောတဝင်ပုံစံ မှူးမဖြစ်ချင်ခဲ့။ ဒီအကြောင်းတွေကို သူမ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အသိမပေးချင်။ သူမရဲ့ကံတရား သားလေးရဲ့ကံတရားပဲမဟုတ်ပါလား။ သားလေးကို မေမေသိပ်ချစ်ပါတယ် သားငယ်။ မခွဲနိုင်အောင်ကို အရမ်းချစ်ပါတယ်။

အခန်း (၁၃)

“အဲဒီအချစ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ကျွန်တော့်ကို လာမပြောနဲ့ အဲဒါ အတိတ်မှာကျန်ခဲ့ပြီး ပြီးခဲ့ပြီးပြီ”

“အဲဒီအချစ်တွေအတိတ်မှာကျန်ခဲ့ပြီးပြီဆိုရင် ဘာလို့ ယုကို အခု အခန်းတွေနဲ့တိုက်ခိုက်နေတာလဲ”

“ဘာ”

“အရမ်းသိသာလွန်းတယ်၊ မင်း ယုကိုချိုးနေတာ၊ လူပုံအလယ်မှာ ဒီသိသာသာ နှိပ်ကွပ်နေတာ”

“ခင်ဗျား ဘာတွေစွပ်စွဲနေတာလဲ ကိုဖေယျာ”

“မဟုတ်ပါဘူးလို့ မင်းကျိန်ပြောခဲ့လား သွေးသစ်ဥာဏ်၊ မင်းကို အဲဒီလိုကောင်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါလုံးဝထင်မထားဘူး။ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အနာခံ အပင်ပန်းခံပြီး ပန်းတိုင်ရောက်အောင်ကြိုးစားနိုင် တယ်။ အခုချိန်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ သမာဓိတွေနဲ့ရပ်တည်နေနိုင်ပြီး ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ မင်း ကလေးဆန်လွန်းတယ်”

“ဟား”

ကိုဇေယျာ စကားလုံးတွေက သူ့ကိုမခံချီမခံသာ ဖြစ်စေသည်။ အခုချိန်မှာ အလုပ်ရှင်အလုပ်သမားအဆင့်ဆိုသော်လည်း အရင်းနှီးဆုံးဘဝတူ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ခဲ့ကြသည့်အတွက် လွတ်လပ်စွာပြောဆိုလို့ရနေသည်။ ကုမ္ပဏီဖွင့်ပွဲနှင့် ပါတီပွဲအပြီးမှာ ကိုဇေယျာနှင့်စိုးကျော်တို့ သွေးသစ်ဥာဏ် အိမ်ကိုလိုက်လာကာ ပွဲဆက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ယုအပေါ် ဆက်ဆံလိုက်တာကို စိုးကျော်နှင့်ကိုဇေယျာ မကျေနပ် ဖြစ်နေမိကြခြင်းပင်။ သွေးသစ်ဥာဏ်ကတော့ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိသလို မင်သေတည်ငြိမ်လွန်းနေသည်။ ဘီယာခွက်ကို ကိုင်မြှောက်ကာသောက်ပြီး ဟားခနဲအသံထွက်လိုက်ကာ

“ကလေးဆန်တယ် ကျွန်တော်က ဟုတ်လား”

“မင်းကိုယ်မင်း အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့ ဥာဏ်ကြီး၊ မင်းတခြားဝန်ထမ်း တွေအပေါ်ဆက်ဆံတာ ဒီလိုမျိုးမှမဟုတ်တာ၊ ယုအပေါ်ကိုသာ မင်းအငြိုး တွေခွဲ”

“ခင်ဗျားတို့ပဲ သူ့ကိုလက်စားချေလို့ရတယ်၊ လက်တံ့ပြန်လို့ရ တယ်ဆို”

“ဟင်”

“ဒါဆို ဘာလို့ ကျွန်တော်ကိုအပြစ်တင်နေကြတာလဲ၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုဘယ်လိုပဲဆက်ဆံဆက်ဆံ ဘာပဲလုပ်လုပ် ခင်ဗျားတို့ကျွန်တော်ကို အခုလိုတိုက်ခိုက်လို့မရဘူးနော်၊ သူ့ကိုအဲဒီလိုလုပ်လို့ရတယ်ဆိုပြီး ခင်ဗျား ပြောလို့ သူ့ကို အလုပ်ခန့်ခဲ့တာ၊ ဘာလဲ သူ့ကိုအလုပ်ဖြုတ်လိုက်ရမလား”

“အဲ ဟို”

ကိုဇေယျာတို့ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားကြသည်။ စိုးကျော်က ဘီယာသီးသွားသလို ချောင်းနှစ်ချက်သုံးချက် ဟန့်လိုက်ပြီးမှ

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်သေးဘူးလေကွာ၊ ယုက အလုပ်ခွဲပတ် သက်ပြီး ဘာအမှားရှိလို့လဲ၊ သူ့ရာထူးခွဲပတ်သက်ပြီး တာဝန်ကျေရုံတင် တောဘူး၊ မင်းခိုင်ဆူဖျာတွေလည်း မငြိုမငြင် မညည်းမညူလုပ်ပေးတယ်”

“အဲဒါတွေအတွက် ကျွန်တော် တန်ရာတန်ကြေးလစာပေးထား တာပဲ၊ ရာထူးတစ်မျိုးအတွက်ဆိုရင် အဲဒီလောက်ပေးနိုင်ပါ့မလား၊ ဒါနဲ့ မင်း တို့ကို ငါတစ်ခုမေးကြည့်ဦးမယ်၊ ယမင်းယုသွင်ရဲ့လင်ပါသမီးက ယမင်းယုသွင်ကို မလိုလားတာကတော့ လန်ထွက်နေတာပဲနော်၊ ပြောချက် တွေက အကန်တွေချည်းပဲ”

“ဟုတ်တယ် သူလည်း ယုအပေါ် ကြုံတဲ့အချိန်ပဲတာပဲ၊ သူ့အဖေ သက်ကြားရွယ်အိုကြီးကိုယူခဲ့တာကို သူကပဲ မကျေနပ်ဖြစ်ရသေးတယ်၊ သူ့ရာ အဲဒီလောက် အဖေအရွယ်ကြီးကိုယူချင်မှာတဲ့လား တွေးကြည့်ပါဦး”

“ချမ်းသာချင်တယ်ဆိုရင် ဖအေလောက်အရွယ်မကလို့ မနက်ဖြန် ဆယ်ယုပဲဖြစ်ဖြစ် နှာခေါင်းမပါတဲ့မိန်းမတွေက အနံ့နံ့တယ်မထင်ဘဲ ယူကြ မှာပဲ၊ မိန်းမတွေက ငွေခွဲပတ်သက်ရင် နှလုံးသားကိုလည်း စွန့်ပစ်ရဲတာပဲ၊ တို့ယုခန္ဓာကိုလည်း ရောင်းစားချင်ကြတယ်”

“အဲဒီလောက်ကြီးတော့ မပြောပါနဲ့ကွာ၊ မိသားစုအတွက် ဘဝ အတွက် မယူချင်ဘဲယူလိုက်တာမျိုးလည်း ရှိမှာပေါ့၊ အဘိုးကြီးစော်နံနဲမယ့် သက်ကြားရွယ်အိုကြီးကို ဘယ်သူကယူချင်မှာလဲ၊ မိန်းမကလေးတွေက ပိုပြီး အချစ်ကိုခံစားချင်ကြတာ”

“အရမ်းချိုတဲ့ခင်းရဲလို့ မိသားစုကမပြည့်စုံလွန်းလို့ဆိုရင်တော့

တစ်မျိုးပေါ့။ အဲဒီယမင်းယုသွင်ဆိုတဲ့မိန်းမက လူချမ်းသာမျိုးရိုးက ပြည့်စုံတဲ့
မိဘတွေက မွေးဖွားလာပြီး သူ့အဆင့်အတန်းနဲ့နေနိုင်တဲ့မိန်းမပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်
ဒီထက်ချမ်းသာပြည့်စုံချင်လို့သာ ဒီအဘိုးကြီးကိုလက်ထပ်ခဲ့တာ။ လင်ပါသမီး
ရွှေစင်မိုးပြောတာ ခင်ဗျားတို့ကြားလိုက်တယ်နော်။ အမွေတွေ ထောက်ပံ့ပေး
တွေ့လိုချင်လို့ အဲဒီအဘိုးကြီးနဲ့ ကလေးတောင်အမြန်ယူလိုက်တာတဲ့။ ဘယ်
လောက်တောင် အမြော်အမြင်ကြီး လောဘကြီးလိုက်သလဲ ခင်ဗျားတို့စဉ်းစား
ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။”

စိုးကျော် အသံတိတ်ကျသွားလျက် ဘီယာဆက်သောက်ခန်း
ကိုဖေယျာက ပြောစရာရှိသလို ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ပြင်ထိုင်သည်။

“အဲဒီလိုမျိုး လင်ပါသမီးက ယုကိုလှပုံအလယ်မှာပြောဆိုတိုက်ခိုက်
ဝေဖန်ပုတ်ခတ် ရှုတ်ချခံရတာကို မင်းပျော်နေသလား စိတ်ချမ်းသာနေတာ
လား ဉာဏ်ကြီး”

“အဟုန်း”

မဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း သွေးသစ်ဉာဏ် တန်းခနဲ စကားပြန်
မပြောနိုင်။ ပြီးမှ စိုးကျော်ထည့်ပေးထားသော ဘီယာခွက်ကို ဝှပ်ခနဲ ကောက်
ဖော့သောက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုလှုပ်ခတ်ရုံ ပြုံးလိုက်လျက်

“ယမင်းယုသွင် လင်ပါသမီးက ချောသားပဲနော်။ သွက်သွက်လက်
လက် ထက်ထက်မြက်မြက်နဲ့ချစ်စရာလေး”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလို့ပါ”

“ဘာ”

“ဟ ဉာဏ်ကြီးရှင်”

နိကာယကဗျာ

“ဘာလဲ ငါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်လို့ပြော
တာ အဲဒီလောက် အံ့ဩစရာကောင်းလို့လား”

“တခြားလူလည်းမဟုတ်ဘူးလေ။ ယုရဲ့လင်ပါသမီး”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“တမင်သက်သက် ယုကိုချီးချင်လို့များ”

“သွားစမ်းပါ သူ့ကိုဘာကရုစိုက်စရာလိုလို့လဲ။ စာရင်းထဲမှာကို
နဲ့တာ။ သူ့လင်ပါသမီးကို စိတ်ဝင်စားရင် သူက ဘာဖြစ်မှာလဲ”

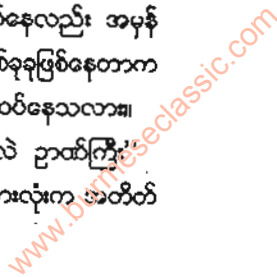
“ယုကတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဟိုကတော့ မင်းနဲ့ယု ငြိခဲ့တာကို
အိမ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါရော ဘာဖြစ်လဲ။ ကျွန်တော်စိတ်နဲ့ကျွန်တော့်ကိုယ် ဘယ်သူ့
ဘာဖြစ်လို့ပါဆိုတာ ရှင်းပြနေစရာအကြောင်းရှိလို့လား။ ယမင်းယုသွင်က
နဲ့သားချင်လို့ အမွေတွေမက်လို့ ဖအေလောက်အရွယ် အဘိုးကြီးကို မရှက်
ကြောက် အဘိုးကြီးကိုယူတာ။ ကျွန်တော်က ငွေကြောင့်ဂုဏ်ကြောင့်
အဲဒီလို လိုက်ရှာစရာမလိုဘူး။ ဟိုကောင်မလေးရဲ့မျက်လုံးတွေ ခင်ဗျားပြင်
ထယ်နော်။ ကျွန်တော်နဲ့အရမ်းကို ရင်းနှီးချင်နေတာ”

ကိုဖေယျာ နှာခေါင်းရှုံ့သွား၏။ စိုးကျော် ဘာမှမပြောချင်တော့
လို့ မျက်နှာလွှဲသည်။ သွေးသစ်ဉာဏ်ကိုလွှတ်နေသည်လို့လည်း မစွပ်စွဲ
ဘဲ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲလို့ မေးခွန်းအထပ်ထပ်ထုတ်နေလည်း အမှန်
ဆိုင်း ပြောမှာတဲ့လား။ ယုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒီကောင် တစ်ခုခုဖြစ်နေတာက
တော့ သေချာသည်။ နာကြည်းမှုတွေနှင့်ပဲ အပြီးတွေထပ်နေသလား။

“မင်းအခုချိန်မှာ ယုကိုဘယ်လိုသဘောထားလဲ ဉာဏ်ကြီး”

“ဘာကိုဘယ်လိုသဘောထားရမှာလဲ။ အရာအားလုံးက အတိတ်

မှာကျန်ခဲ့ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အားလုံးကိုမေ့ထားလိုက်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ အတိတ်မှာ ခံထားခဲ့ရတာတွေအတွက် သူ့ကိုမုန်းခွင့်နာကြည်းခွင့်ရှိတယ်။ မသိသလို ကျော်သွားလိုက်ရမယ့်သူစိမ်းတွေမဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ လက်စားချေခွင့် လက်တုံ့ပြန်ခွင့်”

“အမုန်းနဲ့လား အချစ်နဲ့လား”

“ဘာ”

“မုန်းနေတယ်ဆိုရင် မင်းမျက်စိအောက် မင်းအခန်းထဲမှာ မထားလည်းရတယ်လေ။ ကုမ္ပဏီမှာ ရုံးခန်းတွေမှအများကြီး။ သူ့ကိုလိုအပ်တဲ့ အလုပ်ခန့်လိုက်ရင်တောင် သူ့ရာထူးနဲ့သူ့ကိုထားရမယ်။ ရုံးခန်းတွေမှအများကြီး။ ပြီးတော့ မင်းသွားလေရာတကောက်ကောက် ခေါ်သွားစရာမလိုဘူး အခုက ဟေမာနေဝင်းသီချင်းလိုဖြစ်နေပြီ။ ခွေးကလေးလိုကြိုးနဲ့ဆွဲကာ ခေါ်သွားမလား”

ကိုဇေယျာက အသံနေအသံထားနှင့် သီချင်းဆိုပြသည်။ သွေးသစ်ဉာဏ် မျက်နှာက ရယ်မလိုပျုံးမလိုနှင့် ခပ်တင်းတင်းပြန်ဖြစ်သွားလျက်

“ခင်ဗျားမသိရင် ချောင်တချောင်မှာကွေးနေပြီး ကျွန်တော်ကိုယ် မဝေဖန်နဲ့ ကိုဇေယျာ၊ ခင်ဗျားချည်းစားထားဖူးလား။ အသည်းကွဲဖူးလား၊ စွန့်ပစ်တာခံရဖူးလား။ မာနထိခိုက်ခံရဖူးလား။ ယောက်ျားတစ်ယောက် အရှက်သိက္ခာတွေ ကျခဲ့ဖူးသလား”

“အေးပါကွာ အဲဒါတွေအတွက် မင်းတစ်ခုခုတုံ့ပြန်ချင်တယ်လည်း သူကအခု ကလေးတစ်ယောက်နဲ့မသိမလေးဖြစ်နေပါပြီ။ အခု သနားစရာကောင်းပါတယ်ကွာ”

“ခင်ဗျားက သနားတယ်။ သနားရင် သူ့ဘဝလေးကို ကယ်တင်

ရောက်အောင် ခင်ဗျားယူလိုက်ပါလား”

“ဟင် အေး တတယ်လား။ မင်းရက်ရောတယ်ပေါ့”

“ဘာမရက်ရောနိုင်စရာရှိလဲ။ ကျွန်တော်နဲ့တာမှမှမဆိုင်တော့တာ၊ သူ့ကိုကနီးထိုးထိုး ခွေးစားစား ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းမကြည့်နိုင်စရာမရှိဘူး”

“တော်တော်မိုက်မိုင်းတဲ့အကောင်”

သွေးသစ်ဉာဏ် မကြားအောင် ကိုဇေယျာ အသံတိတ်ကျိန်ဆဲ ဖိုက်ခြင်းပင်။ ကြားအောင်လည်း မပြောဝံ့ပါ။ အလုပ်ဖြုတ်ခံရမှာထက် သွေးသစ်ဉာဏ်တက်မှာ ခံစားချက်တွေရှိနေနိုင်တာ ကိုယ်ချင်းစာမိလို့ပင်။

ဒါပေမဲ့ သွေးသစ်ဉာဏ် စိတ်အာသာဖြေ လက်စားချေနေသမျှ သမင်းယုသွင်က သနားစရာကောင်းလှသည်။ အလုပ်ကို အမှားအယွင်းမရှိ ဆာချာကရုဏ်ကလုပ်နေပေမယ့် အလုပ်နှင့်မသက်ဆိုင်သောကိစ္စတွေကို အနိုင် တွင်စီးပိုးကာ ခိုင်းပြီး စိတ်ပင်ပန်းမှုတွေ အပေးခံနေရသည်။ အလုပ်ကို အချိန်မရှိအောင် သွေးသစ်ဉာဏ် ခိုင်းလည်းခိုင်းတတ်လွန်း၏။ ကိုယ်တွေက သူ့ကို အားနာလွန်းလို့ ကူလုပ်ပေးပါမည်ဆိုလည်း သွေးသစ်ဉာဏ် လက်မခံ။ တမင်သက်သက်ကို ယူကို အနုနည်းနှင့် လက်စားချေနေတာ။ ဒါဟာ အချစ်ကြောင့်ဆိုလျှင်ဖြင့်။

ပြောအောင်လုပ်နေတာ ရှင်လည်းအမြင်ပါပဲ”

အဲဒါကိုက ငါ့ကိုမထီမဲ့မြင်လုပ်နေတာဟု အော်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ တကယ်တမ်းဆို အပြစ်ရှိခဲ့သူက သူမ မဟုတ်ပါလား။ ချစ်ခဲ့ကြသည့်အချိန်တွေမှာ ကြည့်နူးစရာကောင်းခဲ့သလောက် ရက်စက်ရက်ခဲ့သည့်အချိန်မှာ တစ်ချက်လေးမှ လည်ပြန်မကြည့်တာလည်း ရင်နာစရာကောင်းလှသည်။ သူမလုပ်ခဲ့သည့်အပြစ်က နည်းနည်းနောနောမှမဟုတ်တာ။ သူသာ စိတ်မထိန်းနိုင်ခဲ့လျှင် ဘဝပျက်လျှင်ပျက် ရှူးချင်ရှူးသွားနိုင်လောက်သည့်အခြေအနေ ဖြီးပါ။

မျက်ရည်ခံထိုးကာ ခူးထောက်ခဲ့တာလည်း သူမ မငဲ့ညှာခဲ့။ အခုရော သူမမှာအပြစ်ရှိတယ်။ သူ့အပေါ်ရက်စက်ခဲ့တယ်လို့ မထင်လို့ သွေးအေးစွာ မသိသလိုနေနိုင်နေခြင်းလား။

ထိုအပြစ်တွေအတွက် ဒီအချိန်မှာ သူမ မျက်ရည်ခံထိုး ခူးထောက်ပြီးလွှင့်လွှတ်ဖို့တောင်းပန်ရင်တောင် ကျေအေးဖို့အတော်လေး စဉ်းစားရဦးမည် သူ့ကို အခုလို ဥပေက္ခာပြုနေတာ ဖြစ်သင့်လို့လား။

သူမ ငွေရဖို့ အလုပ်ကိုတာဝန်ကျေအောင်လုပ်ပေးလျှင် ငြီးငြိလို တွေးနေခြင်းလား။ ရင်ထဲမှာနာသည်။

တဆစ်ဆစ်တဖျစ်ဖျစ်မြည်လောက်အောင် နာသည်။ အပြစ်တွေအတွက် ကျေအေးဖို့တောင်းပန်မှုတွေ လိုချင်၏။

ခံပြင်းသောစိတ်များ အရှိန်တက်ကာ သူမစားပွဲကို ဗုန်းခနဲ သူနို့က်ချလိုက်သည်။

“မင်းသိအောင် ငါပြောမယ်။ နောက်အဲဒီကွန်းခန်းထဲမှာ ထမင်းမစားပါနဲ့ မင်းအိမ်က ထမင်းဘူးလည်း ယူစရာမလိုတူး။ ကုမ္ပဏီစည်းကမ်းအတိုင်း

အခန်း (၁၄)

“မင်းကို ခိုင်းထားတဲ့စာရင်းတွေ အကုန်လုပ်ပြီးပြီလား”

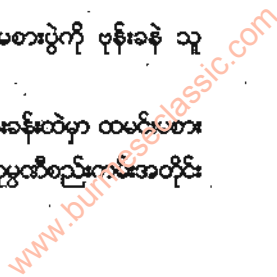
“မပြီးသေးပါဘူး လုပ်နေတုန်းပါ”

“ဘာလို့မပြီးသေးတာလဲ။ မင်းကိုနေ့လယ်ပိုင်းအပြီးလုပ်ထားလို့ ပြောထားတာလေ။ နေ့လယ်အစည်းအဝေးမှာ အရေးကြီးတင်သွင်းရမှာ”

“အဲဒါဆို ကျွန်မကို ဘာလို့တခြားအလုပ်တွေ ခိုင်းနေတာလဲ။ အရေးကြီးတဲ့အလုပ်ဆိုရင် အချိန်မီပြီးပြတ်အောင် တစ်ခုတည်းဆိုင်သင့်တယ်”

“မင်းက ငါ့ကိုဟိုဟာလုပ်ပါ ဒီဟာလုပ်ပါလို့ ခိုင်းရအောင် မင်းက ဘာလဲ။ မင်းကငါ့အလုပ်သမား။ ငါကဒါလုပ်ပါဆိုရင်လုပ်ပါ။ ဒီအချိန်ပြီးချင်တယ်ဆိုရင် ပြီးအောင်ကိုလုပ်ရမယ်”

“လုပ်တော့လုပ်နေတာပဲလေ။ ကျွန်မ ဘယ်အချိန်မှာ နားနေတာတွေလို့လဲ။ ခိုင်းသမျှအလုပ်တွေ တတ်နိုင်သမျှ တာဝန်ကျေအောင်လုပ်နေတာပါပဲ။ ထမင်းကိုတောင် ကန်တင်းမှာသွားစားရင် အချိန်ကုန်မှာစိုးလို့ အိမ်ကထမင်းဘူးထည့်လာပြီး နေရာမှာပဲစားတာပါ။ ပြီးတာနဲ့ အလုပ်နဲ့လစ်

နေပါ။ ဝန်ထမ်းတွေအတွက် စားချိန်မှာစား သောက်ချိန်မှာသောက်ဖို့ ငါ ကန်တင်းတစ်ခုလုံးဖွင့်ပေးထားတယ်။ ဘူမေးဖြစ်လို့ ကိုယ်ကြိုက်တာနဲ့ကိုယ် စားနိုင်တယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင်တောင် ပန်းကန်ကိုင်ပြီးစားချင်တဲ့ဟင်းထည့်စား နေသေးတာ။ မင်းက သူဌေးကတော်ဖြစ်ခဲ့လို့ ကြီးကျယ်ပြီး လူတွေနဲ့ ရောရော ယှက်ယှက်မနေချင်တဲ့သဘောလား”

“ရှင်ပြောချင်တာတွေ ပြောမနေပါနဲ့။ ကျွန်မ အဲဒီသဘောမျိုးနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ခိုင်းတဲ့အလုပ်တွေပြီးဖို့ ကျွန်မထမင်းစားဖို့ ကော်ဖီသောက် ဖို့အချိန်ပိုမပေးနိုင်လို့ပါ”

“အဲဒါ မင်းရဲ့ဆင်ခြေလေ။ အခုရော ပြီးလို့လား”

“ကျွန်မ ထမင်းမစားဘဲ အစည်းအဝေးအချိန်မီအောင် လုပ်ပေးပါ မယ်”

“မလိုဘူး အခုထမင်းစားချိန်ရောက်နေပြီ။ ထမင်းစားရမှာကိုသွား စား ပြီးမှ လုပ်စရာရှိတာဆက်လုပ်။ ငါ မိတင်ချိန်ကိုပြောင်းလိုက်မယ်။ နှုံး ဆင်းချိန်ထိမပြီးဘူးဆိုရင်တော့ မင်းအိုတီဆက်ဆင်းရမှာကို မမေ့နဲ့”

“ဟို ဒါပဲပြီးအောင်”

“တော်ပြီ ငါ့ကိုစောဒကမတက်နဲ့ ငါခိုင်းတာကိုလုပ်။ ငါပြောတာ ကိုနားထောင်”

“ဟင်း”

သူမ တိုးတိတ်စွာ သက်ပြင်းတွေခိုးချမိသည်။ အလုပ်ရှင်ဖို့ သည်းခံ နေရပေမယ့် သွေးသစ်ဉာဏ် တရားလွန်လွန်းနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဟိုဟာလုပ်နေရင်းနှင့် ဒီဟာခိုင်းလိုက်။ ဒီဟာလုပ်နေရင်းနှင့်ဟိုဟာခိုင်းလိုက် ပြီးရင် စိတ်တိုင်းမကျသလို ဆူပူမာန်မဲလိုက်။ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး

အများမရှိတာတောင် ငြူလူမပြီးနိုင်။

“မင်းမသွားသေးဘူးလား”

“သွား သွားမှာပါ”

အော်ငေါက်ပြောလိုက်တာမို့ သူမ လုပ်လက်စအလုပ်တွေ အမြန် အပြီးသတ်ကာ ထွက်လာခဲ့ရသည်။ လူများများရှိသော ထမင်းစားရသည့် နေရာကို သူမ မသွားချင်ပါ။

ရွှေစင်မိုးက ဧည့်ခံပွဲမှာ ပြောဆိုထားတာကြောင့် ဦးထွန်းအောင်မိုး နှင့်ကိစ္စသိသည့်သူတွေ သိကုန်ပြီး အမြင်တစ်မျိုးနှင့် သူမကိုကြည့်နေကြတာ ကြောင့်ပင်။ အငယ်အနှောင်းဂုဏ်ပုဒ်တစ်ခုနှင့် နေခဲ့ရပူးသော ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ရှက်သည်ဆိုတာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် သေသွားသည့် ဦးထွန်းအောင်မိုး တို့တော့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေထပ်မကျစေချင်။ သူမတို့မိသားစုအပေါ် တကယ် ကောင်းသည့်လူတစ်ယောက်မို့ပါ။

“မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ မစားသေးဘူးလား”

“ဟင် အမလေး”

သူမ ကျောပြင်လေးကို နောက်ကနေ သွေးသစ်ဉာဏ် တွန်းလိုက် တာမို့ သူမ ရှေ့ကိုဟပ်ထိုးလဲကျမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲထိ သွေးသစ်ဉာဏ် လိုက်လာပြီး အနိုင်ကျင့်တာတော့ မဟုတ်သေးပါ။ ဝန်ထမ်း တွေ အများအပြား ပန်းကန်တွေကိုင်ကာ ဘူမေးတိုးနေတာမို့ သူမတန်းစီဖို့ စဉ်းစားနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါ့ကိုထည့်လာခဲ့။ ဟိုစားပွဲမှာ စောင့်နေမယ်”

“ကျွန်မတောင် ဘယ်လိုတန်းစီရမလဲ မသိသေးဘူး။ ကိုဇေယျာ တို့မိုးကျော်တို့ကို ယူခိုင်းလိုက်ပါလား။ ရှင်အကြိုက်က ဘာမှန်းလဲမသိဘဲနဲ့”

“စိုးကျော်တို့ကမှ ငါ့အကြိုက်ကိုမသိတာ၊ မင်းက သိပြီသားပဲ၊ စကားမများနဲ့ ထည့်ယူလာခဲ့”

“ဟို”

“ကျွတ် မင်းသိပ်လျှာရှည်ချင်တာပဲ၊ အလုပ်ရှင်ကခိုင်းနေရင် ဆင်ခြေကိုမပေးနဲ့၊ နောက်နေ့လည်း ငါ့အတွက် မင်းအမြဲတမ်း အဲဒီလိုလုပ်ပေးရမယ်၊ ခေါင်းထဲမှာ မြဲမြဲမှတ်ထား”

နောက်ထပ်တာဝန်တစ်ခုထပ်တိုးပြန်ပြီပဲ သူမ စိတ်ညစ်ပြန်သည်။ စောဒကတက် အတိုက်အခံလုပ်နေလည်း ဘာမှထူးမှာမဟုတ်။ ပန်းကန်တစ်ခုပဲ၊ ဖွန်းခက်ရင်းတစ်ခုနှင့် သူ့အတွက်အရင်ယူထည့်ပေးလိုက်ရသည်။

ဟင်းတွေကတော့ အများအပြား ဖွယ်ဖွယ်ရာရာပင်။ သွေးသစ်ဉာဏ် ဒီတစ်ခုတော့ စိတ်ဓာတ်ပြည့်ဝသည်ဟု ပြောရမည်။ သူ့က ဒီကုမ္ပဏီရဲ့သူဌေးဆိုပေမယ့် ခွဲခြားစားသောက်တာမျိုးမရှိ။

တန်းတူရည်တူ အဆင့်အတန်းမခွဲဘဲ တန်းစီတိုးကာ ပန်းကန်ထဲမှာပဲထည့်ပုံကာ စားသည်။ စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုမှာ နေရာယူထားတာမို့ သူ့ကိုမသိသော တခြားသူတွေက သူ့ကိုသူဌေးလို့တောင် ထင်ကြမည်မထင်။

“ရော့ ရပါပြီ”

“မင်းအတွက်ကရော”

“မယူရသေးဘူး၊ ပန်းကန်နှစ်ခုတစ်ခါတည်းကိုင်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်ထည့်ယူရမှာလဲ”

“ကျွတ် ဒါဆို မင်းဘယ်အချိန်မှ ထမင်းစားရတော့မှာလဲ၊ တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ်ဆို စဉ်းစားတွေဝေနေတာနဲ့ အချိန်တွေကုန်တယ်”

“ကျွန်မ ထမင်းမစားဘဲ အလုပ်သွားလုပ်ပါ့မယ်”

“မင်း ငါ့ကိုခွဲတာလား”

“မိတင်အတွက် စာရွက်စာတမ်းတွေက အရေးကြီးတယ်ဆို”

“ဟား ကဲပါကွာ ထမင်းသွားထည့်၊ ပြီးမှလုပ်”

တခြားဝိုင်းတွေကြားအောင် ဝေါက်လိုက်တာမို့ ဘယ်သူမှ သတိထားမကြည့်ခင် သူမပန်းကန်ကိုင်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထမင်းအနည်းငယ်နှင့်ဟင်းအနည်းငယ်သာ ပုံထည့်လျက် သူမ ထမင်းထိုင်စားဖို့ နေရာရှာလိုက်၏။

“ဒီကိုလာ”

အမှတ်တမဲ့ သွေးသစ်ဉာဏ်ဆီ မျက်လုံးအကြည့်တစ်ချက်ရောက်သွားစဉ်မှာ သွေးသစ်ဉာဏ်က လက်ယပ်ကာ လှမ်းခေါ်၏။ တခြားစားပွဲဝိုင်းတွေမှာ လူပြည့်နေသော်လည်း သူ့စားပွဲဝိုင်းမှာတော့ သူတစ်ယောက်တည်းပင်။

မတတ်သာတော့ဘဲ သူ့စားပွဲဝိုင်းကိုသာ သူမ သွားထိုင်ရသည်။

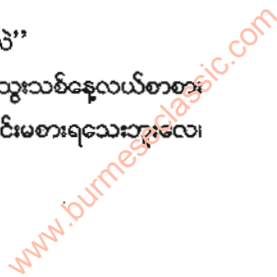
“ဒီနေရာပဲလွတ်တာ ဘယ်တွေလျှောက်ရှာနေတာလဲ ထိုင်စား”

သူမအပေါ်ဆိုလျှင် အမြဲတမ်း အမိန့်အာဏာလံပါနေသော သွေးသစ်ဉာဏ်ကို သူမ မကျေနပ်ချင်တော့ပါ။ ခုံဆွဲကာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ထမင်းတစ်ဖွန်းစားနေစဉ်မှာပင်

“ကိုသွေးသစ်”

“ဪ ချစ်ဇင် ဘယ်ကလျည့်လာတာလဲ”

“ရုံးပေါ်တောင် ရောက်ခဲ့သေးတယ်၊ ကိုသွေးသစ်နေ့လယ်စာစားဖို့ ကန်တင်းဆင်သွားတယ်ဆိုလို့ ချစ်ဇင်လည်း ထမင်းမစားရသေးဘူးလေ၊ အဲဒါနဲ့ လိုက်လာတာ”

“ဟုတ်လား ဒါဆိုသွားထည့်လေ၊ ရွှေစင်တစ်ယောက်စာနဲ့ ထပ် မချက်ရလောက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ကျွေးနိုင်ပါတယ်”

“အင် ရွှေစင်ဘာသာ သွားထည့်မစားချင်ပါဘူး။ ရွှေစင်တို့ကုမ္ပဏီ မှာဆိုရင် အိမ်ကနေ ချိုင့်ကြီးချိုင့်ငယ်နဲ့ထည့်လာပြီး ကိုယ့်ရုံးခန်းထဲမှာ စားတာ၊ ဒါတောင်ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးတဲ့ဝန်ထမ်းက ကိုယ့်အနားမှာစတင်ဆိုင် ရှိတယ်။ မဟုတ်ရင် ဝန်ဆောင်မှုကောင်းတဲ့ဟိုတယ်မှာ သွားစားလိုက်တာပဲ”

“ကိုယ်ကတော့ ရွှေစင်ကို အဲဒါတွေလုပ်ပေးနိုင်ဘူးနော်။ ကိုယ် တောင်မှ ဒီတစ်ယောက်ကို ယူခိုင်းပြီး စားနေတာ”

“ဪ ခယ်ဒီရဲ့အငယ်အနှောင်း ရွှေစင်တို့ရဲ့မိထွေးတော်ကြီးပါ လား။ ကိုသွေးသစ် ဧည့်ဝတ်ကျေချင်တယ်ဆိုရင် ရွှေစင်အတွက် သူ့ကို ယူခိုင်းလိုက်လေ။ သူက ဝန်ဆောင်မှုတွေကောင်းလွန်းလို့ ဒယ်ဒီတောင် ကြေသွားတာ၊ အဆင်ပြေမှာပါ”

ယမင်းယုသွင် မျက်နှာတစ်ချက်တင်သွားတာ သွေးသစ်ဉာဏ် သတိထားလိုက်မိသည်။ လင်ပါသမီးရဲ့ထေ့ငေါ့ခြင်းခံရတာ သူ့အဖေကိုယူ ခဲ့မိလို့ဆိုတာ ယမင်းယုသွင် သဘောပေါက်ပေလိမ့်မည်။ သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး မိသားစုရှိသည့် အဘိုးကြီးကိုယူခဲ့မှတော့ ဒီဒဏ်တွေကို သူမ ခံနိုင်ချည်ရှိ အောင်ခံပေဦးပေါ့။

“ဟုတ်သားပဲ ယမင်းယုသွင်၊ မင်း သူထမင်းစားဖို့ ကူညီပေးလိုက် ပါဦး။ မင်းတို့ဆွေမျိုးတွေပဲ”

သွေးသစ်ဉာဏ်ကို သူမ မျက်လုံးတစ်ချက်လှန်ကြည့်ပစ်လိုက် သည်။ သူမပါးစပ်ထဲ ထမင်းနှစ်လုပ်ပြည့်အောင်ပင် မဝင်သေးပါ။ ရွှေစင်တို့ သူ့ဘာလုပ်ခိုင်းစရာလိုသလဲ။

မကြင်နာတတ်ဘူးဆိုလျှင်တောင် ရွှေစင်မိုးဘက်က ဒီလိုစကား နာထိုးမပြောသင့်ပေ။ လုပ်မပေးလျှင်လည်း လူကြားထဲမှာ အော်တာငေါက် တာ ခံနေရဦးမည်။ ရင်ထဲမှာဆစ်ခနဲ နာကျင်သွားသော်လည်း ရွှေစင်မိုး အတွက် ထမင်းဟင်းယူထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမထမင်းဆက် မစားတော့ဘဲ ထိုနေရာမှထွက်လာခဲ့၏။ ရင်တစ်ခုလုံး စူးစူးရှရှ နာကျင်အောင် မျက်နေသည်။ ဒီဝေဒနာဟာ ဘာကြောင့်။

ယမင်းယုသွင် အံကိုတင်းခနဲ ကြိုတ်ပစ်လိုက်မိသည်။ သွေးသစ် ဉာဏ်က အလုပ်နှင့်မသက်ဆိုင်သောကိစ္စတွေနှင့်ပါ သူမကိုပုတ်ခတ်ခတ်ကား နေသည်။ သူ့ရဲ့တိုက်ခိုက်မှုတွေ ခံသင့်သလောက် ခံနိုင်ပေမယ့် ဘာမှနား မလည်ဘဲ ရွှေဇင်မိုးတို့ဘက်က ခံခက်စွာပြောနေတာတော့ မဖြစ်သင့်ပေ။

သွေးသစ်ဉာဏ်ကို သူမ ဘာစကားမှ ခွန်းတံ့မပြန်တော့ဘဲ လုပ် စရာအလုပ်တွေကိုသာ ဆက်လုပ်နေလိုက်သည်။ ဒါကိုပဲ သွေးသစ်ဉာဏ် မခံချိမခံသာဖြစ်သွားပုံဖြင့်

“မင်းကဘာလဲ ရွှေဇင်မိုးတို့ကို မကျေနပ်တာနဲ့ဘဲ ငါ့ကိုမခန့်လေး စားလုပ်တဲ့သဘောလား”

“ကျွန်မကို ပြဿနာလာမရှာပါနဲ့လား ကိုသွေးသစ်ဉာဏ်၊ ကျွန်မ ရှင်အလုပ်ကိုလုပ်ပေးနေတဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ တွေ စွက်ဖက်ဝေဖန်တာမျိုး မလုပ်ရင်ကောင်းလိမ့်မယ်”

“ဟား ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မဝေဖန်မစွက်ဖက်နဲ့ ဟုတ်လား၊ ဝင်းနဲ့ငါက အဲဒီလို ပြတ်သားအောင်နေသင့်တဲ့ ပတ်သက်မှုမျိုးပဲရှိခဲ့တာ လား၊ ဒီမှာ ဒဏ်ရာမဆွေးသေးဘူးကွ၊ မင်းလုပ်ချင်သလိုလုပ်ပစ်ခဲ့လို့ ရခဲ့ တဲ့ဒဏ်ရာ”

“ထားခဲ့လိုက်ပါတော့၊ ပြီးသွားပြီလေ၊ ကျန်ခဲ့ပြီး ဆယ်နှစ်တောင် ကျော်နေမှ ဘာတွေမမေ့နိုင်ပြီး ပြဿနာရှာနေရတာလဲ”

“ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်းတဲ့၊ မင်းက မညှာမတာလုပ်ခဲ့တဲ့ သူဆိုတော့ မေ့ရင်မေ့နိုင်လိမ့်မယ်ဆိုပေမယ့် မတရားခံခဲ့ရတဲ့ငါက မေ့နိုင်မှာ တဲ့လား၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဝမ်းသာမသွားနဲ့ဦး၊ သတိရလွမ်းဆွတ်တမ်းတနေတယ်၊ ထင်မှာစိုးလို့ မင်းဘယ်လိုပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ ငါ မယိုင်လဲခဲဘူးဆိုတော့ သိစေချင် တယ်၊ ငါ ဒီနေ့ဒီအခြေအနေမှာ”

အခန်း (၁၅)

“မင်း ဒါလာလုပ်တာလဲ”

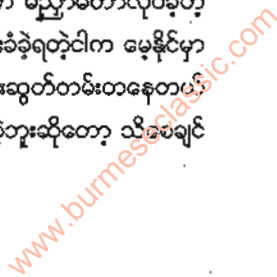
“ဘာကိုလဲ”

“ထမင်းမစားဘဲ ထွက်သွားတာလေး၊ ရွှေဇင်ကို ဘယ်လောက် အားနာဖို့ကောင်းလဲ”

“မစားချင်လို့လည်း လူမှုရေးအရ ထိုင်နေရမှာ မင်းနားမလည် ဘူးလား”

“လူမှုရေးအရထိုင်နေရအောင် ကျွန်မတို့မိတ်ဆွေတွေမဟုတ်ပါဘူး အစတည်းက ရန်သူတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံတာပဲ ခံလာခဲ့ရတာ”

“အဲဒါ မင်းက ပစ္စည်းဥစ္စာတွေမက်ပြီး သူ့အဖေကို ယူခဲ့လို့လေး သူ့အဖေကိုသာ မယူခဲ့ရင် မင်းနဲ့ဒီလိုငြိစရာကိစ္စမျိုး ရှိပါ့မလား၊ အဲဒီလို မဖြစ်ချင်ရင် အဲဒီအဘိုးကြီးကိုယူဖို့ မင်းအစတည်းက စဉ်းစားဆင်ခြင်သင့် တယ်၊ အခုတော့ လင်ပါသားသမီးတွေက ရွယ်တူသက်တူတွေဖြစ်နေတဲ့ အတွက် မလေးမခန့် ဆက်ဆံတာခံရမှာပဲ”

“ရှင်တော်ပါတယ်၊ ဒီပုံစံမျိုးနဲ့မြင်ရတာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်ရှိ တယ်လို့တောင် မထင်တော့ဘူး”

“ဘာ”

“နာကျင်မှုကြောင့် ကြိုးစားတယ်ဆိုလည်း ရှင်အောင်မြင်နေတာ ဟာ အမြတ်ပဲပေါ့”

“ငါကတောင် မင်းကိုကျေးဇူးပြန်တင်ရဦးမှာလား”

အရွဲ့တိုက်မေးခွန်းအတွက် သူမအဖြေပြန်မပေးချင်။ အခုချိန်မှာ မိဘာနစ်ပါးနှင့်သားလေးကသာ သူမအတွက် အရေးကြီးဆုံးပါ။

ဘယ်အချိန်အခါက သူမ ခံစားမှုတွေကို ဦးစားပေးခွင့်ရှိခဲ့လို့လဲ။

“ဒေါက် ဒေါက် သူဌေးဉာဏ်ကြီး သူဌေးဉာဏ်ကြီး”

တံခါးခေါက်ပြီး အသံကျယ်ကျယ်အော်လိုက်သူက ကိုဇေယျာ တံခါးပိတ်တိုက်ပွဲဖြစ်နေတာကို အပြင်ကနေ ချောင်းနားထောင်နေတာသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ စိတ်တိုတိုနှင့် တံခါးကို ဆောင့်ခနဲ ဖွင့်ချလိုက်တော့ ကိုဇေယျာ ပုံပျက်ပန်းပျက် ပြိုကျလာ၏။

“အောင်မလေးဗျာ မင်းကလည်း သက်သောင့်သက်သာလုပ်ပါလဲ ကျိုးကန်းသွားရင် ငါ့ဘဝကိုမင်းတာဝန်ယူမှာလား”

“ယူစရာလား၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်”

“ဪ အဟဲ ငါက အစည်းအဝေးချိန်နီးနေပြီလို့ လာပြောတာ ပါ”

“ကျွန်တော် သိတယ် ဒီကကိစ္စတွေ မပြတ်သေးလို့”

“ဘာကိစ္စလဲ စကားပြောနေတာလား”

“စကားပြောတာ အလုပ်လောက်အရေးကြီးမလား”

“ဒီမှာ ပြီးပါပြီ၊ စစ်ရင်စစ်ကြည့်လိုက်ပါဦး။ ယူသွားလို့ရပါပြီ”
ယမင်းယုသွင် စာရွက်စာတမ်းတွေ ဖိုင်နှင့်ထပ်ကာပေးတော့ သွေး

သစ်ဉာဏ် လက်ကမ်းမယူဘဲ

“ပြီးရင် အဲဒါတွေယူပြီး မင်းအစည်းအဝေးခန်းထဲ လိုက်ခွဲ”

“ကျွန်မက ဘာလို့”

“အဲဒါတွေ မင်းလုပ်ထားတာ၊ အမှန်အမှန် မင်းမှာတာဝန်ရှိတယ်။ ဒါ မင်းလက်အောက်ငယ်သားမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ခိုင်းတာပဲလုပ်”

ပြောပြီး သွေးသစ်ဉာဏ် အခန်းထဲက ခြေလှမ်းကျေ့နှင့်ထွက်သွား သည်။ ကိုဇေယျာက ပခုံးကိုတွန့်လျက်

“ပြဿနာရှာတာလည်း မိုးဖွန်နေတာပဲ။ မျက်စိအောက်ကလည်း

အပျောက်မခံဘူး။ ဘယ်လိုကောင်လဲမသိဘူး။ ဟို ယု စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ။ ဒီကောင်ပြောသလိုပဲဖော်ရက သွေးလည်းမဆွေး အနာလည်းမကျက်သေး တော့ ဒီကောင် ရမ်းနေတာပါ”

“ယုတော့ အလုပ်ထွက်ရမလားတောင် စဉ်းစားနေတယ်”

“ဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒီကောင် ဒီလိုတွေလုပ်ခဲနေလို့ ယု စိတ်ညစ် နေလို့လား တခြားမှာသွားလုပ်ရင် ဒီလောက်လစာဆိုတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် အဲဒါကြောင့် ယု အများကြီးစဉ်းစားသည်းခံနေခဲ့

တာ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီးလည်း ကြိုးစားပြီးဂရုစိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ် ယု၊ ယုကို ကျွန်တော်တို့လည်း

အားနာနေကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း ယုမိသားစုအဆင်ပြေဖို့ စဉ်းစားပါ။ နောက် ထစ်ရက ယုကိုအလုပ်ခန့်ခွဲတဲ့ ကျွန်တော်နဲ့စိုးကျော်ကို အားနာရင် ယု

အလုပ်ထွက်ဖို့ မဆုံးဖြတ်လိုက်ပါနဲ့၊ ဉာဏ်ကြီးနဲ့လည်း အကြောင်းရေစက်နဲ့ လို့ ပြန်ဆိုရတာမဟုတ်လား”

ယမင်းယုသွင် မသက်မသာ ပြုံးမိလိုက်လျက်

“ယုက အပြစ်များခဲ့တဲ့သူပါ၊ သူ့အပေါ် သူ့ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်တဲ့ အမှားကြီး ကျူးလွန်ခဲ့တယ်၊ မိသားစုကြောင့် ဘယ်လိုပဲအကြောင်းပြင်သူ ခံစားရအောင်လုပ်မိခဲ့တာကတော့ လုပ်မိခဲ့တာပဲလေ၊ အဲဒီအတွက် သူ့ဆီက ခွင့်လွှတ်မှုကို ယု မမျှော်လင့်ပါဘူး၊ သူ့နဲ့ထပ်ပြီး ပတ်သက်ရအောင်လည်း ယု မကြိုးစားပါဘူး။ အစကသာ သူပိုင်တဲ့ကုမ္ပဏီမှန်းသိရင် ယု အလုပ်လျှောက်ဖြစ်မှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါကို သိလို့ ကျွန်တော်တို့မပြောဖြစ်ခဲ့တာပါ ယု၊ ဉာဏ်ကြီးနဲ့ ရင်ဖွင့်စကားတွေကို နိုင်ငံခြားမှာတုန်းက ကျွန်တော်တို့တော်တော်လေး နားထောင်ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဉာဏ်ကြီးက အခုချိန်ထိ ယုကိုမှန်းနေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ရှင်”

ယမင်းယုသွင် မျက်လုံးလေးပြူးလျက် ပါးစပ်အဟောင်းသား အံ့ကြသွားရသည်။ ကိုဖေယုက အပြောင်အပျက်ပြောနေသည့်ပုံစံမျိုးမဟုတ်ပါ။

“ကျွန်တော်တို့အထင်ကတော့ ယုကို နာကြည်းကောင်း နာကြည်းနေနိုင်ပေမယ့် ချစ်လို့ဒီလိုဖြစ်နေတာလို့ ထင်တာပဲ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မှန်းနေရင် ယုကို မြင်ချင်မှာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်ချင်မှာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ အရင်က သူ့မှာဘာမှမရှိလို့ ဥစ္စာခနာ၊ ငွေကြေးအရည်အချင်းအစွမ်းအစ အားကိုးနိုင်လောက်အောင်မရှိခဲ့လို့ ယု စွန့်ပစ်ထားခဲ့တယ်၊ အခု သူ ဘာကောင်ဖြစ်နေပြီလဲ ဘယ်လောက်တောင် အရည်အချင်းအစွမ်းအစ အောင်

မြင်မှုတွေရှိနေပြီလဲ သူပြုချင်နေတယ်၊ ယုကိုမြင်စေချင်နေတယ်၊ ယု အားကိုးနိုင်လောက်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သူ သိစေချင်နေတယ်”

“ယုကတော့”

“အဲဒီအတွက် ယုဘက်က ချီးမွမ်းစကား အံ့သြဝမ်းသာတာ သူ ဒီလိုဖြစ်နေတာကို ဂုဏ်ပြုတာ အထူးသဖြင့် ယုအထင်ကြီးတာမျိုး သူလိုချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ယုဘက်က အေးစက်လွန်းနေတယ်၊ သူ ဘာကောင် ဖြစ်ဖြစ်နေနေ ယုက အထင်ကြီးလေးစားရမှန်းမသိသလိုနေတော့ သူ မခံချို ခံသာဖြစ်နေတာ၊ သူ ဒီထက်ပိုလုပ်ပြနေရင် ယု ဒီထက်ပိုပင်ပန်းမယ်ထင်တယ်”

“ယုကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ အလုပ်ရှင်နဲ့အလုပ်သမားဆက်ဆံရေး နဲ့တာဝန်ကျေအောင် လုပ်ပေးနိုင်အောင်ပဲ ကြိုးစားချင်တယ်၊ ဒါမှ ရတဲ့လစာ အတွက်တန်အောင်လုပ်ပေးသလိုဖြစ်မှာမဟုတ်လား၊ မိသားစုကိစ္စကလွဲပြီး သူနဲ့တာတွေ စိတ်ဝင်စားလို့ရတဲ့ဘဝမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“နားလည်ပါတယ် ယု၊ အဲဒါကြောင့်မို့ အလုပ်ထွက်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့လို့ ပြောတာပါ၊ တစ်နေ့ကျရင် ဉာဏ်ကြီးလည်း နားလည်လာပါလိမ့်နော်၊ ဒီကြားထဲမှာတော့ တတ်နိုင်သလောက် သည်းခံလိုက်ပါ ယုရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုဖေယု”

သူမအတွက်တွေးပြီးပြောနေတာမို့ စောဒကမတက်ချင်တော့ပေ။ ဘာကယ်ဆို သူမအဆင်ပြေခြင်း မပြေခြင်းက ကိုဖေယုတို့ကိစ္စမဟုတ်တာ။ သွေးသစ်ဉာဏ်သာ ဒီလိုတွေလုပ်မနေလျှင် သူမ အေးချမ်းနေလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ အခုတော့ ဘယ်အရာတွေက ပူလောင်နေမှန်းမသိပါဘူး။

အခန်း (၁၆)

“သမီး အလုပ်လုပ်ရတာရော အဆင်ပြေလား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်ခုခုအဆင်မပြေတာတော့ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား သမီး၊ သမီးကြည့်ရတာ အလုပ်သွားရမှာကို စိတ်မပါသလိုပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ နည်းနည်းပင်ပန်းရုံပါပဲ၊ အဆင်မပြေတာတော့ မရှိပါဘူး”

“ပင်ပန်းရင်လည်း မလုပ်ပါနဲ့လား သမီး၊ ဘာထိမှာလက်ကျန်လေးရှိသေးတာပဲ၊ အဲဒါပဲ ထုတ်စားတာပေါ့”

“ဖေဖေဆေးဖိုးနဲ့ ကလေးကျောင်းစရိတ်နဲ့ အိမ်ကစားစက်နေထက် စွဲတွေအားလုံး လက်ကျန်ငွေက ဘယ်လောက်ကြာကြာဖြေရှင်းနိုင်မှာလဲ”

“မြေးလေးငွေသိန်းငါးထောင်ရှိသေးတာပဲ၊ သူ့ကျောင်းစရိတ်အဲဒီထဲက သုံးမယ်ဆိုရင်တောင် မေမေတို့အတွက် ထားခဲ့တဲ့ငွေက ဒီလောက်အချိန်နဲ့ကုန်စရာအကြောင်းမရှိဘူးမဟုတ်လား၊ သမီးကိုယ်က သစ္စာရှိလွန်းနေတာ”

“လူမှာငွေမရှိရင် သစ္စာတရားတော့ ရှိရဦးမှာပေါ့ မေမေ၊ ယုတို့အတွက်လည်း သူ လုံလောက်အောင်ပေးထားခဲ့တာပဲ၊ ယုတို့ကသာ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ ထိုင်စားနေလို့ ဒီလောက်အချိန်နဲ့ကုန်သွားခဲ့ရတာပါ၊ ဒီငွေက သားအသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်မှ လွှဲပေးရမှာ၊ ဒီကြားထဲမှာတော့ ယု ခွန်အားနဲ့ပဲ သားကိုပညာတတ် ဖြစ်အောင်တာဝန်ယူပါမယ် မေမေ”

“အေး မေမေလည်း ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ပါဘူးကွယ်”

မေမေ စိတ်ကုန်သလိုဖြစ်သွားခြင်းအတွက် စိတ်တော့မကောင်းပေ၊ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ပေ၊ မိသားစုတစ်ခုလုံးအတွက် ပြည့်စုံအောင်ထောက်ပံ့ပေးခဲ့တာမို့ သားအတွက် ဒီလောက်လေးတော့ တာဝန်ယူသင့်သည်ပဲ ဟုတ်လား။

“သမီး”

“ဪ ရှင် ဖေဖေ”

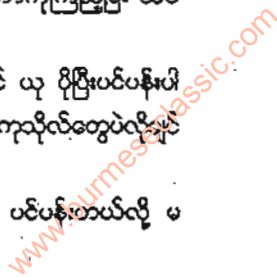
ဝိုးချဲ့လေးနှင့် ဧည့်ခန်းထဲကို ဖေဖေ ဝင်လာတာမို့ ဝိုးချဲ့လေးကို တူတွန်း၍ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဖေဖေမျက်နှာပေါ်မှာလည်း သောကအရိပ်အရောင်များနှင့်ပါ။

“ဖေဖေ နေသာထိုင်သာရှိလား”

“လူကတော့ ဆေးကောင်းပါးကောင်းတွေ သုံးစွဲနေရတဲ့အတွက် နေကောင်းပါတယ် သမီး၊ စိတ်ကတော့ သမီးပင်ပန်းတာကိုကြည့်ပြီး သိပ်မကောင်းဘူး”

“ဖေဖေတို့စိတ်မသက်မသာဖြစ်ရတယ်ဆိုရင် ယု ပိုပြီးပင်ပန်းပါ့မယ် ဖေဖေ၊ ပေးဆပ်ခွင့်ကြုံလို့ ပေးဆပ်ရတာကို ယု ကုသိုလ်တွေပဲလို့ချင်ပါတယ်”

“သမီးပေးဆပ်လာခဲ့ရတာ ကြာပါပြီကွယ်၊ ပင်ပန်းတယ်လို့ မ

ညည်းညူဘဲ စောင့်ရှောက်ပေးနေတာကို ဖေဖေ ကေ့-ဖူးတင်နေတာပါ။ တစ်ခုတော့ ဖေဖေပြောချင်တယ်သမီး မိဘပိုင်တာကို သားသမီးကပိုင်သလို ပဲ သားသမီးပိုင်တာကိုလည်း မိဘကပိုင်တာပဲ။ အခု မြေးလေးရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှု တွေကိုလုပ်ငန်းတစ်ခုခုထဲမှာ ရှယ်ယာထည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် သမီးပင်ပန်းမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဖေဖေထင်တယ်။ မြေးလေးအရွယ်ရောက်လာတော့လည်း လုပ်ငန်းပိုင်ဆိုင်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့။

“ဦးထွန်းအောင်မိုးက အဲဒီလိုဆန္ဒရှိခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ဖေဖေ သူ့ သားပညာတတ်ကြီးဖြစ်မှ သူ့ဆန္ဒရှိရာလုပ်ပေးဖို့ပဲ တိုက်တွန်းခဲ့တာ”

“သေတဲ့သူက သေနေပြီး သူ့သားသမီးတွေကလည်း ဖအေတူ ညီလေးမောင်လေးဆိုပြီး ဘာအထောက်အပံ့မှလည်း လုပ်ကြ တာဝန်ယူကြ တာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ ဒီထက်ခက်ခဲလာရင်”

“မခက်ခဲအောင် ယူကြိုးစားရမှာပေါ့။ ယုမှာတာဝန်ရှိပါတယ် ဖေဖေ။ လူတစ်ယောက်ဆီက အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားရတယ်ဆိုရင် အဲဒီကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်တတ်မှ အကြွေးမတင်မှာပေါ့”

“ထွန်းအောင်မိုးက သမီးယောက်ျားတော်ခဲ့ရတဲ့သူပါ။ အပျိုကလေးကို စွန့်လွှတ်ထားရတာမို့ သမီးဒီထက်တောင် ခံစားခွင့်ပိုရသင့်ပါတယ်။ လင် ယောက်ျားပိုင်ပစ္စည်း မယားတစ်ဝက်ပိုင်တယ်။ အငယ်အနှောင်းမို့ဆိုလည်း ဒီထက်မကတော့”

“ဖေဖေတို့က အဲဒီလောက်ကြီးတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ဦးထွန်း အောင်မိုးနဲ့ ယုကိုပေးစားခဲ့တာလား”

“အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်က သမီးချခဲ့တာနော်။ ဖေဖေတို့က ကိုယ်နဲ့ ရွယ်တူသက်ကြားရွယ်အိုတစ်ယောက်ကို ဖေဖေအကြွေးတွေအတွက် လက် ထပ်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုရက်ပါ့မလား။ ထွန်းအောင်မိုးဆီက ဖေဖေ ငွေငွေ

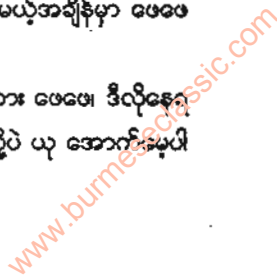
ကြေးရေးအကူအညီတောင်းခဲ့တာမှန်ပါတယ်။ ထွန်းအောင်မိုးကလည်း ဖေဖေ အကူအညီတောင်းတာကို ထောက်ပံ့ပေးကမ်းရင်းက သူ့သားနဲ့သမီးကို ယက်ထပ်ပေးချင်တဲ့ဆန္ဒရှိကြောင်း ပြောတယ်။ နောက်မှ သမီးက ထွန်း အောင်မိုးနဲ့လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း စပြောလာတာ ဟုတ်တယ်နော် သမီး”

အမှန်တရားမို့ သူမ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ နှစ်ဖက်လုံးရဲ့အခက်အခဲ တွေအတွက် သူမရဲ့အပျိုကလေး စတေးလိုက်တာပါ။

ဒါဟာ ဦးထွန်းအောင်မိုးနှင့်အပေးအယူတစ်ခုကြောင့်ဆိုလျှင် ဘဝ အစ်ခုလုံးစွန့်လွှတ်ရလည်းတန်သည်ဟု ထင်မိသည်။ ဖေဖေဆီက သက်ပြင်း ခွင့်ငွေရှိက်ထုတ်သည့်အသံ ကြားလိုက်ရပြီး

“သမီး အဲဒီလိုပြောလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဖေဖေ အရမ်းရင်နာပြီး ခံစားလိုက်ရတယ်။ သမီး ဘာကြောင့် သမီးဒီလိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲဆိုတာ သေဖေ နားမလည်ခဲ့ဘူး။ ထွန်းအောင်မိုးက သမီးနဲ့တွေ့ပြီး ဘာတွေမက်လုံး ဆန္ဒရှိလွယ်ခဲ့သလဲလို့ ဒေါသတွေလည်း ထွက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန် မှာ ဖေဖေကသေလုလေ။ ထွန်းအောင်မိုးက အိမ်ဂရံတွေပြန်ပေးတယ်။ သေဖေကိုဆေးကုပေးတယ်။ အိမ်မိသားစုအတွက် ပြည့်စုံလုံလောက်တဲ့ ဆောက်ပုံမှုတွေပေးတယ်။ သမီးကို နိုင်ငံခြားခေါ်သွားပြီး ပညာတွေသင်ပေး ဆယ်ပြောတယ်။ ကုကယ်ရာမဲ့ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ရတော့မယ့်အချိန်မှာ ဖေဖေ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့လို့ပါ သမီးရယ်”

“ယုဆုံးဖြတ်ချက်တော့ မမှားခဲ့ဘူးမဟုတ်လား ဖေဖေ။ ဒီလိုနေရ နဲ့ ဒီလိုရပ်တည်နေနိုင်ဖို့ ဘဝတစ်ခုရင်းလိုက်ရတယ်လို့ပဲ ယု အောက်မေ့ပါ သယ်”

“နလုံးသားပါရင်းလိုက်ရတာမဟုတ်ဘူးလား သမီး၊ အဲဒီကချိန်က သမီးမှာချစ်သူရှိနေတယ်ဆိုတာ ဖေဖေတို့သိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမေးသားဘဲ ဘူး၊ သမီးမကယ်ရင် ဖေဖေက ဒုက္ခိတဘဝနဲ့ထောင်ထဲမှာနေရမှာ၊ သမီးနဲ့ သမီးအမေလည်း လမ်းဘေးရောက်ပြီ”

“ဒါတွေက ယုဘဝနဲ့နလုံးသားကိုရင်းခဲ့ရတယ်ဆိုပေမယ့် ဦးထွန်းအောင်မိုးရဲ့ကျေးဇူးတွေပါ။ အဲဒါကြောင့်မို့ ယုကတော့ သူ့ဆန္ဒတွေအတိုင်း ပဲနေသွားချင်တယ်။ သားအတွက်ထားခဲ့တဲ့ငွေတွေကိုတော့ ဘယ်လောက်ပဲ အခက်အခဲရှိရှိ တစ်ပြားမှမထိပါးချင်ဘူး။ အခုလည်း အဆင်ပြေနေတုန်းပါ။ အဲဒါကြောင့် ဘာမှမပြောကြပါနဲ့ ဖေဖေနဲ့မမေ”

ဖေဖေက အသံတိတ်သွားလျက် ခပ်သာသာမျက်နှာလွှဲ၏။ မေမေကတော့ သူမရဲ့ပင်ပန်းမှုတွေအတွက် ကွယ်ရာမှာ မျက်ရည်ကျပေလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်မှာ သားလေးက ထမင်းစားခန်းထဲက ထွက်လာပြီး သူမကိုပြောဖက်သည်။

“သားလေး ကျောင်းသွားတော့မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ နာနီက ရှမ်းခေါက်ဆွဲကျွေးလို့ စားနေတာ မေမေကရော အလုပ်သွားမှာ မစားသွားဘူးလား”

“ဘွားဘွားနဲ့အိပ်ရာစောစောထပြီး စားပြီးသွားပြီ သားလေးရဲ့ သားလေးက အိပ်ပျော်ကြီးနေတာကိုး”

“နောက်နေ့ကျ သားကိုလည်းနှိုးပါ၊ မေမေ၊ မေမေနဲ့အတူတူ စားရအောင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် သားလေး ကျောင်းသွားတော့မယ်ဆို သွားလေ ကျောင်းကားမခီဘဲနေဦးမယ်”

“မေမေက အိမ်ကကားနဲ့သွားမှာလား”

“ကားမယူပါဘူး သားရယ်၊ လမ်းပိတ်တာနဲ့ ဆီဖိုးက သက်သာတာမဟုတ်ဘူး၊ လိုင်းကားချောင်ရင် လိုင်းကားနဲ့သွားမှာပေါ့။ မချောင်ရင် တက္ကစီစီးလိုက်ရင် ဖြစ်တယ်”

“မေမေ သနားပါတယ်၊ သားကြီးလာရင် မေမေ့ကိုလုပ်ကျွေးမယ်နော်”

“အမယ်လေး သားလေးက စကားတတ်လိုက်တာ၊ ဒီစကားလေးတွေနဲ့ပဲ မေမေအားရှိနေပါပြီ သားရယ်၊ ကဲ ခြံရှေ့ထိ မေမေနဲ့အတူတူ သွားရအောင်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ ယု သွားပြီနော်”

“အေးအေး ကောင်းပြီ သမီး”

နာနီက သားရဲ့ထမင်းဘူရီခြင်းလေးကို ဆွဲ၍ သူမက သားလက်တိုဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ခြံဝင်းရှေ့အရောက်မှာတော့ ကျော်စင်မိုးကို သူ့ကားကိုနှိမ့်ချပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

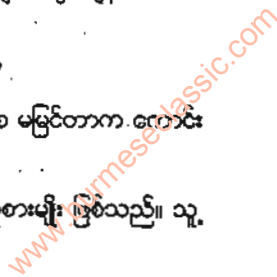
“ဟင် ကိုမိုး ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော်နိုင်ငံခြားသွားမှာမို့ ယုနဲ့ညီလေးကို နှုတ်ဆက်ရအောင် လာတာပါ။ ယုကို ကုမ္ပဏီမှာလာပြီးနှုတ်ဆက်လို့ရပေမယ့် ယုမပါရင် ညီလေးကိုတွေ့ရဖို့က မလွယ်ဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် သူ ကျောင်းသွားချိန် အိမ်လာလိုက်တာ”

“ဪ ကိုမိုးရယ် အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ရောပေါ့”

“ယုခိတာတွေကို အားနာလို့ပါ၊ သိသာသိစေ မမြင်တာက ကောင်းထယ်မဟုတ်လား”

ကျော်စင်မိုးက အဲဒီလိုအလိုက်သိသည့်လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ့

ညီလေးကိုကောက်ပွေ့ချီလျက်

“ကိုကြီးနိုင်ငံခြားက ပြန်လာရင် ညီလေးအတွက်လက်ဆောင်တွေ အများကြီးဝယ်ခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမဲ့ မေမေ ယူခိုင်းမှယူမှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ”

“ကိုမိုးက ဘယ်နိုင်ငံခြားကိုသွားပြီး ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ၊ လုပ်ငန်းကိစ္စပဲလား”

“အင်း ဆိုပါတော့ ဖေဖေနဲ့ယုနေခဲ့တဲ့အိမ်ကိုရောင်းဖို့ ဈေးခေါ်ထားတာ အဆင်ပြေသွားတယ်။ အရောင်းအဝယ်ပြီးသွားရင် ခြံစောင့်ထားခဲ့တဲ့ မာမွတ်ကိုငွေကြေးအထောက်ပေးပြီး လုပ်ငန်းတစ်ခုရှာပေးချီးမယ်လေ။ ဟိုမှာ ကြာကြာမနေရအောင် အားလုံးတော့အချိတ်အဆက်လုပ်ပြီးပါပြီ။ ယုကို အိမ်ရောင်းရငွေတစ်ဝက်ပေးဖို့လည်း စဉ်းစားထားတယ်”

“ရှင် အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုမိုးအမေ မသေခင်က ယုတို့ကို ပေးရမှာစိုးလို့ အိမ်ပေါ်ကတောင် ဇွတ်အတင်းနှင့်ချခဲ့သေးတာ။ သေသူရဲ့ ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်တာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့ ကိုမိုး။ ယု လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ရွှေဇင်မိုးက လုံးဝ ခါးခါးသီးသီး ကန့်ကွက်လိမ့်မယ်”

“ခဏလေး ညီလေး ကျောင်းကားလာနေပြီ”

စကားပြောနေဆဲမှာ သားရဲ့ကျောင်းကားရောက်လာတာမို့ ကိုမိုးက သားကိုကျောင်းကားပေါ်ပွေ့ချီကာ တင်ပေးသည်။ နာနီက သားရဲ့ထမင်းဘူး ခြင်းလေးကို ကားပေါ်တင်ပေးပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွား၏။

“ယုကို ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီအထိ ကားနဲ့လိုက်ပို့ပါမယ်။ ကားပေါ် ကျမှ စကားပြောကြတာပေါ့”

“ဟို ယုဘာသာ”

“တက်ပါ ယုရယ်။ ယုကို ကျွန်တော် အမြဲတမ်းလာခေါ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြုံကြုံကပ်တုန်းမို့ စကားလည်းပြောရတာပေါ့။ ခုနက ယု ပြောတာကို ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောရသေးဘူး”

စိတ်ထဲပေါ့ပါးမနေပေမယ့် သက်ပြင်းတော့မချမိပါ။ ရွှေဇင်မိုးက သူ့အိမ်ကိုနှင့်တယူတဲ့နေတာမျိုးကို မကြိုက်။ အဖေပြီးလို့ သားကိုအပိုင် ကြံချင်တာလားဆိုတာမျိုးနှင့် သတိပေးတိုက်ခိုက်ဖူးခဲ့သည်။

မဆုံဖြစ်အောင် ရှောင်နေခဲ့တာတောင်မှ တိုက်ခိုက်မှုတွေ ခဏခဏ ကြုံ၏။ ဒါလည်း သွေးသစ်ဉာဏ်ကြောင့် ဆုံစည်းမှုတွေက ရှိလာခဲ့ပြီး

“ယု”

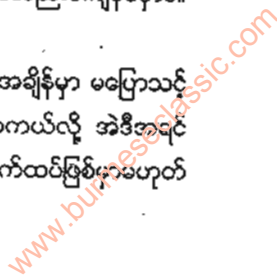
“ရှင်”

“ကားပေါ်မှာ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ပျင်းတာပေါ့”

“ရွှေဇင်မိုးနဲ့များ ဆုံနေဦးမလားလို့ပါ”

“ဆုံတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ ယုရယ်။ ကျွန်တော်မှာ ယုကို ဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ မိထွေးကငယ်လို့ ကိုယ်နဲ့ရွယ်တူလို ဖြစ်နေပေမယ့် ဖေဖေရဲ့ဇနီးမယားတစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်ခွင့်တော့ နှိပ်တယ်။ ဒီလိုအခြေအနေကိုသာ ဖေဖေမြင်ရင် ဖေဖေလည်းကျေနပ်မှာပါ။ အစတည်းက ဖေဖေက ကျွန်တော်နဲ့ယုကို”

“ထားလိုက်ပါတော့ ဒီအကြောင်းတွေက ဒီအချိန်မှာ မပြောသင့်တော့ပါဘူး။ စည်းတွေက အလိုလိုခြားလာခဲ့တာ။ တကယ်လို့ အဲဒီအရင် ဆည်းက ကိုမိုးကို လက်ထပ်ရမယ်ဆိုလည်း ယု လက်ထပ်ဖြစ်မှာမဟုတ်

ဘူး”

“ဗျာ ဒါဆို ယုက ဖေဖေကိုပဲ”

“ခေါင်ကိုပိုင်ရင် အကုန်ရမယ်ထင်လို့ ကြံလိုက်တယ်လို့တော့ ကိုမိုး မထင်လောက်ပါဘူးနော်၊ ဒီကိစ္စက ရှင်းပြီနဲ့ နည်းနည်းခက်ပါတယ်၊ သားလေးအသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီး သူ့ဘဝသူရပ်တည်နိုင်မှပဲ”

“ဆယ်နှစ်လောက်ထပ်ပြီး မျိုသိပ်ဦးမလို့လား ယု၊ ယုနဲ့ဖေဖေကြား မှာ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောသင့်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ယုအတွက် အဲဒီလောက်တောင် သူ့စိမ်းဆန်နေသလား”

ကျော်စင်မိုး အဲဒီလိုပြောတော့ သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ တကယ်ဆို ကျော်စင်မိုးအများကြီး အားပေးခဲ့သူပါ။ အမေနှင့်ညီမ ပြဿနာ ရှာတာကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ်ပေးသည်။

အခုချိန်ထိ သားနှင့်သူမကို လူတစ်ယောက်လိုမြင်ပြီး လူလိုဆက်ဆံပေးခဲ့သူပါ။ သားက သူ့အဖေဘယ်သူဆိုတာလည်း သိသည်။ ကျော်စင်မိုးနှင့်ဘယ်လိုပတ်သက်မှုရှိသည်ဆိုတာလည်း သိသည်။

“အဖေအရာရာအတွက် ကိုမိုးကို ယု ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မပတ်သက်ဘဲနေရမယ့်သူစိမ်းတွေဆိုတာလည်း ကိုမိုး သိနေမှာပါ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် လက်မခံဘူး ယု၊ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ သွေးသား ကျွန်တော်ညီလေးကို ပွေးပေးထားတဲ့ ယုနဲ့ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ် သူ့စိမ်းတွေဖြစ်မှာလဲ”

“ရွှေစင်တောင် အသိအမှတ်မပြုတာ ကိုမိုးလည်း အဲဒီလိုနေလို့ရင်ဖြစ်တာပဲလေ၊ ယုကို ဘာမှလည်း မပေးဘဲ စောင့်လည်းမစောင့်ရွှေစင်

ဘဲ”

“ကျွန်တော် အဲဒီလို မလုပ်နိုင်ပါဘူး ယု၊ ကျွန်တော် ဟိုမှာလေး ငါ့ရက်လောက်တော့ ကြာမယ်၊ ပြန်လာရင် ယုကိုပေးသင့်သလောက်ပေး နို့ရွှေစင်ကိုပါ အသိပေးပြီး စီစဉ်ပါမယ်၊ ငြီးတော့ အခုညနေ ညီလေးကျောင်း ပြန်ချိန်ဝင်ကြိုပြီး ညနေစာစားဖို့အတွက် ယုကိုပါ ကုမ္ပဏီမှာလာခေါ်ပါမယ်၊ သူ အဲဒီလိုပဲ သိထားပါ”

ပြောပြီးတာနှင့် သူမဗာက်ကအဖြေကို နားထောင်ချင်ဟန်မရှိဘဲ အကျစ်စင်မိုး ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းနေသည်။ ဒီလိုနှင့် ကုမ္ပဏီရောက်လာ သည့်အခါမှာတော့ ကျော်စင်မိုးက ကားပေါ်က အလျင်အမြန်ဆင်း၍ သူမ ဘတ်ကကားတံခါးကိုလာဖွင့်ပေး၏။ ပြုံးမြဲနေသော ကျော်စင်မိုးရဲ့မျက်နှာမှာ ခြင်္နာဂရုစိုက်မှုတွေအပြည့်ပင်။

“ကျေးဇူးပဲ ကိုမိုး”

“ဒီလူနဲ့ဒီလူ ကျေးဇူးစကားဆိုတာ ပြောစရာလား ယုရယ်၊ ယုနဲ့ ညီလေးကို ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်ပေးသင့်တာပါ၊ ညနေကျ ကျွန်တော် လာကြိုမယ်နော် ယု”

“ဟုတ်ကဲ့”

ငြင်းနေလည်းအပိုပဲမို့ သူမ အပြုံးလေးတဝင့်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြု ဆက်ရသည်။ ကျော်စင်မိုးက ကားလေးမောင်းထွက်သွားသည်အထိ လက်ပြု ဆက်နေတာမို့ သူမ သမင်လည်ပြန်ကြည့်ပြီး လက်ပြန်ပြုရသည်။

ပြီးမှ ကုမ္ပဏီထဲကို ဝင်လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွင် မျက်ဝန်းအကြည့်စူးစူးတစ်စုံက။

“ကိုမိုး သွားမယ်လေ”

“မင်းကို ဘယ်သူက ရုံးဆင်းခိုင်းလို့လဲ ယမင်းယုသွင်၊ မင်းအချိန်ဆင်းရဲမယ် အလုပ်တွေရှိတယ်”

“ရှင်ကြိုပြောထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ မဆင်းနိုင်ဘူး ကိုသွေ သစ်ဥာဏ်၊ ရှင်တောင် ရုံးဆင်းတော့မယ်ဆိုပြီး ကျွန်မအရင် ရုံးဆင်းသွားတာလေ”

“ဟုတ်တယ် အခုမှ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ငါ့သတိရသွားလို့”

“အဲဒါဆိုလည်း လုပ်စရာအလုပ်တွေရှိရင် မနက်ဖြန်မှပဲလုပ်တော့မယ်၊ ဒီနေ့ကတော့ ရှင်ဘယ်လောက်လစာတိုးပေးပေး မလုပ်တော့ပါဘူး ကိစ္စလေးရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ သားလေးလက်ကိုခွဲကာ ရှေ့ကထွက်လာခဲ့သည်။ သွေသစ်ဥာဏ် ဘယ်လိုအကြံအစည်နှင့် ညစ်ပတ်ပြီး ဒီလိုပြောသည့်ဆိုတာ မသိဘဲနေပါ့မလား။

“ဟွန်း တော်တော်ဟုတ်နေပါလား”

“ဟင် ရွှေဇင်မိုး”

ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရောက်လာတာမို့ ကျော်ဇင်မိုးနှင့်ယမင်းယုသွင် ခြေလှမ်းတွေပင် ရပ်သွားရသည်။ ရွှေဇင်မိုး မျက်နှာလေးက ရုပ်ဆင်းဖျက်လောက်အောင်ပင် မဲ့ကျနေလျက်

“ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မိသားစုဟန်းနီးမွန်းထွက်လာတာမျိုး ထင်နေလား”

“ရွှေဇင် နင်ဘယ်လိုတွေပြောနေတာလဲ၊ ကိုကို မကြိုက်ဘူးနော်”

“ဪ ရွှေဇင်က ပြောချင်လို့ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကြံ

တော်လို့ပါ၊ ကိုကိုကရော ဘာလို့ မိထွေးတော်တဲ့သူနဲ့ တပုဒ်တွေလုပ်နေတာလဲ၊ ကလေးကပါသေးတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က မိသားစုလို့ထင်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သူ့ကိုဖေဖေရဲ့မယားငယ်ဆိုတာ ဒီမှာသိတဲ့သူက သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုက ဖေဖေမယားငယ်နဲ့များ အထင်မှားခံချင်နေသေးတာ”

“တော်စမ်း ရွှေဇင်၊ နင့်စကားတွေက ဘောင်ကျော်နေပြီ၊ နင် သူ့ကို အဲဒီလောက်ပုတ်ခတ်ရမှ စားကောင်းအိပ်ပျော်နေလား”

“မနေတတ်တော့လည်း သတိပေးရမှာပဲ၊ အဖေပြီးတော့ သားကို အိုင်ဖမ်းပြီး တွယ်ကပ်ချင်နေတာ”

“ညီလေး ရှိတယ်၊ နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အဲဒီအမျှင်လေးကို ပြတ်မသွားအောင် ပြစားနေတာ ကိုကိုက မဟုတ်မှတ်နေလား၊ ကိုကိုပဲ သွေးသားသံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီနော်၊ ရွှေဇင်က ဒီနန်းမသွေးပါတဲ့ကလေးကို မြင်တာနဲ့တောင်မုန်းတယ်”

“ကျွတ် ယု သွားရအောင်၊ ညီလေး လာ”

ကျော်ဇင်မိုးက ကလေးကိုပွေ့ချိန် ယမင်းယုသွင် ပခုံးလေးကိုဖက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ မျက်စောင်းထိုး တက်ခေါက်ကာ ကျန်ခဲ့သော ရွှေဇင်မိုးနား သွေသစ်ဥာဏ် ရောက်လာခဲ့ပြီး

“မင်းအစ်ကိုက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဟိုကောင်မက မြူဆွယ်နေတာလေ၊ အဲဒီမိန်းမက ယောကျ်ားတွေကို ပိုင်းလုံးလုပ်တဲ့နေရာမှာ ဆရာကြီး၊ ကိုသွေးသစ်လည်း သတိသွေးနားနေ၊ သူက အကောင်ကြီးကြီး အပြီးရှည်ရှည်တွေကိုမှ အမိဖမ်းတတ်တာ”

“ဟုတ်လား၊ ရွှေဇင်ကရော ဘယ်လိုပိန်းကလေးလဲ”
“ရွှေဇင်လား ကိုသွေးသစ်က ဘာကိုသိချင်တာလဲ၊ ဘာကိုမေးတာလဲ”

“ရွှေဇင် ကိုယ့်ကုမ္ပဏီကို ခဏခဏလာတယ်နော်၊ အရေးကြီးကိစ္စများရှိလို့လား”

“အဟင်း ဒီနေ့ ကိုသွေးသစ်ကို ညစာအကူခံခိုင်းမလို့လေ၊ ဘယ်လိုလဲ ရွှေဇင်ကို ကျွေးဖို့စေတာနာရော ရှိလို့လား”

“စေတာနာကတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကမရှိတူးဖြစ်နေတယ် ကိုယ်ချိန်းထားတဲ့ကိစ္စလေးတွေရှိလို့”

“ဟင့်အင်း မရဘူးနော် ကိုသွေးသစ်၊ ရွှေဇင်က ကိုသွေးသစ်ကို တကူးတကတောင် လာတွေ့ရတာ”

“ကိုယ်နဲ့တကယ်ကို ညစာစားချင်တာလား”

“အင်းပေါ့ မဟုတ်ရင် လာပါ့မလားလို့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို မင်းအစ်ကိုသွားမယ့်ဆိုင်ကို မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း သိပါတယ်၊ ကိုကိုက အဲဒီဆိုင်ပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ စားတတ်တာ လက်ရာကောင်းလို့တဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲဟင်”

“ဪ မင်းအစ်ကိုစားတဲ့ဆိုင်ကို စားဖူးကြည့်ချင်လို့ပါ၊ သူ့က အကောင်းကြိုက်တတ်မယ့်ပုံပဲ၊ ကိုယ်တို့သွားကြတာပေါ့”

“အခု အဲဒီကို”

“အင်းလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အာ အဲဒီပိန်းမပါသွားတာ မမြင်ချင်ပါဘူး”

“မမြင်ချင် မကြည့်နဲ့ ကျောခိုင်းနေပေါ့၊ ပြီးတော့ တစ်စားပွဲတည်း အတူစားမှာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းက ကိုယ်နဲ့အတူစားချင်တာဆို”

“အင်း”

“ဒါဆို ပြီးရောပေါ့”

ရွှေဇင်မိုး မငြင်းတော့။ သူ တမင်ကိုကျော်စင်မိုးနှင့် ယမင်းယုသွင် တို့ရဲ့ဆက်ဆံရေးကိုသိချင်လို့ သွားမည်လို့ ပြောလိုက်တာပါ။ ရွှေဇင်မိုးမပါလည်း သူလိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပင်။

ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာတော့။

သူမကတော့ စားစို့သောက်ဖို့ကို စိတ်ထဲကမပါတာပါ။ ရွှေစင်မိုးဆက်ဆံမှု နားက သွေးသစ်ဥာဏ်အထင်သေးရွတ်ချကောင်းအောင် ပံ့ပိုးပေးနေသလို ဖြစ်နေသည်။

ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့် ကုမ္ပဏီကို ရောက်ရောက်လာပြီး သူမကို ဆိုက်ခိုက်နေရတာပါလဲ။ သွေးသစ်ဥာဏ်ကိုကြည့်သည့် ရွှေစင်မိုးရဲ့မျက်လုံး နားကတော့ စိတ်ဝင်စားမှုအရိပ်အယောင်တွေ အပြည့်ပင်။

“ဟင်”

ဆိုင်ထဲကို သွေးသစ်ဥာဏ်နှင့်ရွှေစင်မိုးက အပြုံးမျက်နှာများနှင့် ခင်လာကြပြီး သူမရဲ့မျက်နှာချင်းတည့်တည့် စားပွဲဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ သံ ကျော်စင်မိုးကတော့ ကျောပေးထားသည့်အနေအထားမို့ သူတို့ဝင်လာ ဘာကို မြင်မှာမဟုတ်။ အစ်ကိုဖြစ်သူရှိနေသည့်ဆိုင်မှာ ရွှေစင်မိုးနှင့်သွေးသစ် ဥာဏ် အရှိအသေတန် အတင်ရဲလှချည်လာ။

သူမတို့ ဒီဆိုင်သွားမည်ဆိုတာသိပြီး သွေးသစ်ဥာဏ် တမင် အနှောင့်အယှက်ပြုဖို့ လိုက်လာတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူတို့ဆီ မျက်လုံး အကြည့်ရောက်မသွားအောင် ကြိုးစားရင်းအစားအသောက်တွေကိုပဲ ဝရုစိုက် စားနေလိုက်၏။

“ကိုသွေးသစ် စားလေ၊ ဘီယာတွေမှာထားပြီး သောက်လည်း သောက်ဘူး။ ဘာလို့ ဟိုဘက်ဝိုင်းကိုပဲ ကြည့်နေတာလဲ”

“ဪ ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာက ရွှေစင်အစ်ကိုရှိနေတော့ ဒီအတိုင်း နှုတ်ဆက်ဘဲနေရင် မကောင်းဘူးလားလို့ တွေးနေတာပါ။ ကိုယ်တို့နှစ် သောက်ကို တစ်မျိုးမြင်သွားရင်လည်း မကောင်းဘူး”

“ဘာမကောင်းစရာရှိလဲ။ သူတောင် ဟိုမိန်းမနဲ့ထိုင်နေသေးတာ

အခန်း (၁၈)

“ညီလေး စားလေ အဝစား နောက်ထပ်စားချင်တာရှိလည်း ထပ်မှာဦး၊ အချို့ချည်လည်း ညီလေးကြိုက်တာသောက်၊ မီးနူးကြည့်တင် တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ကလေးကိုပြောပြီး ယမင်းယုသွင်ဘက် ကျော်စင်မိုး လှည့်လိုက် သည်။ အစားအသောက်တွေကို ယမင်းယုသွင် ပန်းကန်ထဲပုံထည့်ပေးပြီး

“ယုလည်း စားလေ၊ ဘာလို့ တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်း ဖြစ်နေတာ လဲ၊ အားရပါးရ စားစမ်းပါ ယုရဲ့၊ တရုတ်အစားအသောက်ကို ယု ကြိုက်တယ် ဆိုတာသိလို့ ဒီဆိုင်ကိုခေါ်လာတာ၊ ဒီဆိုင်က ရှိုးရာအစားအစာတွေ အကျန် ကျွန်တော်စားဖူးတယ်၊ မဆိုးပါဘူး အဲဒီနိုင်ငံပေါင်းစုံကို ရောက်သွားသလို ခံစားရတယ်၊ စားဖို့ပျားသုံးယောက်လောက်ထားတာတဲ့ ယုရဲ့၊ လက်ရာသန် ပါတယ်”

ကျော်စင်မိုးက ချောမောပြီး ကျွေးသလို ဖြေရှင်းပြနေသည်။

ကိုသွေးသစ်သာ ပါမလာရင် ရွှေဇင် ပွဲကြမ်းပစ်လိုက်တယ်”

“ဒီဆိုင်ထဲမှာတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်တို့သိက္ခာတွေရှိသေးတယ်လေ၊ ဒါနဲ့ မင်းကသာ မိထွေးအပေါ် ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေပေမယ့် ကျော်ဇင်မိုးကတော့ ယုအပေါ် တော်တော်ဂရုစိုက်တာပဲနော်၊ ကုမ္ပဏီက ကားနဲ့လာဖို့ ကားနဲ့လာကြ။ စားသောက်ဆိုင်တွေလည်း လိုက်ကျွေးပတ်ဝန်းကျင်အပြင်တော့ မပြောနဲ့တော့ ကိုယ့်မျက်လုံးထဲမှာတောင် တစ်ခုဖြစ်နေတယ်၊ ဟို မေးကောင်းရဲ့လားတော့မသိဘူး။ ဟိုကလေးက ရွှေအဖေခွဲရခဲ့တာရော ဟုတ်ရဲ့လား။ ကျော်ဇင်မိုးနဲ့များ”

“နီးနီး အဲဒါတော့ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီမိန်းမကိုလက်ထပ်ဖေဖေက နိုင်ငံခြားကိုခေါ်သွားတယ်၊ ရွှေဇင်တို့မိသားစုကိုတောင် ဖေဖေအသိပေးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီမိန်းမပါသွားတာလည်း ရွှေဇင်တို့ မသိလိုဘူး။ ဖေဖေက အဲဒီလိုပဲ ခရီးခဏခဏထွက်တတ်လို့ သတိမထားမိခဲ့တာလည်းပါမှာပေါ့၊ ပြောရရင် ဖေဖေကလည်း ဖေဖေဆီက မိန်းမကိစ္စ ခဏခဏကြားနေရတော့ စိတ်ဆိုးပြီး ဂရုမစိုက်တာလည်း ပါတယ်”

“မင်းအဖေက အဲဒီလောက် မိန်းမရွှပ်တဲ့ပွေတဲ့သူလား”

“အင်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ ဝါသနာပါလို့ လိုက်စားနေတဲ့သူတို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သိတယ်မဟုတ်လား ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့သူဆိုဆို မိန်းမတွေ အငယ်အနှောင်းလုပ်ရမလား၊ အပျော်မယားလုပ်ရမလား၊ ပိုင်းထဲလုပ် ချူကြိုက်စားရမလား။ အဲဒီလိုတွယ်က်ချင်ကြတာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီထဲမှာ ယမင်းယုသွင်ဆိုတဲ့မိန်းမကိုတော့ ငယ်လည်းငယ် ချောလည်းချော အတွက် တရားဝင်လက်ထပ်ယူလိုက်တယ်၊ ဘယ်လိုများ အပီအပြင် တိုက်လိုက်လဲမသိဘူး။ အိမ်တွေ ဝိုင်းတွေ ကားတွေပါ ဖေဖေ ဝယ်ပေးလိုက်”

တယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီမိန်းမက ဇွမ်းပါတယ်လို့”

“ဪ”

အဲဒါတွေ ဝယ်ပေးရတယ်ဆိုတော့ အစတည်းက ယမင်းယုသွင်တို့ ဝိုင်းဆိုင်ထားသည့်အိမ်တွေကားတွေ ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ။

ယမင်းယုသွင်တို့က ချို့တဲ့ဆင်းရဲသည့်အသိုက်အဝန်းထဲက မဟုတ်ပါ။ သူ့ကိုတွေ့ဖို့လာရင်တောင် ကားနဲ့လာတာ၊ ဒီထက်ပိုချမ်းသာချင်လို့ပဲ ဖအေလောက်ရှိသည့် အဘိုးကြီးကို ယူခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။

“ကိုသွေးသစ်”

“ဟင် ဪ ရွှေဇင်”

“ဘယ်ကိုကြည့်ပြီး ဒီလောက်တောင် တွေးနေတာလဲ၊ အခု ရွှေဇင်နဲ့စားပွဲကို စိတ်ဝင်စားမှုမရှိသလိုပဲနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး ရွှေဇင်ရဲ့ ရွှေဇင်အစ်ကိုကို သွားနှုတ်ဆက်ရမလားလို့ စဉ်းစားနေတာ၊ စားပွဲချင်းကပ်နေတာတောင် မသိသလိုနေလို့တော့ မကောင်းဘူးလေ”

“ကုမ္ပဏီမှာတုန်းကလည်း တွေ့ပြီးငြိပ်မလိုပါဘူး”

“ရွှေဇင်တို့မောင်နှမက စိမ်းကြတယ်နော်၊ ကိုယ်က သူစိမ်းဆိုတော့ မျက်နှာနာစရာတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ လာပါ ထသွားရအောင်”

သွေးသစ်ဉာဏ်က အရင်ထထွက်သွား၍ ရွှေဇင်မိုးလည်း ထလိုက်လာသည်။

“ကိုကျော်ဇင်မိုး”

“ဪ ကိုသွေးသစ်ဉာဏ် ညစာလာစားတာထင်တယ်၊ ရွှေဇင်ပါ ပါလာတာကို”

www.burmeseclassic.com

“အင်း ခင်ဗျာညီမက ညစာအတင်းကျွေးခိုင်းနေလို့လေး ခင်ဗျား တို့က မိသားစုအတိုင်းပဲနော်၊ အရမ်းကြည့်လို့ကောင်းတယ်”

“အင်း အဲဒီလိုတော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ ကိုသွေးသစ်”

“ယုက ခင်ဗျားအဖေမိန်းမ၊ ခင်ဗျားမိထွေးမို့လို့လား အဲဒါဆိုလည်း အရွယ်ကမတိုင်းမယိမ်းဖြစ်နေတော့ မသင့်တော်တာမျိုးဖြစ်မယ်၊ မသိတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးထင်စရာပဲလေ”

“အာ အဲဒါတော့”

“ဟုတ်သားပဲ ကိုကို၊ ကိုသွေးသစ် ပြောတာမှန်တယ်၊ လုံးဝကို မသင့်တော်တာ၊ ကိုကိုက ဒီမိန်းမကို ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ဂရုတစိုက် ဖြစ်နေရတာလဲ”

“ရွှေဇင် နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ဘာမှကိုမပြောနဲ့၊ ကိုသွေးသစ် ဆောရီးခွင့်ပြုပါဦး”

“ကိုမိုး”

“လာ သွားရအောင် ယု”

ကလေးနှင့်ယုလက်ကို ဆွဲ၍ ကျော်ဇင်မိုး ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားပါကင်နားရောက်တော့

“ယုကို ကျွန်တော် အားနာပါတယ်၊ ရွှေဇင်က ထားပါတော့၊ သွေးသစ်ဥာဏ်ကပါ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့အကြောင်း ဘယ်လောက်တောင်သိထားလို့လဲ မသိဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွှေဇင်ပြောထားတာနဲ့ ရမ်းသမ်းပြီး သူပြောနေတာ ဖြစ်မှာပါ”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာ ရွှေဇင်က ပါးစပ်စည်းကမ်းကိုမရှိဘူး၊ ပြော

သင့်မပြောသင့် နားမလည်ဘူး၊ ကျွန်တော် အရမ်းကို အားနာပါတယ် ယု ရယ်”

“သူတို့ပြောသလို ယုတို့ ဆင်ခြင်လိုက်တာပဲ ကောင်းမယ်ထင် ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့က ဘာတွေမှားနေလို့လဲ ယု၊ ညီလေးနဲ့ယုအတွက် ကျွန်တော် ဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“အဲဒါကတော့ ကိုယ်တွေ့ရဲ့အတွေးလေး၊ အကြောင်းသိအစဉ်းသိ ဖြစ်နေတဲ့ ရွှေဇင်တော့င် ဒီလိုအထင်မှားနေရင် ပတ်ဝန်းကျင်က ဒီထက် အထင်လွဲနိုင်တာပဲ”

“အင်း ယုစိတ် ကသိကအောက်ဖြစ် စိတ်ဆင်းရဲရတယ်ဆိုရင် တော့ အဲလိုဆင်ခြင်ကြည့်ရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ယုအတွက် မဟုတ်တောင် ညီလေးအတွက် ကျွန်တော် တစ်ခုခုလုပ်ပေးပါရစေ၊ ပြန်လာရင်တော့ တစ်ခါ လောက်ပြန်ဆိုပါရစေ ယု”

ယု ဘာမှမပြော၊ ကျော်ဇင်မိုး လုပ်ပေးချင်တာတွေအတွက် နား လည်မိသလို ရွှေဇင်မိုးရဲ့အထင်မှားမှုတွေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ဒီကြားထဲ သွေးသစ်ဥာဏ်က တစ်မှောင့်။

ဘယ်လိုစကားတွေနှင့် တိုက်ခိုက်ချင်နေရတာလဲ။ တကယ်ကို သွေးသစ်ဥာဏ် မကောင်းပါ။ ရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင် ဖြစ်ရရင်းနှင့်။

ခေါင်းနှစ်ပစ်လိုက်သည့်ပြင် စိတ်ထဲမှာ ယုကို အထင်သေးသည့်အခိုင်အယောင် တွေအပြည့်။

“သူ့မှာ ဘာတွေအထင်ကြီးစရာရှိနေလို့လဲ ကိုဖေယျာ၊ အခု အဘိုးကြီး၊ သေသွားတော့ လင်ပါသားနဲ့ တွဲနေတယ်၊ လင်ပါသမီးက မကျေနပ်တိုက်ခိုက်နေတာတောင် ဆင်ခြင်ထိန်းသိမ်းရမှန်းမသိဘူး။ တုံ့ပြန် တိုက်ခိုက်ရဲတဲ့သတ္တိလည်းမရှိဘူး။ အပြိုင်ခံပြီးတော့ကို အရှက်မရှိလုပ်ရပ်တွေ လုပ်နေတာ”

“မင်း ဘာလို့ အဲဒီလိုတွေးလိုက်တာလဲ၊ လင်ပါသား ဂရုစိုက်တာ လည်း သူ့မှာအကြောင်းအရင်းတွေ ရှိလိမ့်မယ်။ လင်ပါသမီးက တိုက်ခိုက် တာလည်း အကြောင်းအရင်းတွေရှိလိမ့်မယ်၊ အဲဒီရွှေစင်ဆိုတဲ့မိန်းကလေး ကလေး ကုမ္ပဏီကိုလာပြီး မင်းနဲ့ဘာလို့ ခဏခဏလာတွေ့နေတာလဲ၊ ညဇာ အတူစားတဲ့အဆင့်ထိရောက်လာပြီ၊ အဲဒီလို မိန်းကလေးကျတော့ အထင် ကြီးစရာကောင်းသလား”

“အဲဒါလည်း အကြောင်းရင်းရှိလို့နေမှာပေါ့၊ ဒီကောင်ကိုကြိုက်နေ တာ၊ ယောက်ျားကြိုက်ရင်ဆိုက်ဆိုက်လာပဲ ကြားဖူးတယ်၊ သူ့ကျမှပဲ မ ပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ကုမ္ပဏီကို ချောင်းပေါက်တော့မယ်၊ ဒါ ဉာဏ်ကြီး လက်မခံရင် ချောင်းပေါက်စရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ မြောင်းကလိုလိုလားလား ဖောက်ထားမှတော့ ဒလဟောစီးပြီဦး”

“ရွှေစင်နဲ့ကိုစွ ငါကတော့ မကြိုက်ဘူး ဉာဏ်ကြီး၊ မင်းဆီကိုလာ တာဆိုပေမယ့် ကုမ္ပဏီမှာ ယုနဲ့တွေ့တိုင်း တိုက်ခိုက်ခံနေရတယ်၊ သူ့အဖေနဲ့ ကိစ္စကလည်း ဖြီးနေပြီ၊ ဒါ ဖြစ်သင့်သေးလို့လား”

“ဒါ သူတို့အကြောင်းပါ၊ ပတ်သက်မှုရှိခဲ့ကြလို့ ဒီလိုတွေဖြစ်နေ

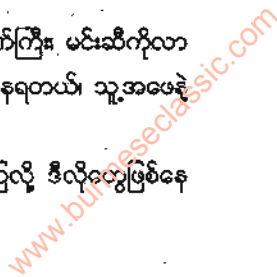
အခန်း (၁၉)

“မင်း ဘာဖြစ်ချင်နေတာလဲ ဉာဏ်ကြီး၊ အဲဒီလောက်အထိ ယုကို မနှောင့်ယှက်သင့်ဘူးထင်တယ်၊ ယုကို သူ့လင်ပါသားက ဂရုစိုက်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းနဲ့ဘာမှဆိုင်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာအကြောင်းမှ ဝေဖန်စရာ မလိုဘူးထင်တယ်”

“ဟ အမြင်မတော်ရင် မတော်တာတော့ ပြောရမှာပေါ့၊ လင်ပါ သားနဲ့ သက်တူရွယ်တူလောက်ဖြစ်နေတာကိုက ဝေဖန်စရာဖြစ်နေတာ သူက အဘိုးကြီးနဲ့ယူခဲ့တာဆိုတော့ ဝေဖန်မှုတွေကို ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့ သဘောလား”

“မင်း ယုလို အထင်သေးနေတာပဲ၊ ယောက်ျားရဖူးတယ်၊ ငွေမင်္ဂလ ကြီး အဘိုးကြီးကို ယုတယ်ဆိုပြီး မင်းအထင်သေးနေတာ၊ ဒါဟာ ဘာဝတ်စုံ ရဲ့အချိုးအကျေလို့ မင်းဘာလို့ နားလည်မပေးတာလဲ”

စိုးကျော်နှင့်ကိုဖေယျာ အလှည့်ကျပြောနေတာတွေအတွက် သူ့ သစ်ဉာဏ်က နာကြည်းမှုနှင့် ပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသည်။ န

ကြတာပဲ၊ ဒါ ကျွန်တော်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စ”

“ဟ ကိုယ့်ဝန်ထမ်းကို စော်ကားတိုက်ခိုက်ခံနေရတာ မင်းမဆိုင် သလိုနေလို့ရမလားကွ၊ ဗလိုင်ကြီးသက်သက် ပုတ်ခတ်စော်ကားနေတာ သူ့အဖေက သေပဲသေနေပြီ”

“သူ့အဖေသေလို့ သူ့အဖေနဲ့က ပြီးသွားပြီဆိုပေမယ့် သူ့အစ်ကို နဲ့ထပ်ဆက်ဆံနေတာလေ၊ စော်ကားတိုက်ခိုက်ခံရရင် သူ ကင်းအောင်နေ လိုက်ပါလား၊ သူ့ပြန်ပြီး မတုံ့ပြန်ရဲတာကိုက အပြစ်လုပ်မိနေပါတယ်လို့ ဝန်ခံနေတာနဲ့ အတူတူပဲလေ မဟုတ်ဘူးလား”

“မင်းက ရွှေဇင်ဘက်က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေတာလား၊ ယုအပေါ် ရွှေဇင် ဒီလိုလုပ်တာမှန်တယ်လို့ ထောက်ခံတာလား၊ ဟုတ်လား ဉာဏ်ကြီး”

ဒါကိုတော့ သွေးသစ်ဉာဏ် မဖြေ၊ သူ့ကိုယ်ကို ဘာတွေကို ဘယ်လိုခံစားနေမိမှန်းမသိဘဲ ရင်ထဲမှာတန့်န့်ဖြင့်မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိသည်။ သူ့ကို ယု လေးစားရမှန်းမသိတာ အလုပ်အပေါ် တာဝန်ကျေသည်ဆိုပေမယ့် အရေးတယု အလေးအနက် ဂရုစိုက်ခြင်းမရှိတာ လုပ်ငန်းကိစ္စတာလွှဲပြီး အဝီစကားမပြောတာတွေဟာ သူ့မစိတ်ထဲ သူ့မရှိလို့ဆိုတာ သေချာနေ သည်။

သူက သူ့မအဲဒီလိုလုပ်သင့်သည်သူ့လား၊ သူ့မလုပ်ခဲ့သည့်အပြစ် တွေက ကျိုးနွံစွာတောင်းပန်ရင်တောင် ကျေအေးပေးဖို့ အတော်လေးစဉ်းစား ရဦးမှာ။ ခုတော့

“တောက်”

“ဟ ငါတို့ ယုဘက်ကပြောပေးနေလို့ မကျေနပ်တာလား”

“မင်းအိမ်မှာ လာစားသောက်ရင်း မင်းဘက်ကမရပ်တည်လို့

အကန်တွေလွှတ်ချင်တာလား ဉာဏ်ကြီး”

“မဟုတ်ပါဘူး ယုကို မကျေနပ်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ဘာလို့ ဒီအသိုက်အဝန်းနဲ့ မကင်းတာလဲ၊ တကယ်ဆို သူ သာကင်းအောင်နေလိုက်ရင် ဒီလိုတိုက်ခိုက်စော်ကားခံရတဲ့ကိစ္စတွေ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟ ကျော်ဇင်မိုးနဲ့မပတ်သက်လည်း သူ့အဖေနဲ့ဖြစ်ခဲ့တာကြီးကို ရွှေဇင်မိုးက အကောင်းမြင်လို့လား၊ ယုကို သူတို့အဖေရဲ့မယားငယ်ပါဆိုပြီး လှုပ်အလယ်မှာ အပုပ်ချွန်ချဖောက်သည်ချနေတာ၊ ယုမှာက သူတို့အဖေရဲ့ သားတစ်ယောက်မွေးထားတဲ့အတွက် မကင်းရာမကင်းကြောင်းတွေ ရှိနေဦး မှာပဲလေ၊ ရွှေဇင်မိုးကိုက လွန်နေတာ၊ မင်း အဲဒီကောင်မလေးကို သိပ် အကောင်းမြင်မနေနဲ့၊ ယု သနားပါတယ်”

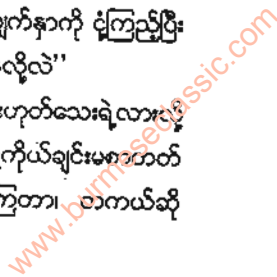
“ကျွတ် အဲဒါကိုက ခင်ဗျားတို့မှားနေတာ၊ သနားချင်းသနား တွန့်တော်ကမှ သနားစရာကောင်းတာ”

“အစ် မင်းကဘာသနားစရာကောင်းနေလို့လဲ”

သွေးသစ်ဉာဏ် စကားအတွက် ကိုဝေယျာတို့ အံ့အားသင့်သွား ကြရသည်။ အပေါ်စီးကနေပြီး ဒီလိုစကားပြောတာ ဒီကောင်မျက်နှာပြောင် နေတာပဲ မဟုတ်ပါလား၊ စိုးကျော်က သွေးသစ်ဉာဏ်မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်ပြီး

“မင်းမှာ ဘယ်နေရာသနားစရာကောင်းနေလို့လဲ”

“အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ကို သူငယ်ချင်းကောင်းဟုတ်သေးရဲ့လားလို့ ထိသံယထင်နေတာ၊ ငါ့ခံစားချက် ငါ့ဝေဒနာ မင်းတို့ကိုယ်ချင်းမမာတတ် ကြတော့ဘူး၊ ယုဘက်ကပဲ ကြိဖန်ပြီး ရပ်တည်နေကြတာ၊ လာကယ်ဆို

သူက ငါ့ကိုစွန့်ပစ်ခဲ့တာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်စွန့်ပစ်ခံရတဲ့ အဲဒီယောက်ျား
ရဲ့မာန သိက္ခာ အဲဒီအချိန်က အသည်းကွဲရတဲ့ဝေဒနာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ပြီးသွားပြီလေ၊ အဲဒီအတိတ်က ကျွန်ုပ်တို့
အခုက မင်းဘာဖြစ်ချင်နေတာလဲ၊ အဲဒီအချိန်က ဝေဒနာတွေအတွက်
လက်တွဲပြန်ရုံသာသက်သက် လက်စားချေချင်တာလား၊ ယု အသည်းကွဲအောင်
လုပ်ချင်တာလား၊ မင်းကပြန်ပြီး စွန့်ပစ်ပြချင်တာလား”

“ရှင်းရှင်းပြောလေကွာ မင်းကလုပ်ချင်တာနဲ့ ဖြစ်ချင်တာ မရှင်း
ဘူး၊ ယုကို ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ၊ မင်းအတွက် ခံစားပြစေချင်တာလား၊
မင်းလုပ်ရပ်တွေကို အထင်ကြီးပြီး အောက်ကျွံခံစေချင်တာလား၊ ယု
သွေးအေးနေတာကို မင်း မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေတာလား၊ တကယ်ဆို ယုက
သူ့ဘဝကို သူမပိုင်ဘဲ မိသားစုအတွက်ပေးဆပ်နေရတာ၊ မင်းအတွက်
ခံစားနေဖို့အချိန်မရှိဘူး”

“အဲဒါကို ငါမကျေနပ်တာ၊ ငါက သူ့အတွက် ဘာလဲ၊ တစ်ချိန်က
သူ့ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ပြီး သူ့စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့သူတစ်ယောက်၊ ဒီအချိန်မှာ အားနာပြီး
သူ မတောင်းပန်သင့်ဘူးလား၊ မျက်ရည်ခဲထိုးပြီး လွမ်းမပြသင့်ဘူးလား၊
ငါ့ကြိုးစားမှုတွေအတွက် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး ဂုဏ်မပြုသင့်ဘူးလား”

“မင်း ယုကိုပြန်မျှော်လင့်နေတာလား”

“သွားစမ်းပါ ကလေးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမကို ငါ ဘာလုပ်
မှာလဲ၊ သွေးသစ်ဉာဏ် အနားမှာ အပျိုစစ်စစ်တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာတွေ
ရင်ထဲမရောက်မချင်း ခေါင်းခေါက်ရွေးလို့ရတယ်”

“ဒါဆို ယုနဲ့ပတ်သက်တာ ထားလိုက်တော့လေ၊ သူ သွေးအေး
တာ သွေးပူတာ လှစ်လှူလှိုလိုက်တော့ပေါ့၊ ယုမှာလည်း မာနဆိုတာရှိမှာပဲ”

နတ်ကျယ်ပေသီ လိုက်လျောမှုမရှိဘဲ တင်းမာပြီး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုတောင်
ဆက်ဆံဘဲနဲ့ ယုက မင်းကို မျက်နှာချိုသွေးနေရမှာလား၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊
နင်းကပျော့ပျောင်းရင် ယုဘက်ကလည်း နူးညံ့လာနိုင်တယ်”

“ဟား ငါက ပျော့ပျောင်းရမယ်၊ အပြစ်လုပ်ထားတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွတ် မင်း ကလေးဆန်နေတာကွာ၊ မပြောချင်တော့ဘူး၊ ကို
အယျာ သောက်မယ်ဗျာ၊ ဒီကောင်ကို စကားနိုင်လုနေလည်း အပိုပဲ”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်ချင်မှန်းမသိတဲ့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ကောင်၊
သူတော့ ဒီကောင်နဲ့ချစ်ခဲ့ပြီး အခုပြန်တွေ့တာ ကံဆိုးတာပဲ”

ကိုဇေယျာနှင့်စိုးကျော် ပွစိပွစိတွေပြောပြီး ဘီယာတွေငဲ့ကာ
သောက်ကြသည်။ သွေးသစ်ဉာဏ်က သူ့အိမ်လာလျှင်တော့ ဟိုတယ်က
စားအသောက်တွေမှာပြီး တခမ်းတနား ဧည့်ခံတတ်သူပါ။

ဒါပေမဲ့ စကားပြောရတာတော့ တယူသန်နေတာမို့ အဆင်မပြေ
ဘဲ၊ မဆိုင်သလိုနေလိုက်လို့ ရယ်လျက်နှင့် ပတ်သက်မှုအပေါ်မှာလည်း
ဆဲတိုင်းမကျ။ ပွင့်လင်းစွာလည်း ဝန်မခံဘဲ ဖြစ်ချင်တာနှင့်ဖြစ်နေတာက
ခြားစိမ့် နားလည်ပေးဖို့ရာလည်း ခက်ခဲနေသည်။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အိမ်ကြီးမှာ သွေးသစ်ဉာဏ် ဘာတွေ
ဆိုမကျဖြစ်နေသလဲဆိုတာတော့။

နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်အရောက်မှာတော့ သွေးဆစ်ဉာဏ် သူမအနားရောက်
လာသည်။

“ကုန်တိုက်သွားမယ်၊ နေ့လယ်စာအပြင်မှာပဲ စားတာပေါ့”

“ရှင် လိုက်မပို့ပါနဲ့ ကျွန်မဘာသာ သွားလိုက်ပါမယ်”

“မင်းလျှာရှည်ပြန်ပြီလား၊ သွားမယ်ဆို ထလိုက်ပေါ့”

သူမ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချ၍ သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ရသည်။ အပြင်
ရောက်တော့ ကိုဇေယျာနှင့်စိုးကျော်က မျက်စစ်ကာ ကြည့်နေကြ၏။
ကုန်တိုက်ရောက်သည့်အခါမှာ ပွဲတက်ဝတ်စုံတွေရောင်းသော ဆိုင်ကိုခေါ်
သွားလျက်

“အနက်ရယ် အဖြူရယ် အနီရယ် မင်းကြိုက်တဲ့အရောင်ကိုရွေး
နဲ့ ရှေးကိုမကြည့်နဲ့၊ အဆင်ပြေဖို့အရေးကြီးတယ်”

လက်မခံချင်ဘူးပြောလည်းမရ။ သူ့လုပ်ချင်တာတစ်ခုသာသိသော
သွေးဆစ်ဉာဏ်ဆီက သူမ ဘယ်လိုလွတ်မြောက်အောင် လှုပ်ရမည်မသိပေ။
တကယ်ဆို လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်သော သူ့ကိုဖိတ်သည့်ပါတီပွဲကို သူမ
ဆိုင်ပတ်သက်စရာအကြောင်းမရှိပါ။ လူကုတ်အသိုင်းအဝန်းထဲမဝင်ဆံ့ချင်
ဘာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် ရှောင်ရှားချင်တာကတော့ သူမရဲ့စိတ်ဆန္ဒပင်။

ဒီလိုပွဲမျိုးမှာ ရွှေဇင်မိုးလည်း ရောက်လာနိုင်သည်မဟုတ်လား။

“မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အဝတ်အစားသွားရွေးတော့လေ၊ ငြီးရင်
ဆယ်ပြီးထွက်လာပြ၊ ကောင်းမကောင်း ငါကြည့်မယ်”

သူမ မတတ်သာဘဲ အနီရဲ့ပွဲတက်ဝတ်စုံလေးကိုရွေး၍ အခန်းလဲ
သွားဝတ်ကြည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟာ”

အခန်း (၂၀)

“ဒီနေ့ညဉ့်ခွဲပွဲတစ်ခုသွားမယ်၊ မင်းဆက်က အဝတ်အစားကအ
ပြင်ဆင်ထားပါ၊ အရေးကြီးတယ် ပါတီပွဲ”

“မလိုက်လို့မရဘူးလား၊ ရှင် ကြိုမပြောထားလို့ အိမ်က ဘာ
မပြင်ဆင်လာခဲ့ရဘူး”

“အဝတ်အစားနဲ့အသုံးအဆောင်လား၊ ဘာခက်တာမှတ်လို့ အထု
ပြင်ဆိုင်မှာပြင်ပြီး ကုန်တိုက်က အဝတ်အစားတစ်စုံလောက် လိုက်ဖက်စေ
ဥစ္စာဝယ်ဝတ်လိုက်ရင် ရတာပဲ”

“အဲဒါက”

“ကုန်ကျစရိတ် ငါပေးမယ်၊ မင်းထပ်ပြီး စောဒကမတက်နဲ့ ခြေ
လိုက်ရင် ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး အဆင်သင့်ဖြစ်မနေဘူး၊ ဆင်ခြေပေးဖို့လောက်
စဉ်းစားနေတာ”

မကျေမချမ်း ပြောနေသော သူ့စကားတွေကိုနားထောင်မနေဘဲ
ဘဲ အလုပ်စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး သူမလုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေလိုက်သည်။

နီရဲသော ပွဲတက်ဝတ်စုံလေးက သူမနှင့်အရမ်းကိုလိုက်ဖက်လျက် ပါးပြင်လေးတွေပါ ပန်းနုရောင်ပြေးနေသည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေး တစ်ယောက်အပေး မိသားစုအတွက် ရှမ်းကန်နေရသည့်မုဆိုးမလို့ ဘယ်လိုမှ ထင်ရက်စရာမရှိ။

ဟိုအရင် အပျိုစင်ဘာဝလေးကအတိုင်း သူမ လှရက်နိုင်လွန်းသည်။ ဒါပေမဲ့ အပျိုစင်ပန်းဦးလေးကို သူ ပန်ခွင့်မရခဲ့။ စွန့်ပစ်စိမ်းကားရက်စက်ခဲ့ တာ ဒီမိန်းကလေးတဲ့လား။

“ရပြီ အဲဒါပဲ ယူလိုက်တော့၊ ကောင်တာမှာ ငွေရှင်းပြီးရင်နေလယ် စာ စားမယ်၊ စားပြီးမှ အလှပြင်ဆိုင်သွားမှာ မြန်မြန်လုပ်”

စိတ်မရှည်သလို မျက်နှာကိုလွှဲပစ်လိုက်ရင်း လေထဲမှာမာနှင့်ပြော လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမအဝတ်အစားလဲပြီး ပြန်ထွက်လာချိန်မှာ ကောင် တာမှာ ငွေရှင်းတာ ရှေ့ကထွက်လာခဲ့သည်။ စက်လှေကားအတက်တွေမှာ လည်း သူမကိုစောင့်မနေဘဲ အပေါ်ဆုံးထပ်စားသောက်ဆိုင်အရောက်မှာ သူ့ဘာသာပဲ စားစရာကို အရင်မှာလိုက်သည်။

ပြီးမှ သူမမျက်နှာကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ

“မင်းစားချင်တာ မှာလိုက်”

သူမမျက်နှာကို ဘာကြောင့်မကြည့်ရဲသလို ဖြစ်သွားရတာကို ယုံကိုကိုယ် နားမလည်နိုင်။ အိမ်ထောင်ကျကလေးတစ်ယောက်အပေး ဖြစ်သွားတာတောင် အပျိုစင်ကအလှတရားတွေ ဘာကြောင့်မပြောင်းဘဲ သွားရတာပါလဲ။

ဆယ်နှစ်ကျော်အချိန်ကာလရဲ့ ရင့်ရော်မှုနှင့်အတူ လောကဓံ အထုအထောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူမရဲ့အလှတရားတွေ မှေးမှိန်သွားသလို

သည့်ပဲမဟုတ်လား။

“မြေအိုးပြီးရှည်နဲ့ ဒင်းဆမ်းတစ်ပွဲပေးပါ”

“ဟင်”

ဟိုအရင်က ကြိုက်တတ်သော အစားအစာကိုပဲ မပြောင်းမလဲ သူမမှာလိုက်တာပါလား။ ဒင်းဆမ်းလေးကို အချဉ်ရည်နှင့်တို့လိုက် မြေအိုး ပြီးရှည်လေးကို ငြိန်ရေယုက်ရေ စားလိုက်လုပ်တတ်သော နှုတ်ခမ်းတွဲတွဲ လေးကို သူ မြတ်နိုးစွာငေးမောနေခဲ့ဖူးသည်ပဲ။

အခုလည်း သူမ စားသောက်နေတာ ဣန္ဒြေရစွာ လှပနေဆဲပါ။

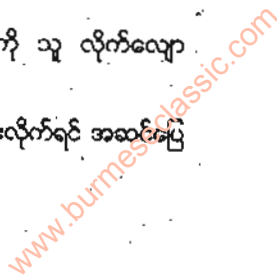
“ကဲ စားကွာ၊ ဘယ်လိုစားသောက်နေတာလဲ၊ မင်းအလှပြင်ဆိုင် တာ ကြာဦးမှာ၊ မိန်းကလေးတွေများ ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်နေရာသွားသွား အချိန်ကိုကြာလွန်းတယ်”

သူ့ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေသော ခံစားမှုတွေကို ဖုံးဖိဖို့အတွက် သူ စိတ်မရှည်စွာ အော်ငေါက်ပစ်လိုက်တော့ သူမ အံ့အားသင့်သလို မျက်လုံး လေးပြူးလည်လျက် စားသောက်ခြင်းကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်၏။

အသင့်အနေအထားလို စလင်ဆာတ်အိတ်လေးကို ကောက်လွယ် တာ ရပ်လိုက်တော့လည်း သူ စိတ်မကောင်းပေ။ ဒါပေမဲ့လည်း မာထန်တင်း ဖြတ်နေသော သူ့မျက်နှာကို ပျော့ပျောင်းမှုအသွင်ပြောင်းလဲဖို့ မစဉ်းစားဖြစ်တ် ဆာင့်ခနဲ ထရပ်ကာ ရှေ့ကထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့ကိုထားရက်ခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ လိုက်လျှော အလျှော့ပေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါ။ ကားပေါ်ရောက်မှပဲ

“မင်းအလှပြင်နေကျဆိုင်ရှိလား၊ အဲဒီကိုသွားလိုက်ရင် အဆင်းပြေ လား”

“မရှိပါဘူး။ ဆိုင်မှာ ကျွန်မ တစ်ခါမှအလှမပြင်ဖူးဘူး။ ဟို ကျွန်မ တစ်ခုလောက်ပြောပါရစေ၊ အဲဒီနေရာကို ကျွန်မမလိုက်လို့ မရဘူးလား အလှမပြင်လို့ရော မရဘူးလား။ ဒီအဝတ်အစား မဝတ်လို့ရော မရဘူးလား။”

“မလိုအပ်ရင် မင်းကိုငွေကုန်ခံပြီး ဒီလိုလုပ်ပေးနေပါ့မလား။ ဒါနဲ့ နေပါဦး မင်းအဘိုးကြီးမသေခင်က ဒီလိုပွဲမျိုးတွေတက်ဖို့ မခေါ်ဖူးဘူးလား အေးလေ ပွဲတက်မယားမှမဟုတ်တာ၊ အငယ်အနှောင်ဆိုတော့လည်း”

နာခေါင်းကိုရှုံ့ပြီး အထင်သေးစွာ ပြောလိုက်သည့်အတွက် သူမ ရင်မှာ နာနာကျင်ကျင် ရူးရှုကျဉ်တက်သွား၏။ သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ငွေကြေး ချမ်းသာသော အသက်ကြီးကြီးအဘိုးကြီးကို ယူလိုက်သည့်အတွက် အထင် သေးနေသည်ဆိုလည်း ပတ်သက်စပ်ယှက်မှုမရှိအောင် နေလိုက်ပါတော့ လာ။

အခုတော့ ရှေ့တည့်တည့်မှာထားပြီး အထင်သေးရှုတ်ချနေတာ လွန်လွန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။

သူမ မျက်နှာလေး အေးဆဲစွာတည်တင်သွားတော့ သွေးသစ်ဥာဏ် မျက်နှာလွဲလိုက်ပြီး

“ကဲ သွားမယ် ဒီနေရာမှာ စကားပြောနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး”

သူ့ဘာသာ ပြောနေပြီး သူ့ဘာသာ စိတ်မရှည်။ နဂိုတုန်းကတော့ သွေးသစ်ဥာဏ်စိတ်က ဒီလိုမျိုးမဟုတ်။

သူမအပေါ် စိတ်ရှည်သည်းခံကာ ကြင်နာမှု စာနာမှုရှိသည်။ နွေးထွေးသိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းစွာ ချစ်တတ်ခဲ့သူမို့ သူမလည်း အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့ဖူးတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူနှင့်သူမက ဆုံစည်းဖို့ကံက ပါမလား။ ဒါဟာ ကံကြမ္မာကြောင့်ဆိုလျှင် သူ့ရော သူမရော ကံမကောင်းခဲ့ကြတာပါ။

“ကားပေါ်ကဆင်းတော့လေ၊ ဒီဆိုင်က နာမည်ကြီးလို့တော့ ထင်တာပဲ၊ အဝတ်အစားနဲ့လိုက်ဖက်မယ့်ပုံစံမျိုးပြင်ပေးဖို့ သေချာပြော”

သူမအတွေးများနေတာကြောင့် အလှပြင်ဆိုင်ရှေ့ရောက်လာတာ ဆောင် သတ်မထားမိလိုက်ပါ။ သူမ ဆိုင်ထဲကိုဝင်လာတော့ သွေးသစ်ဥာဏ် ထည်း လိုက်ဝင်လာသည်။

ဆိုင်ထဲက ဂေးများသွေးသစ်ဥာဏ်ကိုမြင်တော့ ပြုံးစိစိ အိစိကလီ ခြင် ပဲတွေများနေကြ၏။

“ပါတီတက်ဖို့ သူ့ကိုအလှဆုံး ပြင်ပေးလိုက်ပါ။ ဝတ်စုံနဲ့လိုက်ဖက် ကြီးအောင်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရပါမယ်။ ရှင့်ဇနီးကို မက်လာဦးည ဘထက် ရင်ခုန်သံမြန်အောင် ပြင်ပေးလိုက်မယ် စိတ်ချ”

“အာ”

သွေးသစ်ဥာဏ် အာခနဲ ဖြစ်သွားသလို သူမလည်း ရှက်ရွံ့ထူမှု နှေးလေသည်။ သူကလည်း ဆိုင်ထဲထိလိုက်ဝင်ပြီး ပြောနေမှတော့ အထင် ခွဲခဲရတာ နည်းတောင်နည်းသေးသည်။

ဖြေရှင်းလိုက်လျှင် စပွန်ဆာလိုလို ပြဿနာတွေပိုရှုပ်ထွေးသွား နိုင်၏။

“ရှင်သွားတော့လေ၊ ပြီးမှ ကျွန်မဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ ကုမ္ပဏီမှာ ခုတ်လုပ်စရာအလုပ်တွေလည်း ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

“ရုံးဆင်းချိန်တောင် ရောက်တော့မယ် ဘာလုပ်စရာရှိမှာလဲ၊ ပါ ထည်း ကားပေါ်မှာ ဝတ်စုံပါတယ်၊ မင်းပြီးတာနဲ့ ဧည့်ခံပွဲကိုတန်းခနဲ သွား ခာ”

“ဒါဆိုလည်း ဒီမှာပဲ နည်းနည်းရွှင်းလိုက်ပါလား၊ တို့ရွှင်းပေးလိုက်ပါမယ်၊ တို့ဆိုင်က ဝန်ဆောင်မှုကောင်းပါတယ်”

“အိုကေ”

သူက တက်ကြွစွာပင် လက်မလေးထောင်ပြုလျက် ဧည့်ခန်းမှာ ဂျာနယ်တစ်စောင်ဖတ်ပြီး စိတ်ရှည်စွာပင်ထိုင်စောင့်နေသည်။ ဟိုအရင်က သူမအလှပြင်ဆိုင်သွားလျှင်လည်း ဒီလိုပဲ ဂျာနယ်တွေဖတ်ပြီး စိတ်ရှည်စွာပင် ထိုင်စောင့်ပေးတတ်၏။

အတိတ်ကို ပြန်သတိမရသင့်တော့ပေမယ့် တိုက်ဆိုင်မှုရှိတိုင် သက်ပြင်းတွေချတတ်နေတာတော့ သူမနလုံးသားရဲ့အားနည်းချက်ပဲ ခြစ်ပေလိမ့်မည်။

“လှလိုက်တာဟယ် စက်စက်ယိုပဲ၊ ဒီလိုအလှပိုင်ရှင်မျိုးကိုရတာတော့ ရှင်ကံကောင်းတာနော်၊ တချို့ ပြင်လိုတောင် ရုပ်ခံမရှိရင် ထွက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ဇနီးက တကယ်ကိုချောတာပဲ၊ အပျိုစင်နဲ့တောင် မလဲနိုင်ဘူး”

အခြောက်မက အလှပြင်ကာ ဝတ်စုံပြည့်ဝတ်ပြီးသော ယမင်းယုသွင်ကို သူ့ရွေ့ကိုခေါ်လာလျက် အားရပါးရပြောနေသည်။ တကယ်တော့ အခြောက်မပြောတာထက်တောင် ယမင်းယုသွင်က ပိုချောလှနေ၏။ သွယ်လျသောခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းများက ကလေးတစ်ယောက်အမေမိဘယ်သူမှထင်မှာမဟုတ်။

အရင်က သူမအလှကိုမြင်လျှင် နှစ်ခြိုက်စွာခံစားမိပါလျက် အတော့ ခဏတာမင်တက်မိသွားရင်းက ချက်ချင်းလိုပင် မျက်နှာလှုပ်ခတ်လိုက်သည်။ ဒီအလှတရားတွေက သူများက အညွန့်အဖျပ်ဆိုင်ခွင့်ရသွားခဲ့သည့် ပန်တော်ကျပ် မဟုတ်ပါလား။

“ပြန်ပြန်လုပ် သွားမယ်”

“ဟယ် သူ့ဇနီးလေးလှအောင်လုပ်ပေးရတဲ့တို့ကို ချီးမွမ်းဦးမှပေါ့၊ ဒါနဲ့ပဲ သူ့စတိုင်ကို ရွှင်းပေးရဦးမှာလေ၊ ဘာတွေလောနေတာလဲ”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ”

အခုမှ သတိရသလိုဖြင့် ကားပေါ်က ဝတ်စုံကိုသွားယူကာ မျက်နှာသစ်ခေါင်းလျှော်တာတွေလုပ်လိုက်ပြီး ဝတ်စုံပါလဲဝတ်လိုက်၏။ အခြောက်မတွေ့က ယုကို သူ့ဇနီးလိုထင်နေတာတောင် ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်ချင်သေးသည်။

ဒီကြားထဲမှာ သူ နားကြားပြင်းအကတ်ဆုံးက ယုကို သူ့ဇနီးပါလို တွင်တွင်ပြောနေကြတာပင်။

“ဟယ် သူကလည်း ခန့်ချောကြီးတော့၊ တကယ် ဝါးစားချင်ရောကောင်းတယ် ဟင်း ဟင်း”

“ဟဲ့ သူ့မိန်းမက သဝန်တိုတတ်ရင် ပါးရိုက်ခံနေရဦးမယ်နော်” အပြောင်အနောက်များနှင့် အခြောက်မတွေ့ဝန်းနေကြသော်လည်း

ယမင်းယုသွင်က အရယ်အပြုံးမဲ့စွာ အေးစက်လွန်းလှသည်။ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ခံစားမှုမရှိဘူးဆိုသည့် သဘောလား။ သူလည်း ဘာရှိစရာလိုလိုလဲ။ သူ့ကိုချန်ထားခဲ့သော မိန်းမတစ်

သောက်ကို ဘာမှလွမ်းလောက်စရာမရှိပါ။

ကားပေါ်ရောက်တော့ သူလည်း ယမင်းယုသွင်ကို ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်။ ဧည့်ခံပွဲထဲလည်း ဝင်လိုက်သည့်အချိန်မှာတော့ သူနှင့်ယမင်းယုသွင် ယှဉ်တွဲ၍ ဝင်လိုက်စဉ်မှာ လူအများက စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ချင်နေလို့တတ်ရသည်။

“ကိုသွေးသစ် ခန့်လှချည်လားများ၊ ခင်ဗျားရဲ့မဟေသီကလည်း အရမ်းချောတာပဲ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့မဟေသီ မဟုတ်ပါဘူး၊ စက္ကထာရီပါ၊ ကျွန်တော် လူမျိုးကြီးဆိုတာ မကြားမိဘူးလား”

“ဆောရီးပါ အရမ်းကိုလိုက်ဖက်ညီလွန်းလို့ပါ၊ ကျွန်တော် နိမိတ် ဖတ်သလိုဖြစ်သွားရင်လည်း စိတ်ကူးမလွဲနဲ့နော် ကိုသွေးသစ်”

တိုးတိုးကြီးကြီးကြီးကြီး နားနားကပ်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် သူ ဘာမှန်းမသိဘဲ ရင်ခုန်သွားခဲ့ရသည်။ ထိုသို့အပြောခံလိုက်ရတာကို ပီတိဖြစ်သွားသလိုလို ကြည်နူးမိသလိုလိုဖြင့် နှမြောတသသံပြင်းမိသလိုလည်း ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ကိုသွေးသစ်”

“ဪ ချွေဇင်”

စားပွဲတစ်ဝိုင်းကနေ ထလာသော ချွေဇင်မိုးက ယမင်းယုသွင်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍ နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဖေဖေဆီက ငါတို့မသိအောင် အမွေတွေများများ ရလိုက်လို့ ဒါမျိုးတွေ ဝတ်စားနိုင်တာထင်တယ်၊ အဘိုးကြီးနား ဘယ်လို ကပ်ခွဲပြီးတောင်းလိုက်တာလဲ”

“ချွေဇင် ဒီလိုပွဲမျိုးမှာ ဒီလိုစကားတွေ မပြောသင့်ဘူး၊ ချွေဇင်သိက္ခာ ကိုယ့်သိက္ခာရှိတယ်လေ”

“ကိုသွေးသစ်က သူနဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့ ဒီလိုပွဲမျိုးကို ဘာလို့ခေါ်လာ ရတာလဲ၊ အားလုံးက သူ့ကို ကိုသွေးသစ်မဟေသီလို့ ထင်နေကြပြီ”

“ကိုယ့်ရဲ့မဟေသီမဟုတ်တာ ချွေဇင်လည်းသိနေတာပဲ၊ စက္ကထာရီ”

ဆိုတော့ ဒီလိုပွဲမျိုးမှာ သူ့ကိုမခေါ်လို့ မရဘူး၊ လုပ်ငန်းရှင်တွေအများဆုံး လာမယ်၊ နိုင်ငံခြားသားလုပ်ငန်းရှင်တွေလည်း ပါမယ်၊ အထက်တန်းကျတဲ့ ဧည့်ခံပွဲက စီးပွားရေးအရ အရမ်းစမတ်ဖြစ်ရမယ်လေ”

“အို သူမပါလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ချွေဇင်တစ်ယောက်လုံး ရှိတာပဲ၊ တိုသွေးသစ်လိုတဲ့အကူအညီ အထောက်အပံ့မှန်သမျှ ချွေဇင်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“တကယ်လား ဒါဆိုလည်း ကောင်းတာပေါ့၊ ပွဲဆူလာရင် အတူ တွဲကကြတာပေါ့”

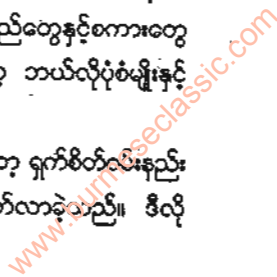
“အိုကေ”

ချွေဇင်မိုး အခုမှ အူပြုံးသွားသည်။ မြူးကြွလာသော တီးလုံးသံ နှင့်အတူ ဝိုင်ခွက်တွေ လိုက်ကမ်းနေတာမို့ ချွေဇင်မိုးက လက်လှမ်းယူရင်း သွေးသစ်ဉာဏ်လက်ထဲကိုလည်း ထည့်ပေးသည်။ ဝိုင်တစ်ခွက်စီဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်တွဲကချိန်မှာတော့ ယမင်းယုသွင် ယောင်လည်လည်ဖြင့် နောက်မှာ ရပ်နေရသည်။

ထိုင်သည့်သူတွေက ထိုင်နေကြပေမယ့် ယမင်းယုသွင် ဘယ်နေ ခုဝင်ထိုင်ရမှန်း မသိပါ။ လုပ်ငန်းရှင်အသိုက်အဝန်းရဲ့ပွဲကို သူမကိုသိသူက မှားလှသည်။

သွေးသစ်ဉာဏ်ကတော့ စားပွဲပေါ်က ဟိုဟာဒီဟာ စားလိုက်၊ ဝိုင်တွေတစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်ယူသောက်လိုက်၊ ဧည့်သည်တွေနှင့်စကားတွေ ပြောလိုက်၊ ချွေဇင်မိုးနှင့်တွဲကလိုက်ဖြင့် သူမကိုတော့ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့် ချိန်နေသည်ဆိုတာတောင် သတိမထားတော့ပေ။

တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လာသည့်အခါမှာတော့ ရှက်စိတ်လေးနည်း စိတ်များဖြင့် သူမ ရင်တစ်ခုလုံး နာကျင်အောင့်ပျက်လာခဲ့သည်။ ဒီလို

အရေးတယူ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူးဆိုလျှင် အစတည်းက မခေါ်ဘဲနေလိုက်ပါတော့
လား။

အခုတော့ တစ်ချိန်လုံး ကြောင်တောင်တောင်နှင့်ရပ်နေရရင်း သူ
အရေးတယူ ဂရုမစိုက်သော သူမကို ဘယ်သူကမှလည်း အရေးတယူတာ
မလုပ်ကြပေ။ ထိုင်ရမလို ထရမလို ဒီအတိုင်းရပ်နေရင်းကလည်း ညောင်းလာ
သည်မို့ သူမမျက်စည်တွေပစ်ကျချင်လာသည်။

ဒီလိုပွဲတက်ဝတ်စုံ လက်ကိုင်အိတ်နှင့်ပြင်ဆင်ထားပုံကတော့ သူမ
တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုမှ လှည့်ပြန်သွားလို့ မဖြစ်နိုင်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သွေးသစ်ဉာဏ်က ရွှေဖင်ရိုးနှင့်တွဲကနေရင်းက
သူမဆီလျှောက်လာခဲ့သည်။

“ယမင်းယုသွင် မင်းပြန်ချင်ပြန်လိုက်တော့၊ ငါတော့ မင်းကို
လိုက်မပို့နိုင်တော့ဘူး။ မူးနေလို့ ကားမောင်းလို့မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတော့ ဒီ
ဟိုတယ်မှာပဲ အခန်းငှားပြီး အိပ်လိုက်တော့မယ်”

“ရှင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာ”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း မပြန်ချင်ရင် မင်းစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေမတ်
ပြီး ယူခဲ့တဲ့ယောက်ျားကိုခေါ်ပြီး ပြန်ပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်
ကိုခေါ်ပြီးတော့သာပြန်၊ ငါကတော့ လိုက်မပို့နိုင်တာသေချာတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ ယမင်းယုသွင် နင်က ဘယ်ယောက်ျားကိုခေါ်
အပိုင်ပေါင်းတတ်တာပဲ။ ယောက်ျားတွေကို ဘယ်လိုဖမ်းစားရမလဲဆိုတော့
ပညာတွေရှိနေမှတော့ ဟိုနားဒီနားလိုက်ပို့ဖို့ ခေါ်တာလောက်တော့ မခက်
လောက်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ငါ့အစ်ကိုတော့ မရှိဘူးနော်၊ ခေါ်
သွားတယ်။ ညမှပြန်ရောက်ရင်ရောက်မှာ၊ ငါ့အစ်ကိုဘာကိစ္စနဲ့သွားတယ်”

ဘယ်နေ့ပြန်ရောက်မယ်ဆိုတာ နင်တော့သိနေမှာပါ ဟင်း ဟင်း”
“တောက်”

အသံထွက်သွားအောင် နာကျင်စွာ တက်ခေါက်ပစ်လိုက်၏။ နှစ်
ယောက်ပေါင်းပြီး သူမကိုအထင်သေး စော်ကားနေကြတာ။

သူမရဲ့သိက္ခာနှင့်ကိုယ်ကျင့်တရားက ဒီလောက်တောင် အထင်
သေးစရာကောင်းနေလို့လား။ ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ်နာလျက် နေရာက
ချာနေ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းမှာလူသွားလူလာပြတ်လျက် တက္ကစီ
တာတွေတောင် ကျိုးတိုးကျဲ့တဲ့။

သွေးသစ်ဉာဏ် နှင့်ရဲ့အထင်သေးစော်ကားမှုတွေ ငါမမေ့ဘူး။

ကိုယျော့ဆီကိုသာ ဒီနေ့အလုပ်မဆင်းဖြစ်တော့ကြောင်း ဖုန်းဆက်၍ အသိပေးရုံသာ ပေးဖြစ်ခဲ့သည်။

ပြီးမှ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ဝရန်တာကနေ ခြံအပြင်ဘက်တို ထွက်ကြည့်လိုက်မှ ကိုမိုးကို ကားနားမှာရပ်နေတာ မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အံ့ခုမှ အခန်းထဲပြန်ဝင်ကာ ဖုန်းကိုကြည့်လိုက်တော့ အသံနှင့် ဖက်ဆော့တွေ ကိုမိုးပို့ထားတာတွေ့လိုက်ရသည်။

ဒါကြောင့် ကိုမိုးရှိရာ ခြံပြင်ကိုထွက်လာခဲ့တာပါ။

“ကိုမိုး ဘယ်နေ့က ရောက်တာလဲ”

“ညဇလိုင်ခွဲပြန်ရောက်တာ၊ လက်ဆောင်တွေလည်းပါလာတယ်၊ ခြောက်ရာတွေ မေးစရာတွေလည်းရှိလို့ ယု ကုမ္ပဏီသွားမယ့်အချိန်လာစောင့်နေတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ယု နေမကောင်းလို့ ကုမ္ပဏီမသွားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး နေကောင်းပါတယ်၊ ညက ဧည့်ခံပွဲကပြန်တာ နောက်ကျလို့ အိပ်ရာကမထနိုင်တာနဲ့ မသွားတော့တာ၊ သားတောင် ကျောင်းသွားပြီထင်တယ်”

“ကျွန်တော်တွေ့လိုက်တယ်၊ နာနီက ကျောင်းဖယ်ရိပ်ပေါ်လိုက်ဖို့တာ ကျောင်းသွားတာမို့ သူ့အတွက် လက်ဆောင်တွေတောင် မပေးလိုက်ရဘူး”

“သားကတော့ မနှုတ်ဆက်လိုက်ရလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတော့မှာပဲ”

“ယု သားကို အဲဒီလောက်တောင် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်သလား”

“ချစ်တာပေါ့ သားကိုဂရုတစိုက်နဲ့ပိုးမွေးသလိုမွေးလာခဲ့တာ”

“ရင်ကနေ လွယ်မွေးခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား ယု”

အခန်း (၂၁)

“ကိုမိုး”

“ယု ကိုယ့်ကိုမြင်လို့ ထွက်လာတာလား”

ညက ညဉ့်နက်မှတစ်ယောက်တည်း တက္ကစီစီးကာ အိမ်ပြန်ရောက်လာသော သူမကို ဖေဖေနှင့်မေမေက စိတ်ပူရွာနှင့် မအိပ်ဘဲစောင့်နေခဲ့ကြသည်။ ဧည့်ခံပွဲကနေ ဘာမှစားမလာခဲ့ရလို့ ဗိုက်ဆာနေပေမယ့် စားဆိုင်စိတ်လည်း မရှိဘဲ ပင်ပန်းလို့ပါဆိုပြီး မေမေတို့ကို ဂါရဝပြုကာ အိပ်ရာထဲခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ နာကျင်နေသော ဒေါသများကြောင့် အိပ်ရာထဲမှာ တလှားလှား ကလိနိုလိနိုဖြင့် သူမ တစ်ညလုံး အိပ်လို့မရခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ မိုးလင်းခါနီး အချိန်မှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီး ကုမ္ပဏီသွားရမည့်အချိန်ထိ မနိုးတော့ပေ။

အိပ်ရာနိုးချိန်မှာတော့ ကုမ္ပဏီသွားဖို့ နောက်ကျနေပြီဖြစ်သော်လည်း နေမကောင်းလို့ပါဟု အကြောင်းပြချက်နှင့် ခွင့်တိုင်မနေတော့ဘဲ

“ရှင်”

“မေးစရာမေးခွန်းတွေက များနေတယ်၊ ယု အမှန်အတိုင်းဖြေမှ လည်း ဖြစ်မယ်၊ ဒီမှာ ယုမိဘတွေအတွက် လက်ဆောင်လည်းပါပါတယ်၊ အဲဒါတွေ ထားပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါ”

“ဟို ယု”

“ဒီမေးခွန်းတွေအတွက် ယု ရင်မဆိုင်ချင်ဘူးဆိုရင် ယုမိဘတွေ ရှေ့မှာ ဖြေရှင်းခိုင်းရပါလိမ့်မယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်သမျှတွေ ယု မိဘတွေ တောင်မသိဘူးထင်ထယ်၊ ယု ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာလဲဆိုတာ ကျွန်တော် နည်းနည်းနားလည်သလိုရှိပေမယ့် ယုဆီက တိကျတဲ့အဖြေက ခိုင်လုံတဲ့သက်သေဖြစ်မှာမို့ ယု လိုက်လာခဲ့ပါ၊ အသွားတုန်းက ကျွန်တော် ဧည့်ခံတဲ့ဆိုင်ကို သွားကြမယ်၊ မနက်စာခွဲလယ်စာအချိန်တောင် နီးနေပြီ”

“အင်း ဟုတ်ကဲ့ သွားကြတာပေါ့”

ငြင်းလို့လည်း မရတော့တာမို့ ကိုမိုးပေးသောလက်ဆောင်တွေကို အိမ်ထဲပြန်ပို့လျက် ကိုမိုးနှင့်အပြင်ခဏလိုက်သွားဦးမည်ဟု မေမေ့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းလိုက်ရသည်။

ကိုမိုးက ကားပေါ်မှာ ကားကိုသာစာရုစိုက်မောင်းလျက် အရင်လို မဟုတ်ဘဲ အသံတိတ်နေခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားကိုသွားတာ ဘာတွေသိလာခဲ့ လို့လဲ။ အဓိကအကြောင်းအရာ မေးခွန်းကို စမေးလာခဲ့ပြီဆိုရင်တော့ ကျွန် တာတွေဟာ သိချင်စိတ်များလောက်အောင် စိတ်ဝင်စားမှုတွေ ရှိနေပေလိမ့် မည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ ရင်မဆိုင်ခဲ့လောက်အောင် အပြစ်လုပ်ထားတာမရှိဘဲ

“ယု ဆင်းတော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

နိတော်ကျမလာသီ

စိတ်တွေကို စုစည်းကာ တည်ငြိမ်စွာပင် ကားပေါ်ကဆင်းလိုက် သည်။ ဆိုင်ထဲကိုရောက်တော့ ကျော်ဖင်မိုးက ထိုင်ခုံကိုသူ့ကိုယ်တိုင် ဆွဲ ထုတ်ရွှေ့ပေး၏။ ဝိတ်တာလေးတွေလာတော့ စားစရာတွေကို ဖွယ်ဖွယ်ရာ ရာ ချာမှာပေးသည်။ ဂရုစိုက် ကြင်နာမှုများက ဟိုအရင်ကထက်တောင် ပိုနေ သည်ဟု ထင်မိသည်။

သေချာချင်သော မေးခွန်းတွေကတော့ မျက်လုံးထဲမှာ အထင်အ

“ညီလေးက ကျွန်တော့်အဖေသွေးသားဆိုပေမယ့် ယု ဝမ်းနဲ့ ခွယ်မွှေးခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား ယု”

“ဒါကိုသိနေမှတော့ ယုက ဘာကို”

“မဟုတ်ဘူး ယု နှုတ်က သေချာဖြေဖို့လိုအပ်တယ်၊ မာမ္မတ်ပြော ထိုက်တာတွေ ကျွန်တော် ယုံဖို့ခက်နေတာ၊ ဒါကြောင့် စုံစမ်းနိုင်သလောက် စမ်းဖြစ်ခဲ့တယ်”

“ဘာတွေထပ်သိခဲ့ရလို့လဲ”

“ယုနဲ့ဖေဖေနဲ့ လက်ထပ်တယ်ဆိုပေမယ့် အိမ်ထောင်သည်လို ဝင်လိုမယားလို မနေခဲ့ကြဘူးမဟုတ်လား၊ အဲဒါ ကျွန်တော်သိချင်တယ်”

“အဲဒီလိုနေဖို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဆိုရင်”

“အပေးအယူနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာဆိုရင် ကိုမိုး ယုကို အထင်သေး ချားလား၊ ဒါပေမဲ့ အထင်ကြီးစရာကိစ္စလည်း မဟုတ်လို့ ယုကို ဘယ်လိုပဲ ဝင်ထင် ဂရုစိုက်မနေဘော့ပါဘူး”

“ဘယ်လိုအပေးအယူမျိုးလဲ ယု၊ ဖေဖေနဲ့ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်

ခွဲတာလဲ၊ ဖေဖေ ဘာလို့ ဒီလိုမျိုး”

“စိတ်မလောပါနဲ့ ကိုမိုး၊ ယု အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြပါမယ်၊ ယု အပြစ်ကင်းချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုမိုး သိသင့်သလောက် သိခဲ့ပြီဆိုတော့ သံသယအဝင်မခံချင်လို့ပါ”

“ပြောပါ ယု၊ ကျွန်တော်နားထောင်နေပါတယ်”

နားထောင်နေပါသည်ဆိုမှ ဝိတ်တာလေး စားစရာတွေ လာချဖေ နေသည့်အတွက် စကားသံတွေ ခဏရပ်တန့်လိုက်ရသည်။ ပြီးမှ ဖန်ခွက်ထဲ ကို ရေတစ်ခွက်ထည့်သောက်လိုက်ပြီး

“ဒီကိစ္စရဲ့ဖြစ်ဖြစ်ဟာ ယုတို့မိသားစု စီးပွားရေးအဆင်မပြေမှုကြောင့် ပါ။ အစဉ်းမှာ ဦးထွန်းအောင်မိုးရဲ့အခြေအနေတွေ ဘာမှမသိရသေးဘူး ယုအဖေရဲ့အဆင်မပြေမှုတွေကိုသာ ကိုမိုးအဖေက စိတ်သန့်သန့်နဲ့ ကူညီနေ တာ။ နောက်တော့ ယုကို ကိုမိုးနဲ့လက်ထပ်ပေးချင်တယ်လို့ ဖေဖေကို တိုင်ပင်သေးတယ်ထဲ့၊ နောက်ပိုင်း ကိုမိုးက လက်မထပ်ချင်ဘူးဆိုတာနဲ့ အဲဒီကိစ္စက ဒီအတိုင်းပြီးသွားတယ်”

“ကျွန်တော်က ကိုယ်မမြင်ဘူး၊ မသိကျွမ်းတဲ့ အစိမ်းသက်သက် မိန်းကလေးကို မိဘတွေဆန္ဒအလျောက်ဆိုပြီး အချစ်မပါဘဲ လက်မထပ်ချင် တာကြောင့် ငြင်းလိုက်တာပါ”

“ယု နားလည်ပါတယ်၊ ကိုမိုးကို စိတ်ဆိုးစရာအကြောင်းလည်း မရှိဘူးလေ၊ အဲဒီလိုကနေ ဖေဖေ အိမ်ဂရုနဲ့တွေ့ ကားတွေ လုပ်ငန်းတွေပဲ ရောင်းလို့ကုန်တာတောင် ထောင်ကျတော့မယ့်အခြေအနေတွေ ဖြစ်လာတယ် သိန်းလေးငါးထောင်မက ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ ဦးထွန်းအောင်မိုးလည်း အထ ကားသက်သက် မျှော်လင့်ချက်မရှိဘဲ ဘယ်ကူညီနိုင်တော့မလဲ၊ ဖေဖေက

အောက်ဆီဒင့်ကြောင့် အောက်ပိုင်းသေသွားတဲ့အတွက် ဆေးမိုးဝါးကုန်ကျ တာလည်း နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်ပဲ”

ယု စကားကိုခဏရပ်သည်။ လက်ကျန်ရေလေးနဲ့ လည်ချောင်း ခြေင်းပြီးမှ

“မိသားစုမှာ ဒီလိုပြဿနာတွေဖြစ်တော့ ယု မျက်နှာလွှဲနေလို့ သိရတော့မှာလဲ၊ အဲဒါကြောင့် ဦးထွန်းအောင်မိုးကို ယု သွားတွေ့ခဲ့တယ်။ အခက်အခဲတွေကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးနိုင်မလဲ၊ ယု ဘာလုပ်ပေးရင် အဆင် မြင်မလဲလို့ အကူအညီတောင်းခဲ့တာပေါ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးထွန်းအောင်မိုး လည်း အခက်အခဲတွေဖြစ်နေတယ်”

“ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေလဲ”

သားတစ်ယောက် မသိရသော အခက်အခဲဆိုတာကြောင့် ကျော် မြီး ဘာမှမစားနိုင်ဘဲ စိတ်လောကြီးစွာပင် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။ မင်းယုသွင်က သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချလျက်

“ဟိုနိုင်ငံမှာတွေ့တဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ အမှားအယွင်းဖြစ်ပြီး ကလေး မြို့ထဲ အဲဒီအမျိုးသမီးက ဦးထွန်းအောင်မိုးနဲ့ ငယ်စဉ်က ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ တယ်လို့လည်း ပြောတယ်၊ စီးပွားရေးလောကမှာ ပြန်တွေ့ပြီး ငြိစွန်းခဲ့ တာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဝန်ချပြီးမှ သိလိုက်ရတာက အဲဒီမိန်းမမှာ ကလေး မြို့နတ်ခဲတဲ့ နှလုံးရောဂါရှိနေတယ်၊ ကလေးကို မယူပါနဲ့လို့ တားလို့လည်း မတော့ဘူး၊ ကံတရားကို အပြစ်ပုံချရင်း သူ့သေသွားရင် သူ့ရင်သွေးကို ဘေးစောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ မှာခဲ့တယ်၊ ပြောရရင်တော့ လက်မထပ်ဘဲ သွင်းစွာနေထိုင်ရင်းနဲ့ပဲ ကလေးကိုမွေးဖွားတဲ့နေ့မှာ အဲဒီမိန်းမ သေဆုံး ခဲ့တယ်”

“ညီလေးက အဲဒီမိန်းမရဲ့ ရင်သွေးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ယုနဲ့က”

“ဦးထွန်းအောင်မိုးနဲ့ အပေးအယူကိစ္စဆိုတာ အဲဒါပဲ။ ယုကို ခံစားခွင့်ရအောင် တရားဝင်လက်ထပ်တယ်။ တရားမဝင်ရခဲ့တဲ့ကလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့အတွက် ယုရဲ့ကလေးဖြစ်အောင် အသိအမှတ်ပြုလိုက်တယ်။ အဲဒီအကျိုးခံစားခွင့်ကတော့ ယုတို့ ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ အဆင့်အတန်းရှိရှိ ရပ်တည်နေနိုင်တာပါပဲ”

“ညီလေးကို ကိုယ့်သွေးသားအရင်းလို စောင့်ရှောက်နိုင်တာတော့ ယုကို တကယ်ကိုကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ ပြီးတော့ တကယ့်လင်မယားလို ပေါင်းသင်းနေထိုင်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဖေဖေကိုပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးတာလည်း ကျေးဇူးတင်မိတယ်။ လင်ယောက်ျားတော်စပ်လို သံယောဇဉ်မပြီတယ်မို့တွေနဲ့ ဂရုစိုက်ပြုစုတာက သဘာဝကျတယ်လေ။ ယုနဲ့လက်ထပ်ပြီးတစ်နှစ်ကျော်လောက်ရှိမှ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ယုဘက်က ပေးဆပ်မှုလေးတွေကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့လိုက်ရလို့ပါ”

“ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ယု ဒီလောက်ဆင်လုပ်ပေးသင့်တာပေါ့။ ကျေးဇူးရှင်လည်းဖြစ်လို့ ဖခင်တစ်ယောက်လို ဖြစ်စောင့်ရှောက်ပေးမိတာပါ”

“ဖေဖေက အဲဒီအချိန်တည်းက”

ကျော်စင်မိုး တအံ့တသြဖြစ်လျက် ခါးပါမတ်သွား၏။ အသည်းဆာရောဂါဆိုတာ ရောဂါပြင်းလျှင် အချိန်တိုအတွင်းမှာ သေနိုင်တာမဟုတ်ပါလား။ ယု မျက်နှာလေးက ညိုမှောင်ညိုနွမ်းညွှမ်းက

“ယု ဒီကိစ္စကို လက်ခံဖြစ်တာ ဦးထွန်းအောင်မိုးမှာ ဒီရောဂါဖြစ်နေတာကြောင့်လည်း ပါပါတယ်”

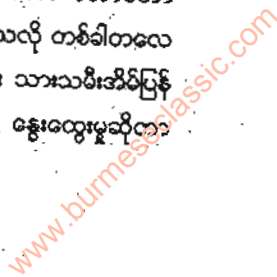
“ဗျာ ဒါဆို ဖေဖေက ယုနဲ့လက်မထပ်ခင်တည်းက ဒီရောဂါဖြစ်နေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သူ့မှာ ဒီရောဂါဖြစ်နေပြီဆိုတာ ယုကိုပြောပြတယ်။ သူ တကယ်လို့ သေသွားရင် သူ့သားလေးက အမေမရှိ အဖေမရှိနဲ့ ဒုက္ခချောက်မှာ သူ့ အရမ်းကိုစိုးရိမ်နေခဲ့တယ်။ ယု ဘက်ကလိုအပ်ချက်တွေ ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့အတွက် သူ့ဘက်က အဲဒီကိစ္စကို အလေးအနက်တောင်းဆိုအတူအညီတောင်းခဲ့တယ်”

“ဘာ ဘာလို့ ဖေဖေက သူ့မှာဒီရောဂါရှိနေတာ မိသားစုကို ပြောမပြခဲ့တာလဲ”

“သူပြောတော့ ပြောချင်နေခဲ့မှာပေါ့။ ကိုမိုး အဖေက အိမ်ထောင်ရေးစောက်ပြန်ချင်တိုင်း အိမ်ကနေမယားကို အပြစ်ရှာတတ်တဲ့လူမျိုးတော့ ဟုတ်လောက်တူးထင်တယ်။ ကိုမိုးအမေက သားသမီးနဲ့လင်ယောက်ျားကို သူ့မစိုက်တတ်ဘဲ လစဉ်အသုံးစရိတ်တောင်းပြီး ခဲစိုက်တယ်ဆို၊ ပေးတဲ့ငွေတုန်ရင် သူ့ကိုဆင်ထားတဲ့ရတနာပစ္စည်းတွေ ရောင်းချပြီး ဖြုန်းပစ်တာတဲ့ အဲဒါဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါအမှန်ပါပဲ။ ဖေဖေက ဖဲရိုက်တာ တော်တော် သိသနာကြီးတယ်။ တခြားအိမ်တွေမှာ ချိန်းရိုက်တာမျိုးရှိသလို တစ်ခါတလေ အိမ်မှာအပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေတွေဖိတ်ပြီး ကစားတယ်။ သားသမီးအိပ်ပြန်တာချိန် ဖေဖေ ကုမ္ပဏီကပြန်လာချိန်တွေမှာ ကြိုဆိုမှု နွေးတွေ့မှုဆိုတာ မရှိဘူး”

“ကိုမိုးကလည်း ပညာသင်သွားနေပြီး အမေတူသမီး ရွှေစင်မိုးကလည်း အပြင်မှာပဲ အချိန်ကုန်နေတဲ့အတွက် မိသားစုမေတ္တာဆိုတာ ဘာမှန်းကိုမသိရတဲ့အတွက် ကိုမိုးအဖေ အပျော်ရှာတာ အပြစ်မတင်သင့်ဘူး ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ တွေးပါတယ်၊ ယုနဲ့လက်ထပ်တုန်းက တရားဝင်ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းတော့ဖြစ်မိသေးတယ်၊ ဖေက အပြင်မှာပျော်အောင်နေပြီး ဟိုကိစ္စဒီကိစ္စ ခဏခဏလိုကြားရပေမယ့် တရားဝင်လက်ထပ်လိုက်တာကတော့ ယုတစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ်၊ အဲဒီအပေါ်မှာ မေမေနဲ့ရွှေစင်က ဒေါသဖြစ်နေကြတာ”

ယမင်းယုသွင် ခင်မဲ့မဲ့ ပြုံးရယ်လိုက်သည်။ ရေတစ်ခွက် ထပ်ထည့်သောက်ဖြစ်ပြီးမှ

“မေတ္တာဆိုတာ အလျားအနံ့နဲ့တိုင်းတာလို့ မရပေမယ့် အသွားအပြန်ဆိုတာတော့ ရှိဦးမူပေါ့၊ ကိုယ်ကတော့ မပေးချင်ပေးတတ်ဘဲ ရယူတတ်တစ်မျိုးတည်းနဲ့ဆိုရင် တစ်ဖက်လူအပေါ် မတရားရာကျမှာပေါ့၊ မိသားစုနဲ့ထွေးမှုတွေသာ ရခဲ့မယ်ဆိုရင် ဦးထွန်းအောင်မိုးမှာ ဒီလိုကိစ္စတွေ ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယု ယုံကြည်တယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ဖေဖေကိုနားလည်ပါတယ်၊ ယောက်ျားဆို ကိုယ်ချင်းလည်းစာမိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေမှာရောဂါရှိတာတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိသားစုကို အသိပေးသင့်တယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“အဲဒီလို အသိပေးပြီးမှ ဂရုစိုက်မခံရရင် မိသားစုအပေါ် နာကြည်မိတာမျိုးတွေ ဖြစ်လာမှာမို့လို့ ယုကို တိုင်ပင်တာပါ၊ ယုသာ ဒီကိစ္စလက်ခံခဲ့ရင် ဦးထွန်းအောင်မိုး အခြေအနေက တစ်မျိုးပြောင်းချင်လည်း ပြောင်းနေ

မယ်၊ အခုတော့ ယုရဲ့ဂရုစိုက်မှုတွေကြောင့် အသည်းကင်ဆာရောဂါသည် တစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် သူ့သားလေးနဲ့ လေးနှစ်ကျော်ငါးနှစ်နီးပါး သက်တမ်း ရှည်ရှည်နေသွားရသေးတယ်”

“အဲဒီအတွက် ယုကိုထပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ယုရယ်၊ ဖေဖေအနားမှာ မပြိုမပြင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးလို့ပါ၊ ကျွန်တော်လည်း ဖေဖေမှာ ဒီရောဂါရှိတယ်ဆိုတာ အစောတည်းက သိခဲ့ရင် ဖေဖေနားမှာကြာရှည်နေပေးဖြစ်မှာပါ၊ အခုတော့ ဖေဖေကိုလည်း မပြုစုရနဲ့ တော်တော်လေးစိတ်ကောင်းဖြစ်မိတယ်”

“ကိုမိုးအမေနဲ့ ရွှေစင်ကတော့ ကိုမိုးလိုစိတ်မျိုး ဟုတ်မယ်မထင်ဘူးနော်၊ သေခါမှရောက်လာပြီး ယုကိုပေးခဲ့တာတွေတောင် သူတို့ရပိုင်ခွင့်တွေပဲဆိုပြီး အကုန်လုယူသွားတယ်”

“အဲဒီအတွက်လည်း ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်၊ အမေကမရှိတော့ဘူးဆိုပေမယ့် ရွှေစင်ကလည်း အထက်အောက်၊ ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲရှိတော့ ကျွန်တော့်ကိုလေးစားရမှန်းမသိဘူး၊ အခုဟိုအိမ်ကြီးကို ကျွန်တော်ရောင်းလာခဲ့ပြီ၊ ယု တစ်ဝက်ပိုင်ဆိုင်သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်၊ ယု သူများကုမ္ပဏီမှာ စိတ်အဆင်းရဲခံ အပင်ပန်းခံပြီး မလုပ်ပါနဲ့တော့၊ အဲဒီငွေနဲ့ အောင်မြင်နေတဲ့ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ရှယ်ယာထည့်တာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ခန်းလေးဖြစ်ဖြစ် ထူထောင်ပြီး သက်သေသင့်သက်သာနေပါ”

“ဟို ယုက”

“ကျွန်တော်ပြောတာကို ယု အလေးအနက်စဉ်းစားသင့်တယ်၊ ကိုသွေးသစ်ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်နေသရွေ့ ရွှေစင်နဲ့တွေ့နေဦးမှာ၊ တွေ့နေသရွေ့လည်း ယု တိုက်ခိုက်ခံနေဦးမှာပဲ ယု၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရွှေစင်က

ကိုသွေးသစ်ကိုစိတ်ဝင်စားနေတဲ့အတွက် အဲဒီကုမ္ပဏီကို အမြဲလို အကြောင်း မရှိအကြောင်းရှာလာနေမှာပဲ”

“အဲဒါဆိုပေးမယ့်လည်း ပိုင်ဆိုင်မှုတစ်ဝက် ယူကိုပေးတာ၊ ရွှေစင် ကျွန်ုပ်မှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဦးထွန်းအောင်မိုး ပေးခဲ့တာကို ရွှေစင်နဲ့သူ့အမေရမက ပြန်ယူသွားခဲ့တာပဲ”

“ရွှေစင်ကို ကျွန်တော် နားလည်အောင် ပြောပါမယ်၊ မိသား အခက်အခဲကြောင့် ဖေဖေနဲ့အပေးအယူလုပ်ခဲ့ရတာအားလုံးပေါ့၊ ပြီးထော ညီလေးကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ပဲ တာဝန်ယူပါမယ်”

“ရှင် ဘာ ဘာလို့”

ယမင်းယုသွင် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွား၏။ သားကို ဝမ်းနာ လွယ်မမွေးခဲ့ရပေမယ့် မိခင်တစ်ယောက်လို ရင်ငွေပေးကာ ပြုစုစောင့်ရှောက် လာခဲ့ရတာပါ။ ကျော်စင်မိုးက လေးနက်စွာပြောပြီး

“ယုရဲ့သွေးသားမဟုတ်ဘဲ ဖေဖေနဲ့အပေးအယူအပေါ်မှာ ယု လောက်ထိသစ္စာရှိလာတာ တာဝန်ကျနေပါပြီ၊ ဒီကလေးဟာ ယုနဲ့ ဘား ယတ်သက်တဲ့ ဖေဖေရဲ့သွေးသားဆိုတာ ရွှေစင်ကို နားလည်အောင်ပြော မယ်၊ ဖေဖေ ပေးသင့်လို့ပေးခဲ့တာကို ယု သင့်တယ်ဆိုတာလည်း ရွှေ စင်ကိုပြောပြမယ်၊ အဲဒါမှ နားမလည်ရင် ညီလေးကို ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်း တာဝန်ယူမယ် ယု”

“ဟို အဲဒီလိုတော့”

“ကလေးကို ယု သံယောဇဉ်ရှိနေမယ်၊ သူ့ဘဝသူ့ရပ်တည်နိုင် အထိ သစ္စာတရားတွေနဲ့ တာဝန်ကျေရင်တာကိုလည်း ကျွန်တော် သဘော ပေါက်နားလည်တယ် ယု၊ ဒါပေမဲ့ ယုအတွက် ဘဝရှေ့ရေးဆိုတာလည်း

ရှိသေးတယ်လေ၊ ယု တစ်သက်လုံး တစ်ယောက်တည်းနေသွားမှာသာ၊ ဘဝအဖော်မွန်ရှာတဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်ညီလေးကြောင့် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ယုကို ဖေဖေ လက်ထပ်စေချင်တုန်းက လက်မထပ်မိခဲ့တာ နောင်တရလို့မဆိုးဘူး”

ယု အသံတိတ်ကျသွားခဲ့သည်။ သူမအတွက် ကျော်စင်မိုး တွေး ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပေမယ့် သားကိုတော့ သူမ မခွဲနိုင်ပေ။ ဖေဖေနှင့်မေမေ အတွက်လည်း သားလေးက အားဆေးပါပဲ။ သူမ ပင်ပန်းတာကို စိတ်မချမ်း သာကြပေမယ့် မြေးလေးရှိနေသည့်အတွက်တော့ သူတို့စိတ်ပြေပျောက် စိတ်ချမ်းသာနေကြတာပါပဲ။

ဒီအတွက်တော့ သူမ ဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင်သေးပေ။ ကျော်စင်မိုး ရဲ့သံယောဇဉ်နောင်တမျက်ဝန်းများကို ရှောင်ရှားရင်း သက်ပြင်းငွေ့တွေကို ပူလောင်စွာ မှတ်ထုတ်ပစ်လိုက်မိ၏။

သို့အောင်းထားခဲ့ရသမျှ ပွင့်အံ့ထုတ်လိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးမသွား။ ဒီစကားသံတွေကို တစ်ယောက်ယောက် ချောင်းနားထောင် ရင်း ကြားသိသွားခဲ့သည်ဆိုတာ သူမ သိခဲ့ရလျှင်။

“အဲဒီထုံးစံမရှိတာကို အခုပြောမနေနဲ့၊ ဒါကြောင့်ပဲ သိသင့်တာတွေ အကုန်သိခဲ့ရတာ၊ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ ကျော်စင်မိုးကားပေါ် ယု ပါသွားတယ်။ အလုပ်တော့မတက်ဘဲ ကျော်စင်မိုးကားပေါ် ပါသွားရမလားလို့ ကျွန်တော်ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ လိုက်သွားတာ၊ တကယ်ဆို ညကကိစ္စ ကျွန်တော် လွန်သွားလို့ စိတ်ဆိုးပြီး ယု ကုမ္ပဏီကိုမလာတာလို့ ထင်တာ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘက်က နည်းနည်းလိုက်လျောသင့်တယ်ထင်ပြီး သူ့အိမ်ကို လိုက်ခေါ် ဖို့လုပ်လိုက်တာပဲ”

“ဖြစ်ရမယ် မပြောလိုက်ချင်ဘူး ဟွန်း”

ကိုဇေယျာက အခြောက်မလို့နှုတ်ခမ်းစုချိတ် မျက်စောင်းဝင့်ပြီး စနောက်နေလည်း သွေးသစ်ဥာဏ် မရယ်နိုင်။ စိတ်တွေက ကြည်နူးဝမ်း မြောက်ခြင်းလား။ မကျေနပ်ဖြစ်နေမိဆဲပဲလား မရေမရာနှင့် ဂနာမငြိမ် ခံစားမှုများ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ကိုဇေယျာ ကျွန်တော့်ကိုမနောက်ခံနဲ့ဗျာ၊ ကြားရတဲ့စကားတွေ ကြောင့် ဒီရင်ထဲမှာ ဝုန်းနေတယ်”

“မင်းက ဘာကြောင့် ဝုန်းတာလဲ၊ မင်းနဲ့ယုကိုစွဲက ဘယ်လိုဖြစ် ဖြစ် ပြီးပြီးသားပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ သူ ကျွန်တော့်ကိုထားခဲ့တာက ဒီလိုအကြောင်း တွေကြောင့် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ပြည့်စုံစွာနေရပါ လျက် ဒီထက်ချမ်းသာချင်လို့ ကျွန်တော့်လိုကောင်ကို စွန့်ပစ်ပြီး အသက်ကြီး ကြီးသူဌေးကို ယုလိုက်တာလို့ ထင်ထားတာ၊ တကယ်က အဲဒီလိုပြည့်စုံတဲ့ သူတွေမှာ ဒီလိုမျိုး ချွတ်ခြုံကျဒုက္ခရောက်လောက်တဲ့ အခက်အခဲတွေ ရှိ တတ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မတွေးမိခဲ့တာပါ”

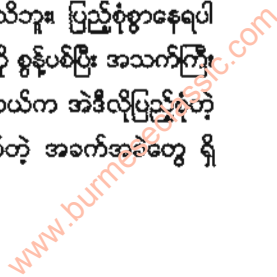
အခန်း (၂၂)

“ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား ဥာဏ်ကြီးရား၊ မင်းထင်ရာမြင်ရာတွေ လျှောက်ပြောနေတာမဟုတ်လား”

“အာ ဟုတ်ပါတယ်ဆိုကွာ၊ ငါက ဘာလို့လျှောက်ပြောရမှာလဲ၊ ယု ဒီနေ့ ရုံးမတက်ဘူး၊ ဖုန်းဆက်တော့ ဖုန်းကပိတ်ထားတယ်၊ မလာလို့ စိတ်မရည်ဖြစ်ပြီး ငါ အိမ်ကိုလိုက်သွားတာ”

“မင်းက ဘာလို့အသည်းအသန်ဖြစ်ရတာလဲ၊ ရုံးမတက်တာဆိုရင် နေမကောင်းတာရှိမယ် လူမှုရေးအကြောင်းကိစ္စရှိချင်ရှိမယ်၊ သူမလာတော့ ဘူးဆိုတာ ငါ့ကိုဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားသားပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့မေးတာ တော့ ယု မဖြေဘူး၊ ဒီလိုပဲ ပင်ပန်းလို့ပါတဲ့၊ ဝန်ထမ်းဆိုတာ ခွင့်ယူချင် ယူမှာပေါ့ကွာ၊ အလုပ်ရှင်က အိမ်အထိလိုက်သွားတယ်ဆိုတာ ထုံးစံကိုမရှိဘူး”

အမြင်ကတ်စွာ ကိုဇေယျာရဲ့ပြောနေတာကို သွေးသစ်ဥာဏ် ဂရု မစိုက်နိုင်။ ကြားခဲ့ရတာတွေအတွက် မယုံနိုင်ဖြစ်ရင်း ကိုဇေယျာတို့ကို ချက် ချင်းလိုပင် ပြန်ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။

“ဘယ်အရာတွေက တည်မြဲလို့လဲကွာ၊ ယု ဒီလိုရင်တည်နေနိုင်တာ သူ့ဘဝကိုရင်းခဲလို့ပါလို့ ငါတို့မပြောခဲ့ဘူးလား၊ မင်းက နားမဝင်ခဲ့တာ၊ သူ့အဖေဒုက္ခိတဘဝရောက်နေပါတယ်ဆိုတာလည်း ဘာကြောင့်လဲလို့ မင်းမစဉ်းစားဘူး၊ တကယ်ဆို ယုက အရမ်းသနားစရာကောင်းပါတယ်”

“သူတို့ပြောနေသလို ဦးထွန်းအောင်မိုးနဲ့ယုက တကယ်လင်မယားလို မနေထိုင်ခဲ့ဘူးဆိုတာရောဟုတ်ပါ့မလား”

“အဲဒါ မင်းကိုယ်တိုင် ကြားခဲ့တဲ့စကားလေး၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူ့သားရော ယုရော ပြောပါ့မလား၊ ကျော်စင်မိုးက ကလေးကိုခေါ်ထားမယ်လို့ ပြောတယ်ဆိုရင် အဲဒီကလေးက ယုနဲ့ဘယ်လိုမှမပတ်သက်ဘူးဆိုတာ သေချာနေတာပဲ”

“အခုပြောနေတာတွေသာ သေချာရင် ဦးထွန်းအောင်မိုးလည်း သနားစရာပဲကွာ၊ အသည်းကင်ဆာရောဂါနဲ့ သေတာတောင် မိသားစုရဲ့ပြုစုမခံရဘဲ ကြားစားငှားထားသလိုဖြစ်နေတဲ့ ယုလက်ပေါ်မှာ သေသွားရတယ် ဒါကြောင့် တချို့သူဌေးတွေလည်း မိသားစုအတွက် ဇနီးမယား သားသမီးအတွက် ဘယ်လိုပဲငွေတွေရှာရှာ လမ်းဘေးမှာ သွားသေရတဲ့အဖြစ်မျိုးလည်း ကြုံချင်ကြုံရနိုင်တာပဲ”

စိုးကျော်က သံဝေဂစကားများ ပြောတော့ ကိုဇေယျာက ဆိုင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်

“ဒါကြောင့် မိသားစု ဇနီးမယား သားသမီးဆိုတာလည်း ခန့်မကောင်း ငိုမကောင်းလို့ ပြောကြတာ၊ ငါတောင် အိမ်ထောင်ပြုရမှာ ကြောင့်တောင်ကြောက်လာပြီ”

“ဒီလောက်တရားရနေရင်လည်း ဘုန်းကြီးသွားဝတ်ကြပါလား”

ယုတော်ကုမယာသီ

“ဘုန်းကြီးက ငါတို့ဝတ်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းဝတ်ရမှာ၊ ငါတို့က နောက်မှာ မိသားစုရှိသေးတယ်၊ မင်းက မိသားစုလည်းမရှိ အနှောင်အဖွဲ့အတွယ်အတာလည်းမရှိနဲ့ ပိုင်ဆိုင်သမျှတွေရောင်းပြီး ကျောင်းဆောက် ကျောင်းထိုင်ကိုယ်တော်လုပ်ပြီးသာ တရားအားထုတ်”

“ခိုး”

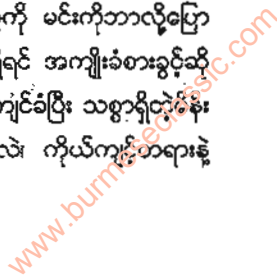
စိုးကျော်တို့နှစ်ယောက်ကို သွေးသစ်ဉာဏ် ပျစ်နှစ်စွာခဲပစ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုတစ်ယောက်မှ အကောင်းမပြောကြ။ ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုး ဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုသာအပြစ်တင်ကြသည်။

အခု သူ့အိတ်ဘောလည်း ဂရုမစိုက်သလို ခပ်ပြူးပြူးပါ။ ကိုဇေယျာ မိန်းကလေးလို နှုတ်ခမ်းကိုခဲလိုက်ပြီး

“မင်းအခု ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ယုက လက်ထပ်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် အပျိုစင်ပဲလို့ သိလိုက်ရတော့ မင်းရင်ခုန်သွားတယ်ပေါ့၊ မင်းကိုထားချင်လို့ ထားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့မိသားစုအတွက် သူ့ဘဝကိုရင်းလိုက်ရတာဆိုတော့ စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရတာကို ပြေသာသွားပြီပေါ့လေ”

“ကျွန်တော်မှားတော့ မမှားခဲ့ဘူး ကိုဇေယျာ၊ အစကသာ အကျိုးအကြောင်းပြောပြခဲ့ရင် ကျွန်တော် ဒီလောက်ထိ ခံစားခဲ့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ ဒီလိုလုပ်သွားတာဟာ ကျွန်တော်ကို နာကျင်စေခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ”

“သူ့မိဘကိုတောင် ပြောလို့မဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို မင်းကိုဘာလို့ပြောနေမှာလဲ၊ အပေးအယူဆိုပေမယ့် သူ့သာ သစ္စာမရှိရင် အကျိုးခံစားခွင့်ဆို ထာလည်းရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့နှလုံးသားကို အနာကျင်ခံပြီး သစ္စာရှိတဲ့မိန်းကလေးမျိုး ဘယ်လောက်တောင်တန်ဖိုးရှိလိုက်သလဲ၊ ကိုယ်ကျင့်ဘုရားနဲ့ ဆီကွာက မြင့်မြတ်လိုက်သလဲ”

“ကလေးကလည်း သူ့ကလေးမဟုတ်ဘူး၊ လက်ထပ်ခဲ့တာကလည်း တရားဝင်ပေါင်းသင်းဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ဘဝကိုရင်းခဲ့တာလည်း မင်းကို မုန်းလို့မဟုတ်ဘူး၊ အခု မင်းဘာလုပ်မှာလဲ ဥာဏ်ကြီး”

အဖြေပေးဖို့ တွေဝေနေခြင်းမဟုတ်။ စက္ကန့်တိုင်း မနေခဲ့တာ ဝန်ခံဖို့ဆိုတာတော့ မဖြစ်ပေ။ မာနတွေ မခံချင်စိတ်တွေနှင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားတင်းထူထောင်ခဲ့ရတာမဟုတ်ပါလား။

“မင်းဘာလို့ မဖြေတာလဲ ဥာဏ်ကြီး၊ မင်းရင်ထဲမှာ ယုနဲ့ပတ်သက်တာတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ငါတို့သိတယ်၊ အခုကိစ္စတွေသိပြီး မင်း ဟက်ထိသွားတယ် အကြီးကြီးထိနေတယ်ဆိုလည်း ငါတို့ခံစားလို့ရတယ်၊ မင်း မပြောနိုင်ဖြစ်နေတာတွေက မင်းလုပ်ခဲ့တာတွေအတွက် နောင်တရနေတာလား”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ တောင်းပန်ရလောက်အောင် ကျွန်တော် အမှားမလုပ်ခဲ့ဘူးလို့ ထင်တာပဲ၊ နာကြည်းခဲ့ရတဲ့အချိန်က နည်းမှမနည်းတာ၊ အဲဒီအတွက် လက်တွဲပြန်မိတာတော့ ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်တွဲပြန်သင့်တဲ့အခြေအနေမျိုးဆိုတာလည်း ခင်ဗျားတို့ နားလည်မှာပါ”

“အားတော့မပေးခဲ့ဘူးနော်၊ အကြောင်းပြချက်ရှိမှာပဲလို့ ဖြေသိမ့်ခဲ့တာကို မင်း လက်မခံတာ”

ဒါတော့လည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ကိုဇေယျာတို့ ဘယ်လိုပဲရောင်းဖျေဖျောင်းဖျေ သူကနာကြည်းမှုတွေ ခံပြင်းစူးတွေဖြင့် လက်တွဲပြန်ဖို့ပဲ ကြိုးစားနေခဲ့တာ။

ယုရဲ့အေးခဲမှုတွေကို မကျေမချမ်းတွေဖြစ်ရင်း အရွဲတိုက်ချင်စိတ်တွေ အုံကြွလာခဲ့တာ။ သူ့ဘက်က ဘာတွေမှားခဲ့ပါသလဲ။

“ကျွန်တော် အပြစ်လုပ်ခဲ့ရင်တောင် သူ ဖန်တီးတဲ့အရာတွေအပေါ်

မှာ အပြစ်လုပ်မိတာမျိုးပဲ၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုတောင်းပန်ရာအကြောင်းတော့ မရှိဘူးထင်တာပဲ”

“ငါတို့ မင်းကိုမေးနေတာ အဲဒီကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ မင်းအခု ယုကို ဘယ်လိုသဘောထားမှာလဲ၊ ပေါင်းသင်းခြင်း၊ မပေါင်းသင်းခြင်းနဲ့မဆိုသဘာဝ လက်ထပ်ခဲ့ဖူးတဲ့မိန်းကလေးကို မသတိဘူးလား”

“မဆိုဘူး အခု ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ အဲဒါတွေရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာတွေရှိနေတာလဲ”

“ဒီအကြောင်းတွေ ကျော်စင်မိုးလည်း သိသွားပြီ၊ အစတည်းက ယုနဲ့လက်ထပ်ဖို့ထိကိစ္စတွေလည်းရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ အခုချိန်ထိလည်း သံယောဇဉ် နှုတ်ဘဲ ကူညီနေတယ်၊ စိတ်ဝင်စားမှုရှိတာလည်း သိသာတယ်”

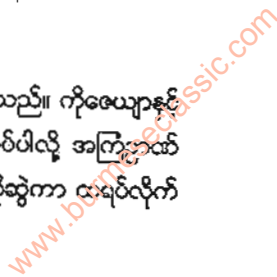
“အဲဒီတော့”

“ယုအပေါ်မှာ စိတ်ယိုင်ပြီး ကလေးနဲ့သံယောဇဉ်မပြတ်အောင်ဆို ခဲ့စိတ်နဲ့ သူတို့ချင်း”

“အဲဒါကို စိုးရိမ်နေတာလား၊ ဒါဆို မင်းက ကျော်စင်မိုးကို တားဆီးတာလား၊ ယုကိုတားဆီးမလို့လား၊ မင်းစိတ်က ဘာကိုဖြစ်ချင်တာလဲဆိုတာ ချာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပြီလား၊ တကယ်ဆို မင်းကိုယ်မင်း ဖြတ်သားဘဲနဲ့”

“ကျွတ်”

အပြစ်တင်စကားက သူ့အတွက်ချည်းပဲထင်သည်။ ကိုဇေယျာနှင့် ကျော်စင်မိုးကို သူ အမြင်ပင်ကတ်လာ၏။ သူ့ကို ဘာလုပ်ပါလို့ အကြီးဥာဏ် ဘာမျိုးဆို တော်သေးသည်။ သူ အတက်ချီကျော်စင်မိုးက လုပ်လိုက်

တော့

“ဒါက ဘယ်လဲ”

“ကျွန်တော် ရုံးဆင်းတော့မယ်”

“ဟ ဘယ်အချိန်ရှိသေးလို့လဲ ဒီကောင် ဂေါက်သွားပြီထင်တယ်”

“ခင်ဗျားတို့နဲ့စကားပြောရတာ အဆင်မပြေတာ”

“ဪ ငါတို့ကပဲ အဖြစ်ဖြစ်ရသေးတယ်၊ အခု မင်းစိတ်နဲ့ကိုယ် မကပ်ဖြစ်နေတာ ငါတို့နားလည်ပါတယ်၊ အခု ဘယ်သူနဲ့တွေ့ပြီး စကားတွေ ပြောချင်နေတယ်၊ မေးခွန်းတွေမေးချင်နေတယ်ဆိုတာလည်း ငါတို့သိတယ်၊ ငါတို့နဲ့ပေါင်းသင်းလာတာ ကြာပြီပဲကွာ၊ မင်းကိုယ်မင်း ညာလို့ရပေမယ့် ငါတို့ကိုတော့ ညာလို့မရပါဘူး”

“သိပြီးရောဗျာ ဘာအကူအညီမှလည်းမရဘူး၊ အလကားပဲ”

“ဟောဗျာ ဘာလိုင်းကြီး”

“အေးကွာ ဒီကောင်ရူးသွားပြီလား မသိပါဘူး”

“ကြောင်တော့ ကြောင်သွားတာ သေချာတယ်”

“ယုကြောင်လေ ယုကြောင်”

“ဟိတ်ကောင် ကောင်းကောင်းသွား ခွေးချေးပုံဟက်နင်းမိနေဦး မယ်၊ ကားတွေဘာတွေလည်း ကြည့်မောင်၊ ထော်လာရုံဝင်အတိုက်ခံခေး ရဦးမယ်”

ကိုဓေယျာနှင့်စိုးကျော် ဘယ်လိုပဲစနောက်နောက် သူ့ရယ်မော့ သတိမရ၊ အသိစိတ်လွတ်နေတာတော့ မဟုတ်။

အသိစိတ်ထဲမှာ ယုတစ်ပေောက်တည်းသာ ရှိသည်။ သူ ဘာထုတ် ရမလဲ။ အခုချိန်မှာ ယုနှင့်တွေ့လျှင်ဘာတွေပြောရမလဲ။

အရင်တုန်းကလို ချစ်သေးခဲ့လားလို့လား။ ဟင့်အင်း ဒီအသက် အရွယ်မှာ ကံလေးကလားစကားတွေ ယု နားထောင်ချင်မှာမဟုတ်။ ပြောစရာတွေရော မေးစရာတွေရော ရင်ထဲမှာပြည့်နေသည်။ ဒါဆိုလျှင် ယု မင်းနေကောင်းခဲ့လား။

အခန်း (၂၃)

“မေမေကြီး ဧည့်သည်ပါ”

“ဪ ဘယ်သူလဲကွဲ့၊ ဧည့်ခန်းထဲခေါ်လာခဲ့ပါကွယ်”

နာနီလာပြောတာကြောင့် ဦးမျိုးနိုင်နှင့်ဒေါ်ယုယုသွင် အံ့ဩသွားရသည်။ အိမ်မှာ ဒီအချိန် ဘယ်ဧည့်သည်မှ မလာဘူးပါ။ လာမည့်ဧည့်သည်ဆိုလည်း ဖုန်းဆက်ကာအကြောင်းကြားကြသည်။

“အန်ကယ်နဲ့အန်တီ”

“ဪ ဘယ်သူလဲကွဲ့”

“ကျွန်တော် ယမင်းယုသွင်ရဲ့အလုပ်ရှင် သွေးသစ်ဥာဏ်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဪ သမီးရဲ့အလုပ်ရှင်လား၊ လုပ်ငန်းရှင်ဆိုတော့ အသက်ကြီးကြီးလို့ထင်တာ သမီးနဲ့သက်တူရွယ်တူလောက်ရှိဦးမယ်၊ အတော်ငယ်သေးတာပဲ၊ ထိုင်ပါကွယ် ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲ”

မတုံ့မရဲလာခဲ့ရပေမယ့် ယုမိဘများရဲ့ဖော်ရွေမှုကြောင့် အားတက်မိကာ လက်ထဲမှာပါလာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို လက်ကမ်း၍

“အဆင်ပြေပါ့မလားတော့ မသိဘူး၊ အသီးအနှံနဲ့အားဆေးပုလင်းဆိုတာတင်းတွေပါပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီနေ့ ယု ရုံးမတက်တာ ကျန်းမာရေးများမကောင်းလို့လားလို့”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ကောင်းပါတယ်၊ ပင်ပန်းတယ်လို့တော့ပြောသေး သူ နားချင်တယ်ဆိုတော့ နားခိုင်းလိုက်ရတာပါ၊ သမီးက ကုမ္ပဏီကို နှင်မတိုင်ဘူးလားကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မန်နေဂျာတွေဆီ ခွင့်တိုင်သလားတော့မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဘာမှမပြောပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုပြီး လိုက်လာတာပါ”

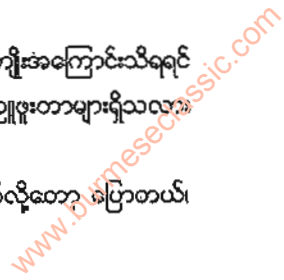
သူ့အပေါ် တစ်မျိုးမထင်အောင် သူ မုသာဝါဒတွေ သုံးလိုက်မိသည်။ ဒီလိုတွေပြောဖို့ ကြိုတင်ကြံစည်ထားခြင်းမရှိပါဘဲ ပါးစပ်ထဲက အလွယ်တကူပင် ထွက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ကိုဇေယျာတို့သိလျှင်တော့ သူ့ကိုကောင်းကောင်းဆဲပေလိမ့်မည်။ သူ့အမေက အားနာစွာနှင့်ပင် နာနီလာချပေးသော ကော်ဖီစွက်ကို သူ့ရှေ့တင်ပေး၍

“သုံးဆောင်ပါဦးကွယ်၊ အလုပ်ရှင်ကတောင် အိမ်လိုက်လာရတယ်ဆိုတော့ အားနာလိုက်တာ၊ သမီးက အလုပ်ရှင်ဆီမှာ သေချာခွင့်တောင်းပြီးမှ အသင့်တာပေါ့”

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ အကျိုးအကြောင်းသိရရင် တောက်ပါပြီ၊ လုပ်ငန်းမှာအဆင်မပြေတာများ ညည်းညူဖူးတာများရှိသလားခင်ဗျ”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပင်ပန်းတယ်လို့တော့ ပြောတယ်၊

ညက ဧည့်ခံပွဲကအပြန်မှာတော့ တော်တော်လေးမျက်နှာမကောင်းဖြစ်လာတယ်။ ညဉ့်နက်တော့ အန်တီတို့လည်း စိတ်ပူရတယ်။ အန်ကယ်ဆိုရင် ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးသောက်ထားတာတောင် မအိပ်နိုင်ဘဲထိုင်စောင့်နေတာ။ သမီးက အိမ်ထောင်သည်မှသိမ်းမ ကလေးတစ်ယောက်အမေဆိုမေမယ့် အန်တီတို့အတွက်တော့ လူမမယ်အရွယ်လေးလို စိုးရိမ်နေရတုန်းပါ။ ပြီးတော့ ကျန်းမာရေး စားဝတ်နေရေး လူမှုရေးတွေအားလုံးအတွက် သမီးအားကိုးနေရတာလေ။ သမီးတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် အန်တီတို့အားလုံး ခိုကိုမဲ့တဝရောက်သွားကြမှာလေ”

“အန်ကယ်သာ ထူထူထောင်ထောင်နဲ့ကျန်းမာရေးကောင်းနေရင် သမီးကို ဒီလိုမျိုးစိတ်ရောလူရော အပင်ပန်းမခံနိုင်ပါဘူးကွယ်။ အခု အန်ကယ်က ဒီလိုဒုက္ခိတဖြစ်နေတော့ မိသားစုအတွက် သမီးလေး ရုန်းကန်နေရတာပဲ။ ပြောရရင် အခုမှလည်း မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်မိခင်ဘဝတွေကြောင့် သမီးလေးက မိသားစုဒုက္ခကိုခံနေရတာပါ”

“ကိုနိုင်ကလည်း ဧည့်သည်ကို မိသားစုအပူတွေ ပြောပြမနေဘဲ အားနာစရာကောင်းပါတယ်”

“ရပါတယ်ခင်ဗျ။ ယခုက အလုပ်ရှင်နဲ့ဝန်ထမ်းပတ်သက်မှုဆိုမေမယ့် မိသားစုလိုပါပဲ။ ယခုအိမ်တွင်းရေးကိစ္စတွေကို ကျွန်တော်တို့လည်း သိတန်သလောက် သိပါတယ်”

“ဟင် သမီးက ပြောပြတာလားကွဲ့”

“ဗျာ ဟို”

သူ ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။ ယု ရင်ဖွင့်ထားတာပဲ။ လျှင် ဘယ်လိုထင်သွားမည်လဲ။ တခြားနေရာက သိတာဆိုလျှင်လည်း

တော်သက်မှုတွေကို သံသယဝင်နိုင်သည်။

ယုအဖေက နားလည်သည်ဟန်ဖြင့်

“အေးပေါ့လေ လူတစ်ယောက်အကြောင်းဆိုတာလည်း ပုပ်ရင်ပုပ် ဟုတ်ရင်ကျော်တာပါပဲ။ သမီးလေးက ဒီအဖေကြောင့် သူ့ချစ်သူကို နှိပ်စက်ပြီး အသက်ကြီးကြီး အဘိုးကြီးကိုယူလိုက်ရတယ်။ အခု ကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီး မုဆိုးမလေးဖြစ်နေရှာတယ်။ အငယ်အနှောင်းဖြစ်ခဲ့ရတော့ အားနွှင်လည်း ရသင့်သလောက် မရဘူး။ မြေးလေးကို သူ့အဖေက သပ်သပ်ဆွဲတာမျိုးရှိပေမယ့် သမီးက သူ့ဘယ်လောက်ပင်ပန်းပင်ပန်း သစ္စာရှိရှိနဲ့ ချစ်မထိပတ်ဘဲနေတယ်။ သားလေးကြီးလာရင် သူ့သားအတွက် ဘာမှ လုပ်ပေးနိုင်မှာစိုးလို့ သူ့အဖေဆန္ဒအတိုင်း ဘာတစ်ခုမှမထားတယ်”

“မြော်”

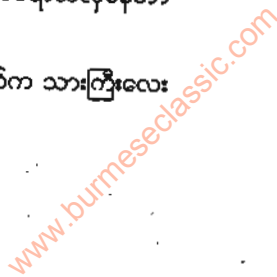
ယုက မိဘတွေကိုတောင် ဘာမှပြောပြမထားသေးပါလားဆိုတာ မသိချာသွားသည်။ ယု ဒီလောက်တောင် ရိုးသားခဲ့ သစ္စာရှိခဲ့သည်တဲ့လား။ သမီးစုအတွက်ပေးဆပ်ဖို့ ချစ်သူကိုစွန့်လွှတ်ခဲ့ပေမယ့် အပျိုစင်ဘဝကို မစွန့်ပစ်ဘဲ အအောင်စောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့တာလည်း လေးစားစရာပင်။

သူကပဲ တစ်ဖက်သတ်နာကြည်းမုန်းတီး ရွံရှာ အထင်သေးခဲ့မိသလို မိသားစုလား။

“အခု သူ့ဘယ်သွားသလဲခင်ဗျာ၊ ပင်ပန်းလို့အိမ်ရာထဲလဲနေတာလား”

“မဟုတ်ဘူးကွဲ့ မနက်က သူ့ယောက်ျားဘက်က သားကြီးလေး အောင်ကျော်စင်မိုးနဲ့ကိစ္စရှိလို့ဆိုပြီး အပြင်သွားတယ်”

“ဗျာ အခုထိ ပြန်မရောက်သေးတာလား”

“မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ နွေလယ်က ပြန်လာသေးတယ်၊ ခုနကမှ တစ်ခါ မြေးလေးကို ကျောင်းသွားကြပြီး ကျော်စင်မိုးနဲ့တစ်ခေါက်တွေ့ရဦးမယ် ကိစ္စရှိသေးတယ်ထင်တယ်”

“ဟို အခု ကျော်စင်မိုးဆီ သွားတာလား”

“အင်း အဲဒီလိုပဲ ပြောရမယ်၊ မြေးလေးကို ကျော်စင်မိုးက သူတို့အိမ်ခေါ်သွားချင်လို့ ကျူရှင်ကနေ သွားကြပြီး ပို့ပေးတာလားပဲ၊ အဲဒီဘက်က မိသားစုထဲမှာ မောင်ကျော်စင်မိုးကတော့ သမီးအပေါ်ရော မြေးလေးအပေါ်ရော အတော်သံယောဇဉ်ကြီးပြီးကောင်းရှာပါတယ်၊ ပေးသလောက် စေတနာကို သားသမီးဘက်က အပြည့်အဝလက်မခံခဲ့တာ”

“လင်ပါသားက ရွယ်တူဖြစ်နေတဲ့အတွက် အဲဒီလောက် ရင်းနှီးရှိတာတော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ဝေဖန်မှုအဖို့ ရောက်တတ်တာ မွေတာပဲ”

မနာလိုစွာ သူ့နှုတ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်အတွက် အမေလည်း အံ့အားသင့်သွားသည် ထင်သည်။ ဒါပေမဲ့ လေးနက်စွာ ခေါင်းကိုညှိတ်ကာ

“ဒီလိုဆိုပေမယ့် မြေးလေးနဲ့သွေးသားရင်း ဖြစ်နေတော့လည်း မပတ်သက်လို့က မဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား။ သမီးလေးရသင့်သလောက်မရသလိုဆိုပေမယ့် အနည်းအကျဉ်းပိုင်ဆိုင်မှုလေးတွေက သူ့ကြောင့်ပဲ ရလိုက်တာ သူ့အမေ သူ့ညီမရဲ့ရန်လိုမှုတွေကိုလည်း ကာကွယ်ပေးတယ်လေ၊ ကျေးဇူးရှိတယ်ပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့ကွယ်”

“အခုတစ်ခုခုအကြောင်းရှိလို့သာ သမီးကိုတွေ့ဖို့ခေါ်တာ ဖြစ်တယ်မယ်၊ သမီးပြန်လာတော့ ဘာမှတော့မပြောပြဘူး၊ မြေးလေးကိုသွားဖို့အတွက်

ယ်လို့ပဲ ပြောတယ်၊ ခွေစင်မိုးဆိုတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ အဆင်ပြေပါ့မလားတော့ သေပါဘူးကွယ်”

ယု မိဘတွေလည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဟန်တော့တူသည်။ အကြောင်းစုံသေချာသိရလျှင်တော့ ဝမ်းသာချင်လည်း ဝမ်းသာကြမှာပါ။

သမီးက အပျိုစင်ဘဝလေးအတိုင်း ရှိသေးသလို ကလေးတစ်ယောက်အမေလည်းမဟုတ်တာကြောင့် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဖြေသားနိုင်ပေလိမ့်မည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်လာတယ် ဆိုတာလည်း ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ သူ့ စိတ်ဖိစီးမှုတွေများသွားမှာစိုးလို့ပါ”

စကားလုံးလှအောင်ပဲပြောပြီး သူ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ကျော်စင်မိုးနှင့်ယုက ရင်းနှီးပတ်သက်နေရတာလဲ။ နေ့လယ်က ကြားခဲ့သလို ကျော်စင်မိုး အလုပ်ထွက်ခိုင်းသလို အလုပ်ထွက်ဆိုက်တော့မှာလား။

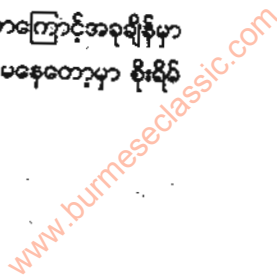
ဘာလို့ ကျော်စင်မိုးက ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်တွေရှိနေတာလဲ။ ယုက ဆရာ နာခံမှာလား။ သူ့ဆီက တကယ်အလုပ်ထွက်တော့မည်ဆိုလျှင် သူ့ဘယ်လိုတာပိုင်ခွင့်ရှိမှာလဲ။

“ဟား”

သူ တကယ်ကိုမွန်းကျပ်လာမိပါသည်။ ဘာကြောင့်အခုချိန်မှာ သူတို့ အရမ်းတွေ့ချင်နေမိရတာလဲ။ သူ့အနားမှာ ယု မနေတော့မှာ စိုးရိမ်နေမိရတာလဲ။

“ဟင်”

“ကျွီ”

လမ်းတစ်နေရာမှာ ယု ကားစောင့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တက္ကစီတစ်စီးကိုလက်လှမ်းတားတော့ လူပါလာတာမို့ ရပ်မပေးဘဲ ဆက်မောင်းသွား၏။

သူ ထိုနေရာကို ကားလေးအပြန်မောင်းသွားလိုက်သည်။ ယု တက္ကစီပေါ်တက်လိုက်သွားလျှင် ယုနှင့်တွေ့လိုက်ရတော့မှာမဟုတ်။

“ယု”

“ယု”

“ဟင် ရှင်”

ကားပေါ်က ဆင်းလာသည့်သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ယုက ချက်ချင်းမျက်နှာလွှဲသွား၏။ သူ ယုရှေ့တည့်တည့်ရပ်လိုက်သည်။

“ယု ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ကိုယ့်ကားပေါ်တက် ကိုယ်လိုက်ဖို့မယ်”

“နေပါစေ ကျွန်မဘာသာ တက္ကစီနဲ့သွားပါမယ်၊ ရှင်လမ်းရှင်သွားပါ”

“မဟုတ်တာ မင်းဘာကြောင့် အလုပ်မဆင်းတာလဲဆိုတာ ရှင်ပြတာကို နားထောင်ချင်သေးတယ် တခြားပြောရလည်း”

“အလုပ်နားတာ ကိစ္စရှိလို့ပေါ့၊ ဘာကြောင့်ပါဆိုတာ ရှင်းပြစရာလိုလိုလား”

“စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းထဲမှာ အဲဒီလိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မပါပေမယ့် ရှင်ယုရတဲ့ကိစ္စက ဘယ်လောက်တောင် ကြီးကျယ်လို့လဲ၊ ကိုယ်က ညဏ်ကိစ္စကြောင့် မင်း”

“အဲဒီအကြောင်းမပြောနဲ့တော့၊ ပြောရင် ကျွန်မ ဒေါသထွက်လိမ့်မယ်”

“ဘာ”

“ကလေးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမမို့ ဘယ်အချိန်တစ်ယောက်တည်းပြန်ပြန် ကိစ္စမရှိဘူးဆိုပြီး အထင်သေးစော်ကားလိုက်တာကို ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမျိုး နောက်တစ်ခါ ထပ်စော်ကားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး”

“နိုး နိုး ကိုယ်မင်းကို အထင်သေးစော်ကားလိုက်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ယု”

“ဒါဆို ရွှေဇင်နဲ့ညအတူအိပ်ဖို့အတွက် ကျွန်မကို ပထုတ်လိုက်တာလား”

“ဟာ မင်းဘာတွေပြော ဘာတွေစွပ်စွဲလိုက်တာလဲ၊ ကိုယ် အဲဒီလိုမျိုးကောင်မဟုတ်ဘူး၊ ဘာလို့ ရွှေဇင်နဲ့အိပ်ရမှာလဲ”

“ကားမမောင်းနိုင်လို့ ဟိုတယ်မှာပဲ အိပ်မယ်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား”

“အေးလေ ကားမောင်းရင် အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဟိုတယ်မှာ အခန်းငှားအိပ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရွှေဇင်က သူ့ဘာသာပြန်သွားတာ”

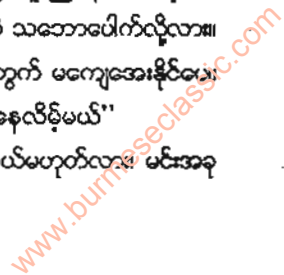
“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“မင်း စိတ်တော့ဆိုသွားတယ်မဟုတ်လား”

သူမ ငြိမ်နေလိုက်သည့်အခါမှာ ဝန်ခံရာတော့ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ ဘာကြောင့် အခုမှ သွေးသစ်ဥာဏ်အသည်းတွေ နူးညံ့နေသလဲဆိုတာ သူမ နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေတာပါ။ သူ လွန်သွားတာပဲ သဘောပေါက်လို့လား။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူမကို အထင်သေးစော်ကားမှုတွေအတွက် မကျေအေးနိုင်ပေ။

“ဖယ်ပါ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ဖို့ နောက်ကျနေလိမ့်မယ်”

“နေပါဦး ကိုယ်လိုက်ဖို့မယ်လို့ ပြောနေတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းအခု”

ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ပြီး ပြန်လာတာလဲ”

“အဲဒါ ရှင်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့တွေ့တွေ့ ဘယ်ကပြန်လာတာ”

“ဟိတ် မင်းကိုယ့်ကို စကားကောင်းမပြောပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ညကကိစ္စကို မကျေအေးနိုင်တာလား”

“ညကကိစ္စတစ်ခုတည်းကြောင့်လို့ ရှင်ထင်နေလား၊ ရှင်ရဲ့အထင်သေး ဖော်ကားမှုတွေ နှိမ့်ချအနိုင်ကျင့်မှုတွေကို စိတ်ကုန်သွားတာ၊ စိတ်ပျက်သွားတာ”

“ဆောရီး ကိုယ်အမှန်အတိုင်းတွေ ဘာမှမသိခဲ့ရလို့ပါ”

“ဘာ”

“မင်း အပျိုစင်တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား ယု”

“ဟင်”

“ဦးထွန်းအောင်မိုးနဲ့လက်ထပ်ခဲ့ပေမယ့် မင်းအိမ်ထောင်သည်ဘဝ မရောက်ခဲ့ဘူး၊ အခု မင်းရဲ့သားလို့ပြောနေတဲ့ကလေးကလည်း မင်းရဲ့သွေးသား မဟုတ်ဘူး”

“ဒါ ဒါတွေ ရှင်ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ၊ ဟင် ရှင်ကိုဘယ်သူပြောတာလဲ”

“အဲဒါက ဟို”

မင်းနဲ့ကျော်ဝင်းမိုး ပြောတာ ချောင်းနားထောင်ခဲ့တာလို့ ပြောလို့ ဖြစ်ဖို့မလား၊ ရှင်ဘယ်လိုလူစားလဲလို့ ပြန်ရန်တွေ့ခံနေရဦးမည်။

“ဘယ်လိုပဲသိသိ အဲဒါအမှန်ပဲဆိုတာတော့ မင်းဝန်ခံတယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒါသိတော့ရော ဘာထူးမှာလဲ၊ ဒါဘယ်လိုတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ အကြောင်းနဲ့ကျွန်မပါ”

“မင်းဘာလို့ အစတည်းက ဒီအကြောင်းတွေ ကိုယ့်ကိုမပြောခဲ့တာလဲ ယု၊ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ဘာမှရှင်းမပြဘဲ မင်း သစ်စိမ်းချိုးချိုး ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပစ်သွားခဲ့တာ”

“ချစ်သူဆိုတာ လက်မထပ်ရသေးရင် သူစိမ်းပဲ၊ မိဘကိုတောင် ဖွင့်ပြောလို့မဖြစ်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ဘာလို့ ရှင်ကိုရှင်းပြနေရဦးမှာလဲ၊ ရှင်ကရော ချစ်သူတစ်ယောက်ဆိုပြီး နားလည်မှုပေးခဲ့လို့လား၊ ဘာကြောင့်ဖြစ်မှာပါလို့ ကိုယ်ချင်းစာပေးမှုရော ရှိလို့လား၊ အပြုံးတွေ အမှန်းတွေနဲ့လက်စားချေခဲ့တယ်၊ အထင်သေးဖော်ကားမှုတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်”

“အဲဒါက”

“ရွှေရှာသလို နှာခေါင်းရှုံ့ခဲ့တာတွေအားလုံး ဒီရင်က မနာကျင်ဘူး၊ မရှက်တတ်ဘူးလို့ ရှင်ထင်နေလား၊ မိသားစုအတွက်မို့ ရှင်လိုလူဆိုမှာ သည်းခံပြီး အလုပ်လုပ်နေခဲ့တာ သွေးသစ်ဥာဏ်”

“ဆောရီး ကိုယ်”

“ကျွန်မ လုပ်ခဲ့တာတွေအတွက် အဲဒီဆောရီတစ်လုံးနဲ့ ရှင်ကျေနပ်မှာလား၊ နှလုံးသားဆိုတာ ဒဏ်ရာရပြီးရင် အနာမကျက်တော့ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို တောင်းပန်စရာလည်းမလိုပါဘူး၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှမှ မပတ်သက်တော့တာ”

“မဟုတ်သေးဘူး ကိုယ်က”

“တော်ပြီ သွေးသစ်ဥာဏ် ကျွန်မတို့ရဲ့ပတ်သက်မှုတွေ ပြီးဆုံးခဲ့တာကြာပါပြီ၊ အခု ကျွန်မမှာသားလေးရှိတယ်၊ မိဘတွေရှိပဲပဲ၊ ကျွန်မ

တစ်သက်လုံး သူတို့တွေအတွက်ပဲ ပေးဆပ်သွားမှာ၊ ရှင့်ဆီကတောင်းပန်တိုးလျှိုးမှုတွေမလိုဘူး။ ဂရုစိုက်နားလည်မှုတွေမလိုဘူး။ အရင်အတိုင်းပဲ ကျွန်မကို အထင်သေးရှုတ်ချပြီးပဲ နေသွားပါ”

“ယု”

သူမ နောက်လှည့်မကြည့်။ သူ့ကိုတွန်းဖယ်ကာ ဖြတ်မောင်းလာသည့်တက္ကစီကိုထား၍ တက်လိုက်သွားသည်။ သူ ဘာမှပြောခွင့်မရလိုက်။ သူ ဘာတွေမှားသွားလို့လဲ။ စွန့်ပစ်ခံရလို့ အသည်းကွဲခံရလို့ လက်တုံ့ပြန်ခဲ့ခြင်းအပေါ်မှာ ဘာတွေအလွန်အကျွံဖြစ်သွားခဲ့လို့လဲ။

ဘယ်အားကိုးနဲ့များ သူ့နှလုံးသားကို နောက်ထပ်နှင်းချေဖို့ စဉ်းစားနေရတာပါလဲ။ ယု မင်းအရမ်းလွန်တယ်။

အခန်း (၂၅)

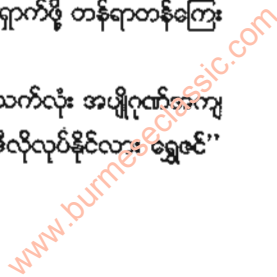
“ကိုကိုသင်ဘာနဲ့ကိုကို လုပ်လာတာ အရမ်းလွန်တယ်။ ဒီကလေးကိုဘာလို့ ခေါ်လာရတာလဲ။ ရွှေဇင်တို့အသိုက်အဝန်းထဲ ဒီကလေးကို ခေါ်မသွင်းသင့်ဘူး”

“ဒီကို ခေါ်မလာရင် ဘယ်ကိုသွားဖို့ထားရမှာလဲ ရွှေဇင်၊ ဒါ့ဖေဖေ တခြားမိန်းမနဲ့ရထားတဲ့ကလေး။ ယု သွေးသားမဟုတ်ဘဲနဲ့ ယုက တစ်သက်လုံး ဒုက္ခခံမွေးရမယ်ဆိုတာ တန်လို့လား။ ယု ဒီကလေးကို ဘာကြောင့်သစ္စာရှိရှိ မိခင်မေတ္တာအပြည့်နဲ့ မွေးမြူထားတယ်ဆိုတာ နင့်ကို ရှင်းပြပြီးပြီပဲ နားလည်မှပေါ့”

“နားလည်တယ် နားလည်လို့ ကလေးကို ရွှေဇင်တို့မွေးစရာမလိုဘူးလို့ပြောတာ၊ ဖေဖေက သူ့ကို ဒီကလေးစောင့်ရှောက်ဖို့ တန်ရာတန်ကြေးပေးထားခဲ့တာပဲ။ သူ့မွေးပေါ် စောင့်ရှောက်ပေါ့”

“နင်ကို အဲဒီလိုလုပ်ခံရရင်ရော နင်တစ်သက်လုံး အပျိုဂုဏ်အကျွံခံပြီး ကလေးအမေအဖြစ်နဲ့နေသွားနိုင်မှာလား။ အဲဒီလိုလုပ်နိုင်လား ရွှေဇင်”

“ဘာ”

“ကိုယ်ချင်စာစမ်းပါ၊ စာနာကြည့်စမ်းပါ၊ မိန်းမသားချင်း ညှာညှာ တာတာတွေးစမ်းပါ။ အရင်က ယုကို ဖေဖေရဲ့တကယ်တရားဝင် အငယ် အနောင်။ ဖေဖေဆီက ပိုင်ဆိုင်မှုတွေမက်လို့ ကလေးပါ မြန်မြန်မွေးလိုက် တယ်။ သေပါနီးစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အကုန်လိုချင်လို့ အပိုင်စီးထားတယ်။ အဲဒီလိုတွေထင်ပြီး ယုကိုမုန်းတာ ရွံတာတိုက်ခိုက်တာ ငါလက်ခံတယ်။ အခုက အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ငါ သေချာစုံစမ်းလို့ရသမျှက ယုတက်က မနိုးသား တာမရှိဘူး။ လောဘနဲ့ဖေဖေသွေးသားကို စောင့်ရှောက်တာမဟုတ်ဘူး။ မိခင်စိတ်နဲ့မွေးခဲ့တာ၊ ဖေဖေကိုတကယ်ပဲစေတနာသန့်သန့်နဲ့ သမီးတစ်ယောက် ရဲ့မေတ္တာမျိုးနဲ့ ဂရုစိုက်ပြုစုခဲ့တာ၊ မိသားစုကမပေးတဲ့ခွေးတွေမှတော့ ပေးခဲ့တာ ဖေဖေပေးသင့်လို့ ပေးခဲ့တာတွေရော နှင်နဲ့မေမေပဲ ယုဆီကလုယူခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူးလား။”

ရွှေဇင်မိုး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကလေးတော့ ဖြစ်သွား၏။ ယုဆီက နေ ကလေးကို အိမ်ခဏခေါ်လာခဲ့တာ ရွှေဇင်မိုး မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာပါ။ ကလေးကို အပေါ်ထပ်အခန်းထဲမှာ ကစားစရာတွေ ဂိမ်းနှင့်ဆော့ဖို့တွေ ထားပြီးမှ ကျော်ဇင်မိုး ရှင်းပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

သွေးသားအရင်းတွေဖြစ်ပြီး ကလေးရှေ့မှာ ပြဿနာမဖြစ်ချင်လို့ ပင်။ ကျော်ဇင်မိုးက အသက်ပြင်းပြင်းရှိုက်ထုတ်ပစ်ပြီးမှ

“အေး အဲဒီလိုတွေဆိုပေမယ့် ယုက ဒီကလေးကို ငါတို့ကိုပေး မယ်ထင်လား။ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပြီဖြစ်လို့ သူပဲဆက်ပြီး တာဝန်ယူမယ်တဲ့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် နင့်စိတ်ကိုသိချင်လို့ ငါ ခဏခေါ်လာတာ၊ ယုက ထည့်ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဘာကိုမှ မျှော်လင့်လို့လည်းမဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေကို သစ္စာရှိချင်တာထက် ကလေးအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတာ၊ ဒီကလေး

ကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုလို့မရရင်လည်း ဒီအတိုင်းတစ်သက်လုံးနေသွားမယ် တဲ့။ ဘာသွေးသားမှပေးတော်စပ်တဲ့ယုက ဒီလိုမေတ္တာမျိုးထားနိုင်သေးတာ၊ ငါတို့က အဖေတူ အမေကွဲ သွေးသားရင်း ဒီကလေးအပေါ်မှာ စေတနာ မေတ္တာမထားနိုင်ဘူးလား ပြောပါဦး ရွှေဇင်”

“ဒါကတော့ အခုချက်ချင်း လက်ခံလိုက်ဖို့ဆိုတာ”

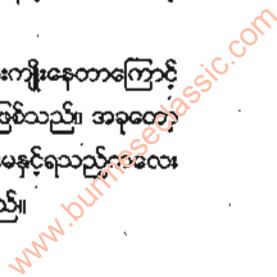
“ဘာဖြစ်လဲ ဒီကလေးကို အစတည်းက ဖေဖေသွေးသားဆိုတာ သိနေတာပဲ။ အခုငါတို့ဒီလိုအဆင့်အတန်း စည်းစိမ်ဥစ္စာအပြည့်အဝနဲ့ လုပ်ငန်း ကြီးတွေ ပိုင်ဆိုင်ပြီး နေနိုင်တာ ဖေဖေကျေးဇူးတွေနော်၊ ဖေဖေကျေးဇူး ဖေဖေမေတ္တာကိုထောက်ထားပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ဖေဖေသွေးသားကို ဂရု စိုက်စောင့်ရှောက်သင့်တယ်လို့ ထင်တာပဲ။ တကယ်ဆို ညီလေးက ယုနဲ့ ဘာသွေးသားမှတော်စပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။”

“ဒါကတော့ သူ ယူထားတဲ့အတိုင်းအတာနဲ့ ဒီလောက်တော့ သုပ်ပေးသင့်တာပဲလေ”

“ရွှေဇင် နင်ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ပြောရဆိုရ လက်ပေါက် တပ်နေတာလဲ။ ဒီကလေးအပေါ်မှာ နင်နည်းနည်းမှ သွေးသားသံယောဇဉ် ဖြစ်မိတာမျိုး မရှိဘူးလား”

စိတ်မရှည်စွာ အော်ငေါက်မေးလိုက်သည့်အချိန်မှာ ရွှေဇင်တွေဝေ နှလေးတော့ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သံယောဇဉ်တော့မရှိဘဲနေပါ့မလား။ ဖေဖေ သွေးသားရင်းပဲဥစ္စာ။

ဒါပေမဲ့ ယမင်းယုသွင်ကို အမြင်ကတ်ပျက်မှုနီးကျိုးနေတာကြောင့် ကလေးကိုပါ အလိုလို မုန်းတီးချင်ဟန်ဆောင်နေခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ အခုတော့ ယမင်းယုသွင်ရဲ့သွေးသားမဟုတ်တဲ့။ ဖေဖေ တခြားမိန်းမနှင့်ရသည့်ကလေး တို့ အပေးအယူတစ်ခုနှင့် စောင့်ရှောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

စေတနာမေတ္တာတကယ်မပါခဲ့လျှင် ဖေဖေ သေဆုံးသွားသည်နှင့်
ဒီကိစ္စတွေလည်း အဆုံးသတ်သွားနိုင်သည်။ အခုတော့
“ယမင်းယုသွင်က တကယ် ကလေးကိုမပေးဘူး၊ သူမွေးမှာတဲ့
လား”

“ဟုတ်တယ် သူမွေးမှာတဲ့၊ ဟိုက အိမ်ကိုရောင်းလိုရတဲ့ငွေထဲက
တစ်ဝက်ပေးမယ်ဆိုတာလည်း လက်မခံဘူး၊ သူ့မှာအခက်အခဲဖြစ်နေတာကို
ဖေဖေက ညှိလေးအတွက် ဘဏ်မှာအပ်ထားတဲ့ငွေလည်း ထုတ်မသုံးဘူး၊
သွေးသစ်ဥာဏ်ဆီမှာ အပင်ပန်းခံပြီး အလုပ်လုပ်နေတယ်၊ ကိုကိုကတော့
ဟိုကရတဲ့ငွေတစ်ဝက်ကို ယူကိုရအောင်ပေးမယ်၊ ဖေဖေကျန်းမာရေးမကောင်း
တဲ့အချိန်မှာ မိသားစုကိုယ်စားပြုစောင့်ရှောက်ပေးတာနဲ့တင် တန်ပါတယ်”

ရွှေဇင်မိုး ငြင်းဆန်ခြင်းမပြု။ ယမင်းယုသွင် လောဟမရှိတာ လာဏ်
ခံမိလို့ပင်။ ဖေဖေသေဆုံးစဉ်က ဖေဖေပေးခဲ့သော ထိုအိမ်ကြီးပေါ်ကနေ
သားအမိနှစ်ယောက်ဆွဲထုတ် နှင်ချမတတ်လုပ်ခဲ့တာတောင် ဘာမှစောဒဏ်
မတက် ဆင်ခြင်မပေးဘဲ ဆင်းသွားခဲ့သေးတာ။ တကယ်ဆို ဖေဖေအပေါ်
မိမိတို့သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ဝတ္တရားမကျ တာဝန်မကျခဲ့ကြပါ။

ကျန်းမာရေးမကောင်းတာ မပြောခဲ့ဘူးဆိုတာထက် ပြောခဲ့လျှင်
လည်း ဖေဖေအပေါ် ကိုယ်ပိုင်စိတ် ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ဖြစ်ခဲ့ကြမှာ မဟုတ်ပေ။
ယမင်းယုသွင်ကို ဖေဖေ ရွေးချယ်လိုက်တာ မှန်သွားပါသည်။

“ငါဆုံးဖြတ်တာ ဘယ်လိုသဘောရလဲ ရွှေဇင်”
“ကိုကိုကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးကိစ္စ ဘယ်
လုပ်မှာလဲ၊ ကလေးက ယူကိုပဲခင်တယ်တာတော့ အမှန်ပဲ”
“အမေရင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြောရင်တော့ နားလည်မှာပါ။ ငါ

နဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်မှုရှိတယ်ဆိုတာ ပြောတာကိုတောင် နားလည်သေးတာပဲ၊
ယူကတော့ သူကအမေရင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကလေးကိုအသိမပေးစေချင်
သေးဘူး။ ငယ်သေးတဲ့အတွက် စိတ်ဒဏ်ရာတွေအဆင့်ဆင့် ရသွားမှာစိုးမိ
နေတယ်”

“အခုခေတ်ကလေးတွေက အသိဉာဏ်တွေဖွံ့ဖြိုးနေပါပြီ တကယ်
လို့ ကလေးက ဒီမှာနေချင်တယ်ဆိုလည်း နေပစေပေါ့”

ရွှေဇင်မိုး အများကြီးအလျှော့ပေးလိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ရသေး
သည်။ တစ်ခုခု စဉ်းစားနေသည့်ပုံဖြစ်နေခြင်းကိုတော့ စိတ်ထဲကသိက
အောက်ဖြစ်ရ၏။

“နင်ဘာတွေစဉ်းစားပြီး ကြံစည်နေတာလဲ ရွှေဇင်”

“ကြံစည်တာမဟုတ်ပါဘူး စဉ်းစားနေတာ”

“ဘာစဉ်းစားတာလဲ”

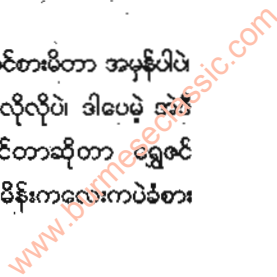
“ယူနဲ့သွေးသစ်ဥာဏ်ရဲ့ပတ်သက်မှု”

“ဘာ”

“အလုပ်ရှင်အလုပ်သမား ဆက်ဆံမှုမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ယူအပေါ်ကို
သွေးသစ်အမှန်းအပြိုးတစ်ခုခု ရှိနေသလိုပဲ၊ အဲဒီတစ်ခုခုကြောင့်ပဲ ယူ ဘယ်
သောက်ကောင်းအောင်လုပ်လုပ် အကောင်းမမြင်နိုင်တာလို့ ထင်မိတယ်”

“ရွှေဇင်က ဘယ်လိုခံစားမိလို့လဲ”

“ဝန်ခံရရင် သွေးသစ်ဥာဏ်ကို ရွှေဇင် စိတ်ဝင်စားမိတာ အမှန်ပါပဲ၊
သွေးသစ်ဥာဏ်ကလည်း ရွှေဇင်အပေါ်လိုက်လျော့သလိုလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ
အိတ်လျော့မှုဟာ တကယ်မဟုတ်ဘူး၊ ဟန်ဆောင်တာဆိုတာ ရွှေဇင်
ခံစားမိတယ်၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို မိန်းကလေးကပဲခံစား

တတ်တာ၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘယ်လိုပဲဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်း မိန်းကလေးကတော့ အပေါ်ယံလား။ လေးနက်မှုရှိသလား။ တခြားအပေါ်စိတ်ရောက်နေတာလားဆိုတာ ပိုခံစားမိကြတယ်”

“ နင်ဆိုလိုတဲ့သဘောက”

“ ဒီမတိုင်ခင်က ယောက်ျားလေး မိန်းကလေးပတ်သက်မှုမျိုး ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ ဪ”

“ ဘယ်လောက်ထိ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးလဲဆိုတာတော့ ရွှေဇင်မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရွှေဇင်ခန့်မှန်းမိသလောက် သေချာတာက သာမန်ပတ်သက်ခဲ့မှုမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ရင်းနှီးတဲ့ဆက်ဆံရေးဆိုတာထက် အဲဒီထက်နက်ရှိုင်းမှုမျိုးလည်း ရှိချင်ရှိခဲ့လိမ့်မယ်”

“ အဲဒီလိုလား”

ကိုယ်ကတော့ အဲဒီလိုဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု သံသယတောင်မဝင်မိပေ။ ကြုံဆုံလိုက်တိုင်းလည်း ယူအပေါ် သွေးသစ်ဥာဏ် ညှာတာမှုမှမရှိခဲ့တာ။ လုပ်ငန်းရှင်မို့ အမိန့်အာဏာတွေနှင့် အထက်စီးက ဆက်ဆံသည်ဟုပင် ထင်ခဲ့သည်။

ယူ ပင်ပန်းရတာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိတာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း သွေးသစ်ဥာဏ်ဆီမှာ အလုပ်မလုပ်စေချင်တော့တာ သွေးသစ်ဥာဏ်က လုပ်ငန်းဘက်မှာ အရည်အချင်းအစွမ်းအစရှိကာ အောင်မြင်ပေမယ့် အနီကောင်းတစ်ခုရှိလို့ ဒီလောကမှာအချိန်တိုအတွင်း ဝင်ဆံ့ခြင်းဖြစ်သည်ဆိုတာ ကောလဟာလဟုတ်ဟန်မတူ။

ဘယ်အချိန်တုန်းက ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ အခုလက်ရှိအချိန်မှာ တို

တက်အောင်မြင်နေမို့က အဓိကပဲမဟုတ်ပါလား။

“ နင့်ကိုတစ်ခုလောက် မေးချင်တယ် ရွှေဇင်၊ နင်နဲ့သွေးသစ်ဥာဏ်အခြေအနေကရော”

“ ဘာအခြေအနေရမှာလဲ၊ ရေလာပြောင်းဖောက်ပေးနေတာတောင် ရေကစီးမလာဘူး။ အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ ယူရှေ့မှာဆို ရွှေဇင်ကို ဝရုစိုက်သလိုလို လိုက်လျောမှုရှိသလိုလိုနဲ့ ယူ ကွယ်ရာမှာဆို အတည်အတံ့အထာကြီးနဲ့ သူမဟုတ်တော့သလိုပဲ”

“ ဒါဆို နက်ရှိုင်းတဲ့ပတ်သက်မှုရှိလိမ့်မယ်လို့ နင်ခန့်မှန်းတာ မှန်နိုင်တယ်ပေါ့”

“ ဪ မိန်းကလေးတွေကပဲ လူကပိုခတ်တက်ပါတယ်ဆို”

ကျော်ဇင်မီးရင်ထဲ ဘာကြောင့်မွန်းကျပ်သွားခဲ့မှန်း မသိပေ။ ယူရဲ့ နိုးသားဖြူစင်မှုလေးတွေကြောင့် ယူကိုစိတ်မဝင်စားခဲ့မိတာတော့ အမှန်ပါ။ ဖေဖေနှင့်ပတ်သက်ခဲ့တာဆိုတော့လည်း - မဖြစ်သင့်တာတွေစဉ်းစားရင်း ညီမလေးတစ်ယောက်လိုသာ နိုးသားစွာဆက်ဆံခဲ့သည်။ အခု ဒီစကားတွေ ကြားလိုက်ရတော့ ရင်မှာတုန်လှုပ်သလို ဖြစ်သွား၏။

“ ကိုကိုကရော”

“ ဘာလဲ”

“ ယူအပေါ်ကိုပြောတာ ယူကိုဆို ကိုကို ဂရုစိုက်လွန်းတယ်၊ လိုတာထက်ပိုလွန်းတယ်လို့ပြောတာ၊ ဖေဖေသေပြီးနေသာသလိုနေလို့ရတဲ့ တိစ္ဆာတွေမှာလည်း မနေခဲ့ဘူး။ အခုထိ အဆုံးမသတ်သေးတဲ့ငြိတွယ်မှုတွေက ဖေဖေ လက်ထပ်ပေးမယ်ဆိုတုန်းက လက်မထပ်ခဲ့မိတာကိုတောင် နောင်တရနေသလိုပဲ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကိုကို”

၁၉၆

“အဲဒီစကားကို မဟုတ်ပါဘူးလို့တော့ ငါ မငြင်းချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်သင့်တာမဖြစ်သင့်တာကိုတော့ ငါနားလည်ပါတယ်။ ယု ဘယ်လိုပဲ ရိုးသားတယ်ပြောပြော ဖေဖေနဲ့အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်လို ပတ်သက်မှု မရှိဘူးပဲဆိုဆို တရားဝင်လက်ထပ်စာချုပ်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ချုပ်နှောင်မှုတွေ ရှိခဲ့တယ်။ မောင်နှမလိုစိတ်ဓာတ်နဲ့ စောင့်ရှောက်တာပဲ သင့်တော်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒီစကားကြားရတဲ့အတွက်တော့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်ကိုကို။ ကိုကိုက အခမ်းကို ဝရုစိုက်လွန်းတော့ အဲဒီအတွက် စိုးရိမ်မိခဲ့တာအမှန်ပဲ။ မဖြစ်သင့်တာ ကိုကို မတွေးမိမှာစိုးလို့ပါ”

“အဲဒီလောက် ကိုကို ဦးနှောက်မပွဲပါဘူး။ ရွှေဇင်ရယ်။ မျိုသိပ်ရ မယ့်အရာကို မျိုသိပ်နိုင်တဲ့ရင့်ကျက်မှုတွေလည်း ရှိနေပါပြီ။ တစ်ခုပဲ ယု အခက်အခဲဖြစ်မှာ”

“ကလေးကိုခေါ်ထားမယ်ပြောလို့လား။ သူတစ်သက်လုံး အိမ် ထောင်မပြုဘဲတော့ နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ကလေးကို သံယောဇဉ်မပြတ်လို့ဆိုရင် လည်း ယုတို့မတရားရာရောက်ဦးမယ်။ ယုတို့ကို ကလေးသံယောဇဉ်ဖြစ် အောင် ဒီလိုမျိုး ခဏခဏ ခေါ်ထားမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ရွှေဇင်ဆီက ထိုစကားကြားတော့ ကျော်ဇင်မိုး ပီတိဖြစ်သွားမိလေ သည်။ ဒီလောက်ဆိုလျှင်ဖြင့် နောက်ဆံတင်းစိုးရိမ်ရမည့်ကိစ္စတွေလည်း ရှိတော့မည်မထင်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ယုကိုစိတ်မချခြင်း နောင်တွယ်မှုလေးတွေတော့ ရှိနေသေး ကာ။

အခန်း (၂၅)

“ဘာ ယုက အလုပ်ထွက်စာတင်တယ်။ ဘယ်ချိန်တုန်းကလဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လာသွားတာလား။ လူကြိုနဲ့ပေးလိုက်တာလား”

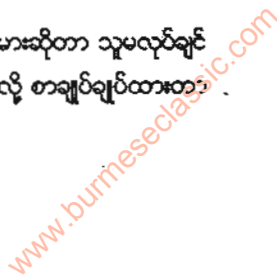
အလုပ်ထွက်စာတင်သည့်စာအိတ်ကို ဇွတ်ဆွဲဖြုတ်ကာ ဖတ်ကြည့်ပြီး သွေသစ်ဉာဏ် ဇွတ်အတင်းမေးသည်။ ကိုဖေယျာက မျက်နှာမကောင်းစွာ နှင့်ပင်

“ကုမ္ပဏီမဖွင့်ခင် ငါတို့ရောက်တဲ့အချိန်လေးမှာပဲ ယုကိုယ်တိုင် လာပေးသွားတာ။ ငါတို့ကိုလည်း နှုတ်ဆက်သွားတယ်”

“ဘာသဘောလဲ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ။ သူ့ကိုဘယ်သူကထွက် ခွင့်ပေးလို့လဲ။ ကုမ္ပဏီက သူဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်တိုင်းထွက်လို့ရတဲ့ သလားယံရေရဲလား”

“မင်းကလည်း ဘာဖြစ်တာလဲ။ အလုပ်သမားဆိုတာ သူမလုပ်ချင် ရင် ထွက်မှာပေါ့ကွာ။ ဘယ်နှလ ဘယ်နှနှစ်လုပ်ရမယ်လို့ စာချုပ်ချုပ်ထားတာ မဟုတ်တာ”

“ကျွန်တော် ချုပ်ထားတယ်”

“ဘာ”

ကိုဇေယျာ အံ့ဩသွားသည်။ ဘယ်ချိန်တုန်းကများ ချုပ်လိုက်တာလဲ။ တခြားကုမ္ပဏီတွေလို ဝန်ထမ်းလုပ်ချင်ချင် မလုပ်ချင်ချင်သက်တမ်းနှင့် ဖိအားပေးပြီး စာချုပ်မချုပ်ရဘူးလို့ ဒီကောင်ပဲပြောထားတာ။ ဝန်ထမ်းတွေကို ပျော်အောင် စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားရမည်။

နောက်ကြောင်းအခြေအနေကြည့်ကာ လိုအပ်တာကူညီပေးဖို့ ဦးစားပေးစေတနာထားရမည်လို့ သူပဲစည်းကမ်းတွေသတ်မှတ်ထားတာ။ ဩော် တခြားသူဌေးတွေနှင့်မတူသည့်ကောင်ပါလို့တောင် ချီးကျူးနေမိကြတာပါ။

“မင်းဘယ်အချိန် ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ စာချုပ်ချုပ်လိုက်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး။ ငါတို့တောင် မသိတဲ့မင်းနဲ့ယူကြားမှာ ရှိလိုက်သေးလား”

“ခင်ဗျားတို့ သူ့ကိုသတ်မှတ်ပေးတဲ့လစာက နည်းတာမဟုတ်ဘူးလေ။ အဲဒီထက်ကို ငါးသိန်းပိုပေးပြီး အဲဒီစာချုပ်ကို ချုပ်ခဲ့တာ။ ခင်ဗျားတို့ပဲ ယုက မိသားစုအတွက် ရုန်းကန်နေတာ အဆင်မပြေဘူးလို့ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ပါ”

“အေး ဟုတ်ပါပြီ မင်းရဲ့စေတနာ ဒါနဲ့ စာချုပ်ထဲ ဘယ်လို အကြောင်းအရာတွေထည့်ချုပ်ခဲ့တာလဲ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“သုံးနှစ်အပြည့် ကုမ္ပဏီကနေ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ ထွက်ခွင့် ပြောင်းခွင့် ရွှေ့ခွင့်မရှိဘူး။ ထွက်ခဲ့ရင် ကျွန်တို့လအရေအတွက် နှစ်အဆ အတွက်အတိုင်း လစာငွေလျော်ကြေးပေးရမယ်”

“ဘာ ဟာ သွေးသစ်ဥာဏ် ကြားတောင်မကြားဘူးတာဘူး”

မင်းကိုငါတို့က သူ့တော်ကောင်းထင်နေတာ။ မင်းက သူ့ယုတ်မာပဲကွ။ မင်းပြောသလိုဆိုရင် ယုကမင်းကို သိန်းလေးငါးရာမကတောင် လျော်ကြေးပေးရတာမှာပေါ့။ ယု ဒီကုမ္ပဏီကိုလုပ်တာ ငါးလလောက်ပဲရှိသေးတယ်။ လပေါင်း သုံးဆယ်တစ်လစာလျော်ကြေးပေးရမယ်။ အဲဒီစာချုပ်ကို ယုက သေချာဖတ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးတာရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး”

“ဘာ”

သွေးသစ်ဥာဏ် ကလိမ်ကကျစ် အကောက်ကြိုလိုက်ပြီဆိုတာ ကိုဇေယျာ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုနှင့် ဒီအကြောင်း အရာတွေ ရေးထားသော စာချုပ်ပေးမှာ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းခဲ့တာပဲဖြစ်မည်။ သွေးသစ်ဥာဏ်ကို အရမ်းကိုစိတ်ပျက်သွားမိသည်။

“မင်းဘာကြောင့် အဲဒီလို လုပ်ခဲ့တာလဲ သွေးသစ်ဥာဏ်။ မင်းအရင်က အဲဒီလိုအောက်တန်းကျသူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

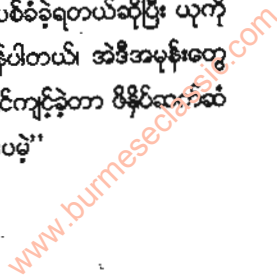
“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းဝန်ခံလို့ရမလား ကိုဇေယျာ”

“ပြောစမ်းပါဦး”

ကိုယ်ပြောတာ စိတ်မဆိုးဘဲ ပေးခွန်းထုတ်လာတော့ မေးခေါ်ကာ တောင်းဆိုရ၏။ သွေးသစ်ဥာဏ် မျက်နှာက အလေးအနက်ဖြစ်နေလျက်

“ကျွန်တော် အသည်းကွဲခဲ့ရတယ်။ စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရတယ်ဆိုပြီး ယုကို တျှန်တော် မုန်းတီးနေခဲ့တာ။ နာကြည်းနေခဲ့တာမှန်ပါတယ်။ အဲဒီအမှန်းတွေ နာကြည်းမှုတွေကြောင့်ပဲ ကျွန်တော် သူ့အပေါ်အနိုင်ကျင့်ခဲ့တာ ဖိနှိပ်ဆက်ဆံခဲ့တာ။ အထင်သေးပြီး ဖိအားတွေပေးခဲ့တာ ဒါပေမဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျွန်တော် သူ့ကို တကယ်မှန်းနေခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ကိုဇေယျာ”
“ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ မအိပ်ဘူးတဲ့၊ အဖျိုစင်ဖြစ်နေလို့ ဒီစကား ပြောင်းပြောတာလား”

“ခင်ဗျား အဲဒီလိုပြန်မေးတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်၊ တကယ်လည်း ခင်ဗျားပြောသလို သူ အဖျိုစင်ဘဝအတိုင်းပဲရှိသေးတယ် ဆိုလို့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်သုံးသပ်မိတာ ဝန်ခံရမှာပဲ”

“ထင်သားပဲ”

ကိုဇေယျာအကောင်းမမြင်နိုင်ဘဲ ငေါ့ပြောနေတာ သူသိသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုဇေယျာကို စိတ်မဆိုးမိ။ အစတည်းက သူ့ကိုသာ အပြစ်ပြော ပြီး ယုဘက်က ကာကွယ်ခဲ့သူတွေ မဟုတ်ပါလား။

“ခင်ဗျားတို့ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ပြောလို့ရပါတယ် ဆဲလို့လည်း ရတယ်၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလို့ မသနားရင်လည်းနေပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပဲပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော်အရင်တည်းက အခုထိ ချစ်နေတုန်းပဲ ကိုဇေယျာ၊ မှန်းတယ်လို့ထင်နေခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ နာကြည်းပြီး အထင်သေး ရှိရှာနေခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ သူ့အထင်ကြီးတဲ့ယောက်ျား တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာ ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်ချစ်နေလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ယုက ကျွန်တော်ခိုင်းတာလုပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အေးစက်စက် ဆက်ဆံခဲ့တယ်။ အထင်ကြီးတာ ဂုဏ်ယူတာ၊ သူ့မ ထားရစ်ခဲ့သေးအချိန် ကနဲ့ စွန့်ပစ်သွားပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်တော့်ရဲ့ကြိုးစားမှု ပြောင်းလဲမှု တိုးတက် မှုတွေအားလုံး သူ့အတွက်ဘာမှမထူးဆန်းသလိုပဲ၊ ဘာဆိုဘာမှ မဟုတ် သလိုပဲ”

“ဪ မင်းကလည်း”

“အဲဒါကို ကျွန်တော် ခံစားရတာ အဲဒါကို ပိုနာကျင်တာ သူ့များ တွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ ကျွန်တော်က လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပေမယ့် သူ့ အတွက်တော့ ကျွန်တော်က တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လောက်တောင် တန်ဖိုး မရှိသလိုပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် သူ့ကို ပိုလုပ်ပြနေတာ၊ သဝန်တို့မလား ဟုတ်ထိမလားလို့ ခွေဇင်နဲ့တွဲပြနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ သူတုန်လှုပ်မသွားဘူး၊ သွေးပျက်မသွားဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါး ခံစားလိုက်ရတဲ့အရိပ်အရောင်တောင် မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်က ပျောက်မသွားအောင် မဖြစ် နိုင်တဲ့စာချုပ်ကို သူမသိအောင်ချုပ်လိုက်တာ”

“အဲဒါ မင်းလွန်တယ်”

“ဗျာ”

ကိုဇေယျာ ခပ်တည်တည်ပြောခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်ကို သူ့ကို စိတ်ပျက်နေသည့်ပုံစံပင်။ ထိုင်ရာကပင် ထရပ်လိုက်ပြီး

“ယုကို အလုပ်ခန့်စကလည်း အစမ်းခန့်ကာလကို သုံးလမဟုတ် ဘဲ တစ်နှစ်လို့ သတ်မှတ်တယ်၊ အခုလည်း လစာငါးဆယ့်ငါးပေးသလို လိုနဲ့ မပေးနိုင်မယ်လျှင်ကြေးတွေနဲ့ ချုပ်ကိုင်လိုက်တယ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော်နားမှာ ရှိစေချင်လို့လေ ကိုဇေယျာ”

“အဲဒါ မင်းရဲ့ယူဆချက်လေ၊ ယုကတော့ အဲဒီလိုပါလို့ သဘော ပေါက်မှာလား။ သူမသိအောင်လုပ်ထားတဲ့ကိစ္စအတွက် မသင့်တော်တာ တွေးချင်တွေ့ဦးမယ်၊ အခုက ယု ဘာဆိုတာသိထားတဲ့အတွက် ယုကို သူ အပိုင်မကြဘူး၊ မက်လုံးပေး မစည်းရုံးဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား”

“အဲဒီလိုလုပ်တော့ရော ကလေးအတွေးနဲ့အလွယ်လက်ခံမလား စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်တဲ့အရွယ်၊ ယုမှာ ဦးနှောက်ရှိတယ်၊ ရင်ကျက်တဲ့အသိ

ဉာဏ်တွေရှိတယ်၊ ဖြစ်သင့်လား၊ သင့်တော်လား၊ ယု စဉ်းစားမှာပေါ့”

“ဒီကောင်က အပိုဇယားတွေခင်းလွန်းတယ်၊ ကြင်နာပြု ဂရုစိုက် ပြန်နဲ့ အဲဒါတွေကို ယု မသာယာဘူးပြောနိုင်မလား၊ ကိုဇေယျာ၊ မိန်းမသား ဆိုတာ စိတ်ကပိုပြီးနူးညံ့လွယ်တယ်၊ ယိမ်းယိုင်လွယ်တယ်”

“ငါ့အထင်တော့ မင်းကပိုပြီး ယိမ်းယိုင်နူးညံ့နေတာ၊ ပျော့ညံ့လွန်း တယ်ပဲပြောရမလား၊ မကြာခင်ဘူးပဲပြောရမလား၊ ကိုယ့်စိတ်ခံစားမှုကိုပဲ ဦးစား ပေးလွန်းတယ် ပြောရမလား”

“ကိုဇေယျာ ခင်ဗျားဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလိုဝေဖန်ရတာလဲ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြောစမ်းပါ”

စကားပြောဖော် လူလိုနေသလို ကိုဇေယျာလက်ကိုဆွဲကာ ထိုင် ခိုင်း၍ သွေးသစ်ဉာဏ် မေးသည်။ ကိုဇေယျာက ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလျက်

“ယုအပေါ် မင်းလုပ်ခဲ့တာတွေအားလုံး စိတ်ဓာတ်မပြည့်ဝလို့ ပေါ့ကွာ၊ ယုအပေါ် နားလည်ပေးတာ စာနာပေးတာမျိုးရှိလို့လား၊ မင်းဆံ့ခဲ့ ရသလောက် ယုကိုလက်တုံ့ပြန်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတာ၊ အခုစာချုပ်ကိစ္စ မင်း မတရားဘူးဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း သိမှာပါ”

“သူကလည်း ငွေငါးသိန်းကို မက်ပြီးစာချုပ်ကို မကြည့်ဘဲ လက် မှတ်ထိုးခဲ့တာပဲလေ”

“ဟုတ်ပြီ ယု ငွေမက်တယ်ပဲထားပါ၊ မင်းက ဘယ်လိုပြောပြီး လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလို့ ယုက သုံးရတာလဲ”

“ကုမ္ပဏီမှာ မင်းလုပ်တာ သုံးလကျော်သွားတဲ့အတွက် လစာ ငါးသိန်းထိုးပေးမယ်၊ အဲဒီအတွက် စည်းကမ်းချက်နည်းနည်းတိုးတဲ့အပေါ်မှာ မင်းလက်မှတ်ထိုးပေးရမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အစက သူ စာချုပ်ထိုး

ဖတ်မယ်လုပ်သေးတယ်၊ ကျွန်တော်က မိတင်ကိစ္စအရေးကြီးသလိုလို့နဲ့ ဖတ် မနေနဲ့ မြန်မြန်ထိုးလို့ ပြောလိုက်တာ”

“အကြံကတော့ ပိုင်ပါပေ့ကွာ၊ အေးလေ အခု ယုက အလုပ် ထွက်သွားပြီဆိုတော့ မင်းဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

“စာချုပ်ကို ပြုပြီး လျော်ကြေးတောင်းရမှာပေါ့”

“ဘာ”

“မလျော်နိုင်ရင်တော့ အလုပ်မထွက်ဘဲ ဒီမှာဆက်လုပ်ရုံပဲ ရှိတာ ပဲ၊ အလကားလည်းမဟုတ်ဘူး၊ လစာနဲ့လုပ်ရမှာ ကျွန်တော် ဘာမတရား တာရှိလို့လဲ”

“အေး ငါဘာမှမပြောတော့ဘူး၊ မင်းလုပ်ချင်သလိုသာ လုပ်တော့” သွေးသစ်ဉာဏ်ကို ကိုဇေယျာ အတော်လေး စိတ်ပျက်စိတ်ကုန် သွားသည်။ ယုနှင့်ပတ်သက်လျှင် သွေးသစ်ဉာဏ် တစ်ဖက်စွန်းရောက်လွန်း တာတော့ ငြင်းလို့မရပေ။

ဒါဟာ အချစ်ကြောင့်ပဲလား။ တကယ်အချစ်ကြောင့်ဆိုလျှင် ဒီ ထက်နည်းနည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့သင့်သည်ဟု ထင်မိသည်။ မင်းအချစ်တွေ နည်းလမ်းမှန်လိုက်မည်ဆိုလျှင်။

အခန်း (၂၆)

“အဲဒီကိစ္စ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သမီး၊ သမီးအလုပ်ထွက်ရင် ကုမ္ပဏီ မှာလျော်ကြေးပေးရမယ်ဆို၊ အစက အဲဒီစာချုပ်ဖျိုး မပါဘူးမဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ် မပါဘူး၊ ယုလည်း အဲဒါကိုစဉ်းစားမရဘူးဖြစ်နေတာ၊ ဒါကြောင့် မန်နေဂျာ ကိုဇေယျာတို့ ဖုန်းဆက်ပြီးပြောပြမှပဲ ယုလည်းသိရ တယ်၊ ယု လက်မှတ်ထိုးမိလိုက်တဲ့စာချုပ်မှာရေးထားတာက အဲဒီအကြောင်း အရာတွေတဲ့”

“အဲဒါမသိအောင် လိမ်ညှာအကွက်ဆင်တာ မတရားမှုပဲ၊ သူ့ ဘက်က ငွေမလျော်လို့ တရားစွဲရင်စွဲပစေ၊ သမီးလည်းရှေ့နေငှားပြီး ရင်ဆိုင် လိုက်ပေါ့ သမီး၊ မတရားတာလုပ်လို့တော့ ဘယ်ရမလဲ”

“အဲဒီလိုတွေ ရုံးရောက်ကတ်ရောက်တွေတော့ မဖြစ်ချင်တော့ပါဘူး၊ သူ့ခေါ်ထားတာကို ယု ညှိကြည့်ဖို့သွားလိုက်မယ်၊ အဆင်မပြေရင်လည်း ကုမ္ပဏီမှာပဲ ဆက်လုပ်ရုံပေါ့”

“ရှုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ အဲဒီလိုလုပ်မယ့်သူလို့ မထင်ရဘူး၊ မေမေကတော့ ဒီလို အနိုင်ကျင့်တာ မကျေနပ်နိုင်ဘူးကွယ်”

ယုလည်း မကျေနပ်ပါဘူးလို့ ပြောထွက်ချင်ပေမယ့် မိဘတွေ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုး၍ ငြိမ်သက်နေလိုက်ရသည်။ ဒီသတင်းကိုကြားတော့ ရင်ထဲ မှာ တဆစ်ဆစ် တဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် နာ၏။

သူမအပေါ် အထင်သေးစွာ ကလိကကျစ် ယုတ်မှာလိုက်တာဆို သည့် အတွေးတွေလည်း ခဏခဏဝင်၏။ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုလုပ်ရက် ရတာလဲ။ သူ့အပေါ် သူမမှားယွင်းခဲ့တာ မှန်ပါသည်။

အပြစ်ရှိတာလည်း ဝန်ခံပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ထိ သူ့ကို သူမ မမေ့ခဲ့။ အမှန်းတွေနှင့်လမ်းခွဲခဲ့ရတာမဟုတ်၍ ရင်မှာတမြေမြေလောင်ကျွမ်း နာကျင်စွာ ခံစားခဲ့ရသည်။

ရင်မဖွင့်သာသောဝေဒနာတွေ ပွေ့ပိုက်လွယ်ပိုးထားရင်း သူ့ဘဝ အဆင်ပြေပါစေ၊ နေ့စဉ်လို ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ခဲ့သည်။ သူ့ကိုချစ်သည့်စိတ် ကြောင့် မျက်ရည်တွေနှင့် ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည့်နေ့ရက်တွေရည်းပဲ သူ သိခဲ့ မှာမဟုတ်။

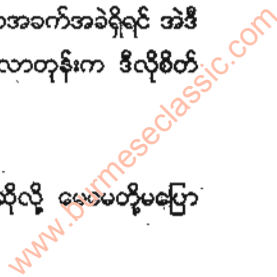
“သမီးလေး”

“ရှင် ရှင် မေမေ”

“ဘာတွေတွေးမိသွားလို့လဲ သမီး၊ သမီးမှာအခက်အခဲရှိရင် အဲဒီ သူဌေးကို မေမေ ကိုယ်တိုင်သွားပြောမယ်၊ အိမ်ကိုလာတုန်းက ဒီလိုစိတ် ဓာတ်ရှိမယ့်လူလို့ မထင်ရဘူး”

“ရှင် အိမ်ကိုလာတယ် သူက”

“အင်းလေ သူက သမီးကိုပြောမနေပါနဲ့ဆိုလို့ မေမေတို့မပြော

တာ၊ သမီးအပြင်ကပြန်လာတော့ သစ်သီးတွေမြင်လို့တောင် ဘယ်သူ လက်ဆောင်ပေးတာလဲလို့မေးသေးတယ်လေ။ အဲဒါ သမီးအလုပ်မဆင်းတာ နေမကောင်းလို့လားဆိုပြီး သတင်းလာမေးရင်းနဲ့ ဝယ်လာတာ”

ဒါကျတော့ အံ့ဩစရာပင်။ သွေးသစ်ဉာဏ်က အထင်သေးရွံရှာ ကာ မုန်းတီးနေသူ့ပို ဒီလိုလုပ်မည်လူစားမျိုး မဟုတ်ပါ။ ဘယ်လိုအကြံအစည် နှင့် လာရတာတဲ့လဲ။ တစ်ခုခုအကြောင်းမရှိဘဲ သူ့ရောက်လာမှာမဟုတ်ပေ။

“အဲဒီနေ့က သူ့ဘာပြောသွားသေးလဲ မေမေ”

“တခြားတော့ သူ တွေ့တွေ့ထူးထူးမေးမြန်းတာမရှိပါဘူး။ မေမေတို့ ကပဲ သမီးရဲ့ပေးဆပ်မှုတွေကို ပြောပြလိုက်တာ။ ဒီမိသားစုကို ပေးဆပ်ဖို့ အတွက် သမီးချစ်သူကိုတောင် စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းလေ”

“အို မေမေကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောလိုက်တာလဲ”

“မေမေတို့လည်း မေမေတို့ကြောင့် သမီးလေး ဒုက္ခခံခဲ့ရတာကို ရင်ဖွင့်ပြောပြချင်တာပေါ့ကွယ်။ သမီးအလုပ်ရင်ဆိုတော့လည်း တခြားသူ လည်းမဟုတ်ဘူးလေ။ ကြုံကြုံကံတုန်းပြောတာဆိုပေမယ့် သမီးကို ဖိအား တွေပေးပြီး စိတ်ဆင်းရဲအောင်မလုပ်စေချင်လို့ပါ”

ဒါကြောင့်ပဲ သွေးသစ်ဉာဏ် ပြောင်းလဲသလိုဖြစ်လာခဲ့ခြင်းလား။ သားလေးက သူမကလေးမဟုတ်ဘူး။ ဦးထွန်းအောင်မိုးနှင့် အိမ်ထောင်သည် လို နေခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာရော သူ မေမေတို့အိမ်က သိတာများလား။ ဟင့်အင်း ဒါက မေမေတို့တောင် မသိသေးသည့်ကိစ္စမို့ မေမေတို့အိမ်က သိရတာတော့မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒါဆို ကျော်စင်မိုး ပြောပြလိုက်တာလား။

ဟင့်အင်း ကျော်စင်မိုးလည်း အလကားသက်သက် စကား လျှောက်ပြောတတ်သည့်သူမဟုတ်ပါ။ ဒါဆို ဘယ်ကနေဘယ်လိုဟော့

ပြီး ညင်သာသွားခဲ့ရတာလဲ။

ဒါဆို အခုကိစ္စကရော အလုပ်ထွက်စာကို လက်မခံဘဲ အလုပ် ထွက်မည်ဆိုပါက စာချုပ်ပါအတိုင်း လက်ကျန်ရက်လနစ်များအတွက် လစာ ရင်းအတိုင်း လျော်ကြေးပြန်ပေးရမည်။

မပေးနိုင်ပါက ကုမ္ပဏီမှာအလုပ်ပြန်ဆင်းလျှင်ဆင်း၊ မဆင်းလျှင် ဥပဒေအကြောင်းအရ တရားစွဲရမည်တဲ့။ ဘယ်လောက်တောင် အနိုင်ကျင့် ယုတ်မာလိုက်သည့်လုပ်ရပ်မျိုးလဲ။

သွေးသစ်ဉာဏ်ကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိတော့ဘဲ ရင်ဆိုင် ကြည့်ဖို့သာ ဆုံးဖြတ်ရတော့သည်။

“သမီး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

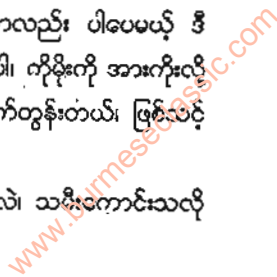
သူမ ထရပ်လိုက်တော့ မေမေက ကပျာကယာမေး၏။ သူမ စလင်းဘက်အိတ်လေးကို ကောက်လွယ်လိုက်ကာ

“သူဌေးနဲ့သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ် မေမေ။ အတတ်နိုင်ဆုံး ညှိနှိုင်း ကြည့်လိုက်ပါမယ်။ ပြဿနာတော့ မတက်ချင်ဘူး”

“အေးလေ မေမေတို့ကတော့ သမီးဘာကြောင့် အလုပ်ထွက်ချင် အာလဲမသိပေမယ့် သမီးမလုပ်ချင်ရင် ဖိအားမပေးပါဘူး။ သမီးစိတ်ပင်ပန်း ခုတယ်ဆိုရင် မလုပ်စေချင်တာအမှန်ပဲ”

“ယု မလုပ်တော့တာက စိတ်ပင်ပန်းတာလည်း ပါပေမယ့် ဒီ ဘက်မှာ ကိုမိုးက စီစဉ်ပေးတာလေးတွေလည်းရှိလို့ပါ။ ကိုမိုးကို အားကိုးလို့ အာတုံးဘူးဆိုပေမယ့် လက်ခံဖို့ ကိုမိုးကလည်း တိုက်တွန်းတယ်။ ဖြစ်သင့် အာကိုရွေးချယ်တဲ့သဘောပါ”

“အေးပါ မေမေတို့က ဘာပြောတတ်မှာလဲ။ သမီးကောင်းသလို

သာလုပ်ပါ။ နောက်ဆုံး သမီး မဖြစ်မနေ အလုပ်ထွက်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ဒီအိမ်ကြီးကိုသာရောင်းပြီး လျော်လိုက် သမီး၊ မေမေတို့အသက်ကြီးပါပြီ ဘယ်နေရာနေရနေရ ဖြစ်ပါတယ်၊ ပကာသနတွေ စိပ်ခဲဖို့တွေ မလိုတော့ပါဘူး။ သမီးအတွက် မေမေတို့ ဒီလောက်တော့ ပြန်ဖြည့်ဆည်းပါရစေ”

“မေမေရယ်”

မေမေစကားတွေကို သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သူမအတွက် မေမေတို့လည်း စိတ်ပင်ပန်းနေကြမှာပါ။ ဒါတွေဟာ သွေးသစ်ဥာဏ်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ။

သူသာ ညှာတာတတ်မည်ဆိုလျှင် ဒီလိုဖြေရှင်းစရာတွေရှိလာမည် မဟုတ်။ ဘာကြောင့်များ သူမအပေါ် အငြိုးတကြီးတွေဖြစ်နေရတာလဲ။

တကယ်ဆို တစ်ချိန်က ချစ်သူတွေ၊ ရင်ထဲမှာလှိုက်လှိုက်နက်နက်စွာ ချစ်ခဲ့ကြသူတွေ။ ကံအကြောင်းတရား မတိုက်ဆိုင်လို့ ကွဲခဲ့ကြတာ ဒီလောက်ထိ မျက်မှန်းအငြိုးထားနေစရာလား။

သူမအပြစ်တွေက ခွင့်လွှတ်လို့မရနိုင်ဘူးဆိုလျှင်လည်း။

အခန်း (၂၇)

“ကိုသွေးသစ်ဥာဏ်”

“ဪ ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီကို ဘာကိစ္စနဲ့ရောက်လာတာလဲ ကိုဘျော်ဇင်မိုး”

“ယုကိစ္စ ပြောစရာလေးရှိလို့ လာခဲ့တာပါ။ နည်းနည်းလောက် အချိန်ပေးနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

ဟင့်အင်းလို့ ချာခနဲ ခေါင်းရမ်းပစ်လိုက်ချင်သည်။ မျှော်နေမိသူက စစ်ယောက်ပါ။ ရောက်လာသူက ဒီအချိန်မှာ မျက်နှာချင်းတောင်မဆိုင်ချင်ဘူး။ စိတ်ထဲ ကသိကအောက်နိုင်လှသော်လည်း မကောင်းတတ်လွန်း၍ အာရုံစူးစိုက်ပြောင်းရွှေ့ထိုင်လိုက်ရသည်။

“ထိုင်ပါ”

သူ့ရဲ့ဖော်ရွေမှုမရှိခြင်းအပေါ် ကျော်စင်မိုးလည်း အားနာပုံမပေါ်ပါ။ ဘယ်သောင့်သက်သာမရှိ ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာထားက တင်းတန်နေခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားယုကို အလုပ်ထွက်ခွင့်မပေးဘူးဆို”

“ယုက ပြောလိုက်တာလား”

“ဘယ်သူပြောတယ်ဆိုတာက ဒီအချိန်မှာအရေးကြီးလို့လား ဟုတ်လားမဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်တော်မေးတာပဲ ဖြေပေးပါ”

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ခင်ဗျားမေးတာ ဖြေဖို့က အရေးမရှိဘူး။ ယုနဲ့ပတ်သက်တာ ယုနဲ့ပဲပြောမယ်။ အဲဒါကြောင့် ယုအလားကိုစောင့်နေတာ”

“ယုရဲ့အားနည်းချက်ကိုကိုယ်ပြီး ခင်ဗျားကြီးပွားချင်သောချင်တာလား ကိုသွေးသစ်ဉာဏ်။ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အစမ်းခန့်ကာလအတွင်းမှာ မကြိုက်ရင် အလုပ်ရှင် ဖြုတ်ချနိုင်သလို ဝန်ထမ်းက အဆင်မပြေလို့ထွက်မယ်ဆိုလည်း ထွက်ခွင့်ပေးမှ တရားမှာပေါ့”

“ယုရဲ့အစမ်းခန့်ကာလက တစ်နှစ်ပါ”

“ဘာ”

“အဲဒါတော့ ယုက မပြောလိုက်ဘူးထင်တယ်။ အခုနောက်ထပ်လစာ ငါးသိန်းတိုးပြီး စာချုပ်ထပ်ချုပ်တာလည်း သူ့သဘောတူညီချက်လက်မှတ်ထိုးထားပါတယ်။ ဘယ်သူဌေးက လစာငွေတွေအလကားတိုးပေးမှာလဲဗျာ။ တန်ရာတန်ကြေး စည်းကမ်းချက်ဆိုတာ ရှိဦးမှပေါ့”

“ဒါ ခင်ဗျားသက်သက်မဲ့ ညစ်ပတ်တာပဲ။ နှစ်ဦးသဘောတူစာဆိုတာ တရားဝင်တယ်လို့ ခင်ဗျားထင်နေလား”

“ဒါဆို စာရွက်ပေါ်က လက်မှတ်တွေမှန်သမျှက တရားမဝင်လို့ခင်ဗျားပြောချင်တာလား။ ခင်ဗျားရော ခင်ဗျားဝန်ထမ်းတွေနဲ့စာချုပ်ဆိုမျိုးမရှိဘဲ အလုပ်ခန့်ခွဲ လစာပေးခဲ့တာလား ကိုကျော်ဇင်မိုး။ ရှေ့နေတာရားသူကြီးတွေ အစိုးရရဲ့သမ္မတရှေ့မှာ သဘောတူကြောင်းလက်မှတ်တားတာ။ အားလုံးက နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သဘောတူစာချုပ်တွေနဲ့ပဲ စည်းကမ်းချက်

တွေသတ်မှတ်နေကြတာချည်းပါ”

“ထားပါတော့ ထားပါတော့ ညစ်ပတ်မှုတွေပြောနေတော့ရော ဘာထူးမှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားလိုစိတ်ဓာတ်ရေးရာ ညစ်ညမ်းစုတ်ပြတ်တဲ့သူဆိုမှာ ဆက်ပြီးအလုပ်မလုပ်ခိုင်းပါဘူး”

“ဘာ”

“ခင်ဗျားကိုပေးရမယ့်လျော်ကြေးအပြည့်အဝ ကျွန်တော် ပြန်ပေးမယ်”

“ဘာ”

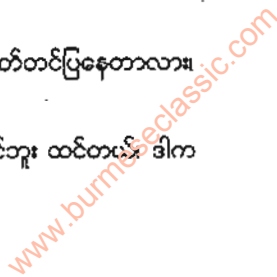
သွေးသစ်ဉာဏ် ဒေါသဖြစ်စွာနှင့် ကျော်ဇင်မိုးပြောသမျှ ထပ်ဆင့်အော်ပစ်လိုက်သည်။ ယုဘက်က ဘာကြောင့်ရက်ရောစွာ ကာကွယ်နေရတာလဲ။ လင်ပါသားက ယုအပေါ် ဒီလောက်ထိမကောင်းသင့်။

“ယုအပေါ် ခင်ဗျားဘာကြောင့် ဒီလောက်ကောင်းပြနေတာလဲ ကိုကျော်ဇင်မိုး။ ယုနဲ့ခင်ဗျားရဲ့တော်စပ်မှုက”

“လင်ပါသားလို့ပြောချင်တာမဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုသွေးသစ်ဉာဏ်။ ကျွန်တော့်အဖေမိန်းမမို့ ယုကိုဂရုစိုက်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။ သက်တူရွယ်တူလောက်ဖြစ်နေလို့ မသင့်တော်ဘူးလို့ ဝေဖန်ချင်တာလား။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ယု တရားဝင်မပေါင်းသင်းခဲ့ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သိသွားပြီလို့ ပြောပါတယ်”

“ယုကလား။ ယုက ခင်ဗျားကိုအသေးစိတ်တင်ပြနေတာလား။ အဲဒါတွေက ဘာကြောင့်”

“ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားနဲ့မသက်ဆိုင်ဘူး ထင်တယ်။ ဒါက ယုနဲ့ကျွန်တော်တို့ရဲ့အတွင်းရေးကိစ္စတွေပါ”

“ကျွန်တော်နဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုတာရော ယုက ပြောလိုက်တာလား”

“ဟင်”

“မဆိုင်လား ဆိုင်လား ယုကိုသေချာမေးခဲ့သင့်တယ်”

“ဘာ”

ပြောပုံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း။ တစ်ခုခုကို သေချာတပ်အပ်ပိုင်နိုင်ထား သလိုပုံပုံမျိုးမို့ ကျော်ဇင်မိုး အနည်းငယ် အံ့ဩသွားမိတာတော့ အမှန်ပင်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေဇင်မိုးပြောထားသည့် စကားတွေကလည်း ရှိသေးသည်။

“ဘယ်လိုသက်ဆိုင်မှုရှိတယ်ဆိုတာ ယုက ပြောမပြုလို့ ကျွန်တော် မသိရဘူး။ ခင်ဗျားကတော့ အရမ်းပြောပြချင်နေတယ်ထင်တယ်။ သိရတာဆို ပြောပါဦး”

ဘာမှအရေးမပါသလို သက်သောင့်သက်သာ ဆိုဖာခုံကိုတို့တို့ ကျော်ဇင်မိုး မေးလိုက်၏။ သွေးသစ်ဥာဏ် မျက်နှာကနီသွားလိုက် ဖြူသွား လိုက် ညှိမှောင်သွားလိုက် လင်းလက်လာလိုက်ဖြင့် အရောင်အမျိုးမျိုးပြောင် ကာ စကားလုံးတွေကို စုစည်းနေဟန်ရှိသည်။ ခဏနေမှ

“ကျွန်တော်နဲ့ယုနဲ့က အရမ်းကဲချစ်ခဲ့ကြတဲ့ချစ်သူတွေပါ”

“ဘာ ဘာ”

အံ့ဩလွန်းစွာနှင့် ဘာနှစ်လုံးဆင့်ကာ ကျောပါမတ်သွားသည်။ သွေးသစ်ဥာဏ် လိမ်ညှာပြောနေသလားလို့ မသင်္ကာစွာနှင့် မျက်လုံးအပြင် သားနှင့်လည်း ကြည့်နေမိသည်။ သွေးသစ်ဥာဏ်က ဆွေးမြေ့စွာနှင့်ပင်

“ခင်ဗျားအဖေနဲ့သာ မပတ်သက်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့ မပတ်သက်ပဲပြီးနေလောက်ပြီ”

“ဒါဆို မိသားစုအတွက် ပေးဆပ်ဖို့ ယုချစ်သူကို စွန့်လွှတ်ဖို့”

တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလား သွေးသစ်ဥာဏ်”

“ဟုတ်တယ်”

ခေါင်းညှိတိတ်ပြုလိုက်သည့်အခါမှာတော့ အရာရာကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရ သလို ကျော်ဇင်မိုး ခံစားလိုက်ရသည်။ ဘယ်အရာတွေက ဒီလောက်တောင် တိုက်ဆိုင်မှုရှိနေရတာပါလဲ။

အခုချိန်မှာတော့ သွေးသစ်ဥာဏ်ပုံစံက နောင်တတွေကင်းမဲ့နေစွာ နှင့်

“သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ချစ်သူတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ အကျိုးအကြောင်းမဲ့စွာနဲ့ သူ ကျွန်တော်ကို ထားရစ်ခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်ပါဆိုတဲ့အကြောင်းပြချက် မပေးဘဲ အစိမ်းလတ်လတ် အသည်းခွဲသွားခဲ့တာ”

“ဪ”

“ကျွန်တော် သူ့ကို ဒူးထောက်ပြီးတောင်းပန်တယ်။ ငိုယိုပြီး ခွဲ မသွားပါနဲ့လို့ ကလေးတစ်ယောက်လို ပူဆာတောင်းဆိုခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း”

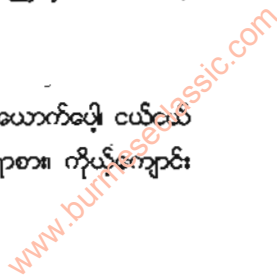
သွေးသစ်ဥာဏ် စကားမဆက်နိုင်ဘဲ မျက်ရည်လည်စွာ ဆိုနှင့်နေ သည့်မို့ ကျော်ဇင်မိုး ကိုယ်ချင်းစာကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ ယောက်ျား တစ်ယောက်အနေနှင့် ချစ်သူစွန့်ပစ်တာ ခံရလျှင်လည်း ဒီလိုမျိုး ခံစားရနိုင် သည်မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ ယုနှင့် ဒီလိုပုံစံမျိုးပတ်သက်ခဲ့လိမ့်မည်ဟုတော့ မထင်ခဲ့

မိလိ

“အဲဒီအချိန်က ခင်ဗျားအခြေအနေက”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာကပ်နေတဲ့ မိဘမဲ့တစ်ယောက်ပေါ့။ ငယ်ငယ် ထည်းက မိဘတွေဆုံးပါးသွားလို့ ကိုယ့်ဝမ်းစာကိုယ်ရှာစား။ ကိုယ့်ကျောင်း

စရိတ်ကိုယ်ရှာပြီး ပညာသင်ခဲ့ရတယ်”

“အခုအခြေအနေက”

“ယုကြောင့်ပဲ”

“ဗျာ”

“သူ့စွန့်ပစ်ခံရတဲ့ဘဝမှာ မခံစားနိုင်လို့ နိုင်ငံခြားအလုပ်လုပ်ဖို့ပေါ် တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်လိုက်သွားခဲ့တယ်။ သူ့ကိုသတ်ချပြီး နာကြည်းတိုင်း အလုပ်တွေကြိုးစားလုပ်ခဲ့တယ်။ ငါ့ဘဝမပြည့်စုံလို့ ဒီလိုချစ်သူတစ်ယောက် က ယုံကြည်အားကိုးမှုမရှိ စွန့်ပစ်ခံရတာလို့ တွေးပြီး တိုးတက်အောင်မြင် အောင် ချွေတာာစုဆောင်းခဲ့တယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ ကိုယ့်ရဲ့ကြိုးစားမှု တွေကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ကယ်တင်ရှင်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဒါဆို ခင်ဗျားဒီလို အခြေအနေမျိုးနဲ့ ရပ်တည်နိုင်တာ ဒီလိုဘဝ မျိုးနဲ့နေနိုင်တာ ယုကြောင့်ပေါ့”

“ဘာ”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ယုကိုကျေးဇူးတင်သင့်တာပဲ”

ကျော်ဇင်မိုး စကားများက လေးနက်လှသည်။ တည်ငြိမ်စွာနှင့် ပြောနေခြင်းက အခြေအနေတစ်ခုကို သုံးသပ်မိပြီး သွေးသစ်ဉာဏ်သဘော ပေါက်အောင် ထောက်ပြခြင်းဖြစ်သည်။

သွေးသစ်ဉာဏ်လည်း နားလည်သွားသလို ခေါင်းညိတ်လျက် “ခင်ဗျားပြောမှ ကျွန်တော်လည်း တွေးမိတယ်။ ယောက်ျားမာန ကြောင့် စွန့်ပစ်ခံရတာကိုရှက်ပြီး တစ်နေ့ချမ်းသာရမယ်။ ငါ့ကိုစွန့်ပစ်တဲ့ မိန်းကလေးအားကိုးလာအောင် ယုံကြည်လာအောင် နောင်တရလောက် အောင်ထိ ငါ့ချမ်းသာရမယ်။ အောင်မြင်ရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်

ဦးစားခဲ့တာ၊ ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် ဒီလိုစွန့်အားတွေရှိလာတာ ယုကြောင့်ပဲ သူထားရစ်ခဲ့တာကြောင့်ပဲ”

“အဆိုးထဲက အကောင်းလို့တွေးတတ်ခဲ့ရင် ခင်ဗျား ယုကို ကျေးဇူး ထင်မိမှာပဲ၊ ကျွန်တော်အထင် ခင်ဗျားကိုမုန်းလို့ထားခဲ့တာမဟုတ်တဲ့အတွက် အခုချိန်ထိ ယုစိတ်ထဲမှာ ခင်ဗျားရှိနေနိုင်ပါတယ်”

“ဟင် ခင်ဗျားက အဲဒီလိုပြောတော့ ယုအပေါ်မှာခင်ဗျား”

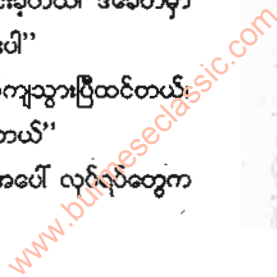
“ကျွန်တော် ယုကို မျှော်လင့်လို့မသင့်တော်ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ကို ဆိုယ်နားလည်ပါတယ်။ ဖေဖေလက်ထပ်ပေးဖို့ပြောတဲ့အချိန်က ယုလိုမိန်း ကလေးကိုမမြင်ဘူး။ မတွေ့ဖူးဘဲ ငြင်းခဲ့မိတာ နောင်တရနေမိတယ်ဆိုတာ ဆော့ ဝန်ခံပါတယ်။ ယုက ဖြူစင်တယ် ရိုးသားတယ်။ နှလုံးသားရင်းပြီး ဩစွာရှိတယ်။ ဘဝကိုရင်းပြီး မိသားစုကို ပေးဆပ်တယ် ပြီးတော့”

ကျော်ဇင်မိုး စကားခဏရပ်သွားပြီး ဟွန်းခနဲ လည်ချောင်းရှင်းတမ်း။ နှုတ် တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့်

“သူ ယုထားတဲ့တန်ရာတန်ကြေးဆိုတာထက် ဖေဖေရဲ့နောက်ဆုံး အချိန်တွေမှာ ဖေဖေကိုဖခင်တစ်ယောက်လို ပြုစုစောင့်ရှောက်တယ်။ ဒုက္ခိတ ခြစ်သွားတဲ့သူ့အဖေရဲ့ကျန်းမာရေးကို ငွေကြေးထောက်ပံ့ကူညီပေးလို့ ဝေ ဩနာမေတ္တာတွေ ပြန်ပေးခဲ့တာတဲ့။ နောက်ပြီး ယုမှာ လောဘာမရှိဘူး။ ဘာတွေကို သူ့ရဲ့စိတ်နှလုံးသာ ပင်ပန်းမှုတွေနဲ့ပဲ ရင်းခဲ့တယ်။ ဒီခေတ်မှာ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုး ခင်ဗျားကမ္ဘာပွားပြီး ရှာကြည့်စမ်းပါ”

“ကျွန်တော်နားလည်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျသွားပြီထင်တယ်။ ကျွန်တော် ယုအပေါ်မှာတုံ့ပြန်မှုတွေ လွန်ကဲသွားခဲ့တယ်”

“ခင်ဗျားမှာ ယောက်ျားမာနတော့ရှိပြီး ယုအပေါ် လုပ်ရပ်တွေက

တော့ယောက်ျားမပီသခဲ့ဘူး။ အဆင့်အတန်းလည်းမဲ့တယ်။ ကလေးကလား ဆန်တယ်”

ရုပ်တည်နှင့်ဖျက်နာတည်တည်ကြည့်ပြီး ပြောနေသော ကျော်ဇင်မိုး စကားတွေအတွက် အရင်ချိန်ကဆိုလျှင် သူ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ကာ ထမင်း မိမှာအမှန်ပင်။ အခုတော့ အမှန်တရားတွေလိုဖြစ်နေကာ ဝေဖန်တိုက်ခိုက် မှုတွေအတွက် စိတ်မဆိုးဖြစ်တော့။

“ခင်ဗျား ယုဘက်ကနာလို့ပြောတဲ့စကားတွေအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးတော့ပါဘူး။ အရင်ကဆို ယုဘက်က ကာကွယ်တဲ့သူတွေကို ကျွန်တော်အရမ်းဒေါသဖြစ်ခဲ့တယ်”

“အခု နားလည်ပြီဆိုတော့ ယုအလုပ်ထွက်စာအတွက် ခင်ဗျား ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် ယုကိုအလုပ်အထွက်မခံပါဘူး”

“ဘာ သွေးသစ်ဥာဏ် ခင်ဗျား”

“ခင်ဗျားဆီက လျော်ကြေးပေးတာကိုလည်း ကျွန်တော် လက် မခံနိုင်ဘူး”

“ဟား အဲဒါတော့ ခင်ဗျားသက်သက်မဲ့ညစ်ပတ်”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုပြောချင်သလို ပြောပါ။ ခုနကထက်ပိုပြီး တော့လည်း ဝေဖန်ဆဲဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယုကိုတော့ ကျွန်တော့်အနား ထားမှဖြစ်မယ်။ ယုနဲ့ထပ်မဝေးရဲတော့လို့ပါ ကိုကျော်ဇင်မိုး”

“အာ”

နားလည်ပေးဖို့တောင် စဉ်းစားရခက်သွားသည်။ အတ္တကြီးတယ်ပဲ ပြောရမလား။ ဒီလိုနည်းကို ယု လက်မခံလောက်ဘူးဆိုတာ သွေးသစ်ဥာဏ်

မမတွေးမိဘူးထင်သည်။

“ခင်ဗျားဒီကိစ္စ အတည်ပြောနေတာလား။ ယုဘက်က သဘော ထားဘယ်လိုဖြစ်မလဲဆိုတာ ထည့်မတွေးတော့ဘူးလား ကိုသွေးသစ်ဥာဏ်”

“ယုဘက်ကတွေးရင် ယုကို ဒီအတိုင်းစွန့်လွှတ်လိုက်ရရှိတော့ မှာပေါ့။ ကျွန်တော်အဲဒီလို ထပ်အဖြစ်မခံနိုင်တော့လို့ပါ”

“အတ္တဆန်တဲ့ခင်ဗျားလုပ်ရပ်တွေအတွက် ယု ပိုမုန်းသွားမှာ ကြောက်တူးလား ကိုသွေးသစ်ဥာဏ်”

“ကျွန်တော့်နည်းလမ်းမှန်ချင်မှ မှန်လိမ့်မယ်။ အတ္တကြီးတယ်လို့ လည်း ထင်ချင်ထင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယု ကျွန်တော့်အနားမှာ ရှိမှဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော် ယုအချစ်ကိုရအောင် ပြန်ကြိုးစားမယ်။ တစ်ခုတော့ ခင်ဗျားကို ကြီးပြီးတောင်းပန်ထားပါရစေ။ ယုကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက် တာကလွဲရင် ခင်ဗျား စိတ်ကူးတောင်မယဉ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ”

“ဟာ ခင်ဗျားပြောတဲ့ပုံစံကဗျာ”

ကျော်ဇင်မိုး တော်တော် ကသိကအောက်နိုင်သွား၏။ သွေးသစ် ဥာဏ်ပြောပုံက ကိုယ်ကပဲ ယုကိုကြိုတင်ပုန်းခတ်သွားတော့မှာလိုလို။

သိက္ခာတရားကိုထိပါးခံရတယ်ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးနေလို့လည်း မဖြစ် တော့။ ကိုယ်လည်း ပြောသင့်သလောက် ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား။ ဆတ်ဆတ် ထိမံတတ်သော သွေးသစ်ဥာဏ်က အချစ်စိတ်မွန်ပြီး ဒါတောင်စိတ်မှမဆိုး ထား။

နောက်ဆုံး ယု စိတ်ချမ်းသာပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရမည်လား။ ထုတို တွန်းအားပေးဖို့ရော လိုအပ်သေးလား။

အချစ်မဲ့စွာသွေ့ခြောက်ခဲ့သော ယုဘဝလေးကိုတော့ မိပြည်လမ်း

www.burmeseclassic.com

ဆန်းစစ်ချင်ပါသေးသည်။ လင်မယားအဖြစ် မပေါင်းသင်းဘူးဆိုသော်လည်း တရားဝင်လက်ထပ်ခဲ့ဖူးသူမို့ တခြားသူဆိုလျှင် ယုအပေါ် သွေးသစ်ဥာဏ် လို နားလည်ပေးမှာမဟုတ်ပေ။

ကိုယ်လည်း ယုကို ဘာအပြစ်မှမမြင်ဘဲ တန်ဖိုးထားနိုင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဖအေနှင့်ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတွေရှိခဲ့သည်မို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကြားလို့မှမသင့် တော်တာ။ တမလွန်က ဖဖေနှင့်မေမေသို့လျှင်လည်း စိတ်ချမ်းသာမည်မ ဟုတ်ပေ။

ညီမလေး ရွှေစင်ကိုလည်း ကတိပေးပြီးပြီမို့ ရှိပါစေတော့။ နောင် ဘဝကျမှ ဆိုရအောင် ဆုတောင်းတော့မယ် ယုရေး။
ယု စိတ်ချမ်းသာမည်ဆိုလျှင်ပဲ။

အခန်း (၂၈)

“ယု”

သွေးသစ်ဥာဏ်ရုံးခန်းက ထွက်လာပြီး ကုမ္ပဏီရှေ့အရောက်မှာပဲ လောင်သတ်အိတ်လေးလွယ်ကာ တက်လာသော ယုကိုတွေ့လိုက်ရ၍ ဘျော်စင်မိုး အံ့သြသွားသည်။ ယုကလည်း ကိုယ့်ကိုမြင်လိုက်၍ အတော် အံ့အားသင့်နေ၏။

“ကိုမိုး ဒီကိုဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ၊ အလုပ်ကိစ္စရှိလို့လား၊ ဘို့ ယုပြောလိုက်တာကြောင့်”

“ဟုတ်တယ် ယု၊ အဲဒီကိစ္စ ကျွန်တော်လာညှိနှိုင်းကြည့်တာ၊ သူ့ကို အလုပ်ထွက်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ လျော်ကြေးကိစ္စ ကျွန်တော်စီစဉ်ပေးမယ် ဆိုပြီးတော့”

“ဆို ကိုမိုးက လာလို့အဲဒီလိုလုပ်ပေးရမှာလဲ၊ ယုကိစ္စ ယုဘာသာ နှင်ပါမယ်”

“ယု လျော်ကြေးပေးပြီး အလုပ်ထွက်မလို့လား”

“မေမေတို့က အိမ်ကိုရောင်းပြီး အဲဒီလိုစီစဉ်လိုက်လို့ ပြောပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ မတရားမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ဘာလို့ လျှော်ကြေးပေးရမှာလဲ သူ့ဆီ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာတောင် အဲဒီလောက် လစာမရသေးဘဲနဲ့”

“ဒါဆို သွေးသစ်ဥာဏ်ဘက်က တရားစွဲရင် ယုက ရှေ့နေငှား ပြီး ထုချေလွှာတင်မလို့လား၊ ပြန်တုံ့ပြန်မလို့လား”

“ယု အဲဒီလိုမျိုး တရားတဘောင်တွေလည်း ရင်မဆိုင်ချင်ပါဘူး ယုက လစာငါးသိန်းပေးတာကိုမက်မောပြီး ဘာတွေရေးထားမှန်းမသိဘဲ လက်မှတ်ထိုးလိုက်တဲ့အတွက် နည်းနည်းတာဝန်ယူကြည့်ဖို့တော့ စဉ်းစား ထားပါတယ်”

“ဒါဆို သွေးသစ်ဥာဏ်ဆီမှာ အလုပ်ပြန်လုပ်မှာပေါ့”

“ညှိမရရင်တော့လည်း”

ယုလေသံပျော့ပျော့လေးနှင့် မျက်နှာလေးညှိုးငယ်သွားတော့ ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်ရသည်။ အဲဒီလို စိတ်ပင်ပန်းမှုတွေတော့ မဖြစ်စေချင်။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီကအပြန် ယုကိုဖုန်းဆက်ချိန်းပြီး ပြောစရာ ရှိတာပြောပြမလို့ပါ။ ယုနဲ့တွေ့လိုက်ရတာတော့ အတော်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီ ကန်တင်းမှာခဏလောက်စကားပြောရအောင် ယု၊ ဒီမှာမတ်တပ်ကြီး စကား ပြောနေရတာ မကောင်းပါဘူး။ သွေးသစ်ဥာဏ်လည်း အောက်ကိုဆင်းလာ နိုင်တယ်”

“ထမင်းစားချိန်ဆိုရင် ကန်တင်းကို သူ ဆင်းလာတတ်တယ်”

“သူပုံစံကြည့်ရတာ ယုကိုစောင့်နေသလိုပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ တန်တင်းထဲမှာဆို တော်သေးတာပေါ့”

“သားလေးရော ကိုမိုးနဲ့ ပါမလာဘူးလား”

“ရွှေဇင်ကုမ္ပဏီခေါ်သွားတယ်။ ညီလေးက စကားတတ်တော့

ကုမ္ပဏီလိုက်ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ဆရာမဆီခွင့်တောင်းပြီး ခေါ်သွားတာ”

“ဟိုလေ ညနေကျရင်တော့ သားကိုပြန်ပို့ပေးပါ။ ဖေဖေနဲ့မေမေက သူတို့မြေးမရှိတော့ မနေတတ်ဘူးဖြစ်နေတာ”

“ယုလည်း မနေတတ်လို့မဟုတ်လား။ ကိုယ်ချင်းတော့စာပါတယ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ယုလည်း ကိုယ့်ဘဝအတွက်ပဲ စဉ်းစားသင့်ပါပြီ။ ယု ပင်ပန်းခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေက အရမ်းများနေပြီလေ။ အပူအပင်ကင်းကင်းနဲ့ စိတ်ချမ်းသာသာနေသင့်ပြီ”

ယု ဘာမှမပြော။ ကန်တင်းထဲအထိ တိတ်တဆိတ်စွာလိုက်လာခဲ့သည်။ ယုအတွက် အအေးတစ်ခွက်မှာပေးပြီး ကိုယ်ကတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာသောက်သည်။ ယုရဲ့တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွေမှာ သောကတွေမကင်းပေ။

“ယု သွေးသစ်ဥာဏ်ဆီက ဘာလို့အလုပ်ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ”

“ရှင်”

“ကိုယ်ပေးတဲတွေတွေလည်း မယူသေးဘဲနဲ့ ဘာလုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလို့လဲ ယု၊ တခြားကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်မလို့လား”

“အဲဒါ ယု မဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူး။ သူ့ဆီမှာလုပ်တာ၊ အရမ်း နွန်းကျပ်တယ်။ အနိုင်ကျင့်မှုတွေ ဖိနှိပ်မှုတွေ အထင်သေးမှုတွေကြောင့် စိတ်တွေအရမ်းပင်ပန်းရတယ်”

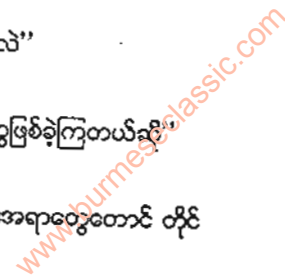
“အဲဒါ ဘာကြောင့် သူ့ဒီလိုလုပ်နေတာလဲ”

“ရှင် ဟို”

“တစ်ချိန်က အတိတ်မှာ ယုနဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆို”

“သူ သူပြောလိုက်တာလား”

“ဟုတ်သလားပဲဝန်ခံပါ။ တခြားအကြောင်းအရာတွေတောင် တိုင်

ပင်အသိပေးသေးတာပဲ”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့”

“ယု လစ်ခွဲခဲ့တယ်၊ ဒီသားစုကိုပေးဆပ်ဖို့ ချစ်သူကိုစွန့်ပစ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီအချိန်က ဘာမှမရှိခဲ့တဲ့ သွေးသစ်ဥာဏ်စိတ်ထဲမှာလည်း အထင်သေးဆံ့ ရတယ်၊ ချစ်သူက ယုံကြည်အားကိုးမှုမရှိလို့ ထားခဲ့တယ်ဆိုပြီး နာကြည်း နိုင်တာပဲလေ၊ ယုက သူ့ခူးထောက်တောင်းပန်တာ ငိုယိုခမယခဲ့တာခံတာ ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား”

ယု ငြိမ်သက်စွာနှင့်ခေါင်းညိတ်ပြု၏။ ကျော်ဖင်မိုး ကော်ဖီကို တစ်ဝိုက်သောက်လိုက်သည်။ ယု ခေါင်းလေးကို ညီမလေးတစ်ယောက်အပေါ် ကြင်နာမှုမျိုးဖြင့် ခပ်သားသားလေးပုတ်လိုက်ပြီး

“ယု ဟန်မဆောင်ပါနဲ့၊ အပင်ပန်းမခံပါနဲ့တော့၊ ယု သွေးသစ်ဥာဏ် ကိုချစ်နေသေးတယ်မဟုတ်လား၊ သူလည်း ကိုယ်ပေးတဲ့ဒဏ်ရာတွေနဲ့ နာနာ ကျင်ကျင်ရှိနေခဲ့မှာ ကိုယ်ချင်းစာလိုက်ပါ၊ ယုကိုစာချုပ်နဲ့ကိုင်ထားတာ ယုကို အနားမှာရှိစေချင်လို့တဲ့”

“ဟင် ဘာ”

“ကျွန်တော် လျော်ကြေးကိစ္စဖြေရှင်းမယ်ဆိုတာ ညှိလို့မရခဲ့ဘူး ယု၊ ယုနဲ့ထပ်အဝေးမခံနိုင်လို့ သူ ဒီစာချုပ်ကို ယုမသိနိုးနားဖြစ်အောင် လက်မှတ်ထိုးခိုင်းခဲ့တာတဲ့”

“အို သူလုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ရမလား၊ သူ ဒီစကားပြောတာ မပြီးထွန်းအောင်မိုးနဲ့အတူ မပေါင်းသင်ဆွေးနွေးနဲ့”

“သူသိတာ ဘယ်နှရက်ရှိသေးလို့လဲ၊ ယု ဒီလက်မှတ်ထိုးထား တာ နှစ်လကျော်ပြီမဟုတ်လား၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

ယု တွေ့တွေ့ဝေဝေလေး ဖြစ်သွား၏။ ဒါကတော့ အမှန်ပင်

လစာတိုးပေးမည့်ကိစ္စပြောရင်း စည်းကမ်းချက်အနည်းငယ်ထပ်တိုးရမည်ပြော ကာ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းခဲ့တာ။

သူမစာချုပ်ကို ဖတ်မည်ဆိုတော့ မိတင်ကိစ္စ အရေးကြီးသည်ဆို ပြီး စာချုပ်ကို ဖက်ချိန်ကြည့်ချိန်မရဘဲ သူ့ကိုင်ထားသော စာချုပ်ထဲမှာ လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့ရသည်။

“သူ့ရဲ့လုပ်ကြံမှုတွေက ယုအတွက်မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အတွက်ပဲ ယု သည်းခံနိုင်သလောက် သည်းခံပြီးပါပြီ၊ အခု သူ့ဘယ်လိုစာချုပ်မျိုး ထပ်ချုပ်မလဲ ယုလုပ်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါအချစ်တွေကြောင့်မဟုတ် ဘူး၊ အမှန်းတွေကြောင့်ပဲ၊ ယုကိုအသက်ကြီးကြီးယောက်ျားကို ပစ္စည်းဥစ္စာ မက်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့တယ်ဆိုပြီး သူ အထင်တသေးဆက်ဆံခဲ့တာ အနိုင်ကျင့် စော်ကားခဲ့တာ ယု နာတယ်၊ ဒီကိစ္စတွေပြီးရင် အားလုံးပြီးပြီသားဖြစ်သွား မှာပါပဲ၊ အဲဒီအခါကျရင် ယု သားလေးနဲ့ပဲ နေမှာ”

“တကယ်ပဲ သွေးသစ်ဥာဏ်အပေါ် အချစ်တွေမရှိတော့တာလား ယု”

“ဟုတ်တယ် ယု ခံစားရတာ ယုပဲသိတယ်၊ သူ့လုပ်ခဲ့တာတွေက ယုအတွက် ဘာမှမပါဘဲ ယုကိုချစ်လို့ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ယုံရမှာလဲ၊ တကယ်ဆို ယုတော်တော်လေးကိုနားလည်သည့်ခံပေးခဲ့တာပါ ကိုမို့၊ ငွေ ရေးကြေးရေး အခက်အခဲ ပြေလည်ဖို့ဆိုတာထက် သူ ခံစားခဲ့ရတဲ့အတွက် ဒီလောက်တော့ တုံ့ပြန်သင့်တာပဲလို့ ဖြေတွေးပေးခဲ့တယ်”

“အဲဒီအတွက် သူ နောင်တရနေပါတယ်၊ သူ့လုပ်ရပ်တွေ အတ္တ ကြီးမှန်း သူသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ဓာတ်တွေ မာကျောအောင် လှေ့ကျင့် ထားခဲ့ရတဲ့အတွက် သူ ဒီလိုဖြစ်နေတာလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ အခုဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ယုဘက်ကလည်း အရမ်းကြီးမတင်းမာပါနဲ့၊ ယု အပြစ်လုပ်ခဲ့သလို

သူလည်းအပြစ်လုပ်မိသွားတယ်လို့ သဘောထားလိုက်ပါ”

ယု အအေးခွက်ကို တစ်ကျွဲကျွဲလိုက်လို့။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းမသွား။ သွေးသစ်ဥာဏ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပူလောင်မှုတွေက ရင်ထဲမှာ အပြည့်ပါ။

“ကိုမိုး ယုသွားလိုက်ဦးမယ်”

“စိတ်ရှည်ရှည်အစဉ်းခံပြီး”

“ယု ရန်ဖြစ်မိသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဘက်က စကားအသွား အလာအပေါ်မှာ ယု တုံ့ပြန်ရုံပဲရှိမှာပါ”

“အင်း ဒီဘက်ကကိစ္စ ကျွန်တော် စီစဉ်ထားတယ်နော်ယု။ ယု လုပ်ငန်းတွေထဲ ရှယ်ယာဝင်ပြီး အလုပ်မလုပ်ချင်သေးဘူးဆိုရင် ဘဏ်မှာ ငွေထည့်ထားလိုက်တော့မယ်။ သွေးသစ်ဥာဏ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ယု သိမ်ငယ် စရာမလိုဘူး။ ယုမှာအားကိုးလို့ရမယ့် အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ မပေပါနဲ့”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုမိုး”

ကိုမိုးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး သွေးသစ်ဥာဏ်ရှိမည့် ကုမ္ပဏီအပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့သည်။ တကယ်ဆို ဒီလိုဥာဏ်များသည့် သွေးသစ်ဥာဏ်နှင့် မျက်နှာချင်းကိုမဆိုင်ချင်တော့တာပါ။

“မင်းဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲ”

ရှုံးနိမ့်ထဲအဝင်မှာပင် သွေးသစ်ဥာဏ် စီးကြိုကာ ဝေါက်၏။ စောင့်နေရတာ စိတ်မရှည်တော့သည့်သဘောပင်။ သူ့ရှေ့က ထိုင်နုံမှာ ဝင်မထိုင်ဘဲ သူမ မတ်တပ်ပဲရပ်နေလိုက်သည်။

“စာချုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးပဲ ရောက်လာတာပါ။ အဲဒီကိစ္စ ရှင်

မတရားဘူးဆိုတာလောက်တော့ သိနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“အဲဒီလို ဘာကြောင့်လုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ”

“ရှင်းမပြပါနဲ့။ ကျွန်မ လျော်ကြေးမပေးနိုင်ဘူး။ အဲဒီအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“မင်းကုမ္ပဏီမှာပဲ အလုပ်ဆက်လုပ်ပေးရုံပေါ့”

“မလုပ်ပေးဘူးဆိုရင် ကျွန်မကို တရားခွဲထောင်ချမှာလား”

“ဘာ”

“ကျွန်မကို စာချုပ်ဖောက်ဖျက်မှုနဲ့ တရားခွဲပြီး ထောင်ချလိုက်ပါ လို့ လာပြောတာ”

“ဘာ”

ယုချဲ့ပြတ်သားသောဆုံးဖြတ်ချက်များနှင့် စကားပြောရဲတင်းမှုများကြောင့် သွေးသစ်ဥာဏ် တုန်လှုပ်သွားရသည်။ ယု ဒီလိုပြောလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားမိ။

သူ ထိုင်နုံကနေ ဆတ်ခနဲ ထရပ်မိသွားလျက်

“ယု မင်းဘာပြောတာလဲ”

“ထောင်ချပါလို့ပြောတာလေး ရှင် မကြားလိုက်ဘူးလား”

“ယု မင်းအဲဒီလို ကန့်လန့်တိုက်ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ငါက မင်းကို အဲဒီလိုဖြစ်စေချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ငါလျော်ကြေးကိစ္စလုပ်ထားတယ်ဆိုတာ မင်းမလျော်နိုင်ရင် ဒီကုမ္ပဏီမှာပဲ ဆက်လုပ်စေချင်လို့ မင်းကို ငါ့မျက်စိအောက်မှာ မြင်ချင်လို့ ငါ့မျက်စိအောက်မှာထားချင်လို့”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းကိုချစ်လို့လေ ယု။ အဲဒါ မင်းမသိဘူးလား”

“ချစ်တဲ့သူတစ်ယောက်က ချစ်သူကိုအထင်မသေးဘူး မနိုင်ချာဘူး မဖိနှိပ်ဘူး။ အနိုင်မကျင့်ဘူး သွေးသစ်ဥာဏ်၊ ချစ်သူ့ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုမစော်ကားဘူး မရွတ်ချဘူး ရှင်နားလည်လား”

“မင်းရော ငါ့ကို အဲဒီလို မလုပ်ခဲဖူးဘူးလား ယု၊ မင်းထားရစ်ခဲ့တာ စွန့်ပစ်ခဲ့တာ ငါ မနာကြည်းရဘူးလား၊ မခံစားရဘူးလား၊ မကြေကွဲရဘူးလား၊ အဲဒီအတွက် လက်တံ့ပြန်ခွင့်ရော မရှိဘူးလား၊ အဲဒီလို မခံစားရရင် မင်းကိုစိတ်ထဲမှာတောင် မထားဖြစ်ဘူး၊ အခု ငါ့ရင်ထဲမှာ ယုဆိုတဲ့မင်း တစ်ချိန်လုံးရှိနေတယ်၊ တစ်ရက်မှ တစ်စက္ကန့်မှမေ့လို့မရလို့ ငါဒီလိုအခြေအနေ ထိရောက်လာခဲ့တာ၊ ငါ့ဘဝလို့ဒီလိုဖြစ်တာ မင်းကိုသတိရတဲ့စိတ်တွေကြောင့်”

“အမှန်းတွေ အငြိုးတွေနဲ့ လက်စားချေဖို့အတွက် သတိရနေခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလက်တံ့ပြန်ရမလဲလို့ တစ်ချိန်လုံးတွေးနေခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ အသက်ကြီးကြီး ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ပစ္စည်းဥစ္စာအတွက် ပိုင်းလုံးလုပ်ခဲ့တဲ့မိန်းမလို့ အထင်သေးနေခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ဘာတွေ ကများ အချစ်အတွက်ဖြစ်လို့လဲ၊ ချစ်သူကို တစ်ချိန်လုံးအထင်သေးရင်းနဲ့ ရှင့်ရဲ့အာဇာတတွေ အသာဖြေဖို့စဉ်းစားနေခဲ့တာ”

“ယု မင်းအဲဒီလို ထင်နေခဲ့တာလား၊ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း အဲဒီလိုပဲလို့ ထင်အောင်ဖြစ်အောင် နေခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်အနေနဲ့ မင်းကိုချစ်လို့ မမေ့နိုင်လို့ အဲဒီလိုတွေဖြစ်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါသိလိုက်ရတယ်၊ ငါတောင်းပန်တယ်၊ ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေအတွက် ဆော့ဖို့ပဲ ယု၊ ငါအခု မင်းကိုခူးထောက်ဆိုလည်း ထောက်မယ်၊ ပိုပြီးတောင်းပန်ဆိုလည်း တောင်းပန်မယ် ယု၊ ကိုယ်လုပ်ပေးနိုင်တာမှန်သမျှ မင်းကို ကိုယ်လုပ်ပေးပါမယ်၊ ကျေအေးပေးပါ နားလည်ပေးပါ”

ယု နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ခေါင်းခေါလိုက်၏။ ရင်ထဲကို စိုက်ဝင်လာတာ နည်းနည်းနော့နော့ ဒဏ်ရာအထိချက်မှမဟုတ်တာ။ ကိုယ်ကျင့်တရားကိုစော်ကားအထင်သေးခံရတာလောက် နာကျင်စရာကောင်းတာ ရှိပါ့မလား။

“ရှင် ကျွန်မကို ထောင်ချမှာလား၊ အလုပ်ထွက်ခွင့်ပေးမှာလား၊ နေ့ခင်းက တစ်ခုကိုရွေးပါ သွေးသစ်ဥာဏ်၊ ကျန်တဲ့အပိုစကားတွေ ကျွန်မကိုမပြောပါနဲ့”

“ယု မင်း ငါ့ကိုဘာလို့အကျပ်ပြန်ကိုင်နေတာလဲ၊ ငါ မင်းကို အဲဒီလိုတွေဖြစ်စေချင်လို့ လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အနားမှာ”

“တော်ပါတော့ သွေးသစ်ဥာဏ်ရယ်၊ ရှင်ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောင်းသွားသလဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘဲနေပါ့မလား၊ အပျိုစင်အတိုင်းရှိသေးတယ်လို့ လက်စားချေခြင်းတွေကိုရပ်တန့်ပြီး”

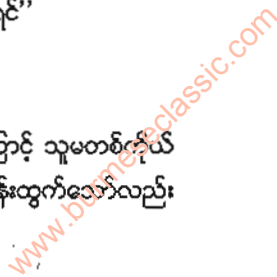
“အဲဒီလိုဆိုရင်ရော အချစ်မပါဘဲနဲ့ဖြစ်မှာလား ယု၊ ကိုယ့်အနားမှာ အထက်ချောတဲ့လှတဲ့အပျိုစင်တွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေတာပါ၊ ကိုယ်သာမင်းကို ချစ်ရင် အဲဒီအပျိုစင်တွေကို ခေါင်းခေါက်ရွေးချယ်လို့ရတယ်ဆိုတာ မင်းအိပ်တယ် အခုက”

“ရွေးလေ ဘာနာကျင်မှုမှမပေးခဲ့တဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးတွေကိုပဲ ချစ်ရွေးလိုက်ပါ၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို နာကျင်မှုတွေပေးခဲ့တယ်၊ ဒဏ်ရာတွေပေးခဲ့တဲ့သူ၊ အဲဒီလိုတွေလုပ်ခဲ့တဲ့ကျွန်မကို ဘာကြောင့် ရှင်”

“ချစ်လို့ ချစ်လို့ ယု၊ ချစ်လို့ပါ ယုရယ်”

“အို ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ ဖက်လိုက်တာကြောင့် သူ့မတစ်ကိုယ်နဲ့ ရှိန်းဖိန်းပူထူးသွားရသည်။ ဇွတ်အတင်းရှောင်ဖယ်ရုန်းထွက်သော်လည်း

လွှတ်မပေးတာကြောင့် သူမ အသက်ရှူပင်ကြပ်လာသည်။

“ဖယ်စမ်းပါ”

“ကိုယ့်ကို အာယာတတွေ ငြိမ်းအေးပေးလို့မရဘူးလား ယုရယ် ကိုယ့်အလွန်ကိုယ့်အမှားတွေအတွက် ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ယုအော် ချစ်လွန်းလို့ အာယာတတွေထားမိခဲ့တာပါ။ ယုရယ်အေးမို့တွေအတွက် ကိုယ် အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး တုံ့ပြန်မှုတွေပြင်းထန်ခဲ့တာပါ ယုရယ်။ အဲဒီအတွက် ကိုယ် ဘယ်လိုပြန်ပေးဆပ်ရမလဲပြောပါ”

“ရှင် လွှတ် လွှတ်ပြီးမှပြောမယ် ကဲ”

ပြောဆိုပြီး တွန်းကန်ပြီးထွက် သွေးသစ်ဥာဏ် လွှတ်ပေးတော့ သည်။ သူမ ရှက်စိတ်များဖြင့် မျက်ရည်များပင်ပဲနေကာ

“ရှင်နောက်တစ်ခါ အဲဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးယူမယ်ဆိုရင် ကျွန်လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး သွေးသစ်ဥာဏ် ရှင့်ကုမ္ပဏီမှာလည်း ကျွန်မ လုံးဝ မလုပ်တော့ဘူး”

“ဒါဆို မင်းလုပ်မယ်လို့ပြောတာလား”

“ကျွန်မကို ရှင်ဆီမှာလုပ်ဖို့တစ်နှစ်ပဲသတ်မှတ်ပေးရမယ် သွေးသစ် ဥာဏ်။ အဲဒီတစ်နှစ်တော့ ရုံးရောက်ဂတ်ရောက် ကျွန်မ ပြဿနာမတက်ခင် လို့ ပြန်လုပ်ပေးလိုက်တာ။ ဖေဖေမေမေတို့ကိုလည်း အသက်ကြီးမှ ကျွန်မ ကြောင့် စိတ်မဆင်းရဲစေချင်လို့ပဲ”

“ကိုယ်က ယုကို ဘာတွေအပြစ်များအောင်လုပ်မှာမို့လဲ ယုရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ကျွန်မ တောင်းဆိုတာကို ရှင်လိုက်လျောနိုင် လား။ မလိုက်လျောနိုင်ဘူးလားဆိုတာပဲ ပြောပါ”

“အင်း တစ်နှစ်ဆိုလည်း မဆိုးပါဘူး”

တစ်နှစ်အတွင်း သူမအချစ်ကိုရအောင် ပြန်ယူမည်ဆိုတာတော့ သူမသိအောင် မကြိုမိပါ။ စိတ်ဆိုးစရာထိုဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါ။ ချစ်လို့လိုက် လျော့တာကိုပဲ သူမနားလည်စေချင်သည်။ သူမက မျက်မှောင်ကို ချစ်မြတ် နိုးလောက်အောင်ကျွဲလျက်

“ရှင် ကတိတည်ပါစေနော်။ အဲဒီတစ်နှစ်ပြီးရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ အလုပ် ရှင်အလုပ်သမားကိစ္စရော ကျွန်တို့ကိစ္စရော အားလုံးပြီးပြတ်ပြီအောက်မေ့ပါ”

“မင်းဘာလို့ အဲဒီလောက်တောင် ပြတ်ပြတ်သားသားတွေ ပြော နိုင်နေရတာလဲ ယု”

“ရှင်ကိုမုန်းလို့ မုန်းလို့ သွေးသစ်ဥာဏ်၊ ကျွန်မကိုရှင်အထင်သေး ပြီး ခော်ကားခဲ့တာတွေ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ ရှင်ကိုလက်တုံ့ပြန် လောက်အောင်တော့ အငြိုးမရှိပါဘူး။ ရှင်နဲ့ပြတ်ပြတ်သားသားပဲနေချင်တယ် တစ်သက်လုံးအတွက်ပြောတာ”

အဲဒီအငြိုးကမှ သွေးပျက်လောက်အောင် ကြောက်စရာကောင်း တာပါ ယုရယ်ဟု ရင်ထဲကပြောဖြစ်သည်။ မုန်းမျက်နေသော သူမမျက်လုံး ထဲမှာ အစိမ်းရောင်လဲ့နေတာ မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ သူ တကယ်ပင် ထိတ် လန့်သွားမိသည်။ ယုကိုယ့်ကို မမုန်းလိုက်ပါနဲ့။

ချစ်လို့ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းအရာတွေအတွက် ကိုယ်အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ် ယုရယ်။ တကယ်ဝေးမှာစိုးလို့ပါ။

ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ကလေးက သူ့မျက်နှာကိုသေချာကြည့်နေ၍

“ဦးဦးကို မြင်ဖူးတယ်”

“ဟုတ်လား သား၊ သားဘာစားချင်လဲ ဦးဦးဘက်ကို လာပါဦး”

ကလေးက ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ရွှေဇင်လက်ပေါ်ကနေ သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို ခုန်တက်လာသည်။

“သား ဘာစားဦးမလဲ”

“မစားတော့ဘူး၊ မမက လမ်းမှာကျွေးခဲ့သေးတယ်”

“ဟုတ်လား ရွှေဇင်က အရင်တုန်းက ဒီကလေးအပေါ် ဂရုမစိုက်ဘူးလားလို့”

“အင်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ ကလေးက”

“ယုနဲ့မပတ်သက်ဘူးဆိုလို့ စိတ်ပြောင်းသွားတာလား”

“အင်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ယုရဲ့မျိုသိပ်မှုတွေအတွက် ကျေးဇူးပဲတင်ရမလား၊ သူ့လိုမျိုး ရွှေဇင်တော့ နေနိုင်မယ်မထင်ဘူး၊ ကလေးအဖေလည်းမရှိ အဖေလည်းမရှိဖြစ်ပြီဆိုတော့ သနားစရာကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရွှေဇင်တို့က ဖွေးချင်ပေမယ့်လည်း ယု မပေးဘူးလုပ်နေတယ်”

“သူလည်း ကလေးကို သံယောဇဉ်ရှိမှာပေါ့၊ ရွှေဇင်တို့က ကလေးကိုအမွေတ တောင်းနေကြတာလား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေးကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ အိမ်လည်ခေါ်ရုံပါပဲ၊ ဒီနေ့တော့ သူ့ကိုကုမ္ပဏီအလည်ခေါ်ချင်တာနဲ့ ကျောင်းကနေခွင့်ယူပြီးခေါ်လာခဲ့တာ”

“ဘဝတွေ အခြေအနေတွေက ဘယ်လိုတွေဖြစ်သွားတာလဲ၊ မထင်မှတ်ဘာတွေက အခြေအနေတွေပါ ပြောင်းလဲကုန်တယ်”

အခန်း (၂၉)

“ရွှေဇင်”

ကလေးလေးနှင့်အတူ မြင်တွေ့လိုက်ရသော ရွှေဇင်ကို သူ ထောင်တံမြှုပ်ပင်ခေါ်လိုက်မိသည်။ ရွှေဇင် သူ့ကုမ္ပဏီရဲ့ထမင်းစားဆောင်ထဲသို့ ဒီကလေးကို ဘာကြောင့်ခေါ်လာရတာလဲ။ သူ့ကိုမြင်တော့ ရွှေဇင်မျက်နှာလေး ပြုံးသွားလျက်

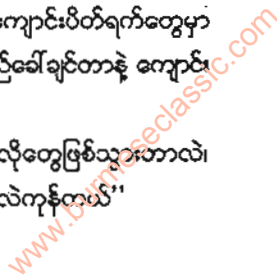
“ကိုသွေးသစ် အခုမှ ထမင်းလာစားတာလား၊ ဘယ်အချိန်တော့ရှိနေပြီလဲ၊ ရွှေဇင်က ဒီကနေမှ ကိုသွေးသစ်ဆီလာမလို့”

“ကလေးက”

“ယုကလေးလေ၊ အဲမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတာသိတော့ သိနေပြီမဟုတ်လား၊ ကိုသွေးသစ်ဆီလာမှာကို အအေးသောက်ချင်တာဆိုတာနဲ့ ဒီဘက်ဝင်လိုက်တာ”

“ကလေးကိုကြိုက်တဲ့အအေး မှာတိုက်လိုက်ပါ၊ ကိုယ်ရှင်လို့ခေါ်မယ်”

ရွှေဇင်က ကလေးအတွက် နို့အေးဘူးမှာပေးပြီး စားပွဲဝိုင်းမှာ

“ကိုသွေးသစ်က ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

“ယု ကိုယ့်ကိုမှန်းသွားပြီ”

“ရှင်”

“ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ရွှေဇင်အစ်ကို စောစောလေးကမှ သိသွားတာဆိုတော့ ရွှေဇင်ကို ပြောမပြရသေးလောက်ဘူးထင်တယ်။ ယုနဲ့ ကိုယ်က ဟိုအရင်ချိန်က ချစ်သူတွေပါ။ ရွှေဇင်အဖေနဲ့မပတ်သက်သေးရတဲ့ အချိန်ကပေါ့”

“ဪ”

ရွှေဇင်မိုးက သဘောပေါက်သွားသလို မျက်နှာလေးညှိုးနွမ်းသွား ၏။ သူက ကလေးချဲ့ဆံစလေးတွေကို နမ်းမွှေးလိုက်ပြီး

“ဒီကလေးကို ရွှေဇင်အဖေနဲ့မွှေးတဲ့ကလေးလို့ ကိုယ်ထင်နေခဲ့ တာ။ ကိုယ်အခုအားလုံးသိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာတော့ ကိုယ့်ဘက်က လွန်တာ တွေ နည်းနည်းများသွားတယ်။ ယုလည်း ကိုယ့်လိုပဲခံစားလိုက်ရတာ ထင် ပါတယ်”

“ကိုသွေးသစ်က မရှင်းပြဘူးလား”

“သူ့လက်မခံဘူးလေ၊ အထင်သေးစော်ကားဆံ့ရတယ်လို့ နာကြည့် သွားမှာပေါ့”

“အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုနာကြည်းမှန်းတီးနေတဲ့သူအတွက် ဘာလို့ အချိန် တွေအကုန်ခံနေမှာလဲ”

“ဟင်”

“ရွှေဇင်ကို ကိုသွေးသစ် ဘယ်လိုသဘောထားလဲ”

“အဲဒါက ဟို”

“လိုက်လျောမှုတွေရှိလို့ ရွှေဇင်ကိုစိတ်ဝင်စားတယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ၊ အတိတ်မှာ ယုနဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ တော် တော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ထင်တော့ထင်ပါတယ်လေ၊ ယုကို ကိုသွေးသစ်ဆက်ဆံတာ တစ်မျိုးပါပဲလို့ ကိုကိုကိုတောင် ပြောမိသေးတယ်”

“အဲဒါကြောင့် ကိုကျော်ဇင်မိုးက မြန်မြန်သဘောပေါက်သွားတာ ထင်တယ်”

“ရွှေဇင်မေးတာ ကိုသွေးသစ် မဖြေရသေးဘူးနော်”

ရွှေဇင်က ခန့်မှန်းမိလောက်ပါရဲ့ မျှော်လင့်ချက်နှင့်သိချင်နေသေး တာဖြစ်မည်။ သူ ရွှေဇင်ကိုအားနာနေလို့မဖြစ်။

ယုနှင့်ပတ်သက်ပြီး တွေဝေတာမျိုးတွေ မလုပ်ချင်။

“ကိုယ်အားနာပါတယ် ရွှေဇင်၊ ဟိုအရင်ကနေ အခုချိန်ထိ ကိုယ့် ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာချစ်တာ ယုတစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ ယု ခွဲထားရက် ခွဲပေမယ့် ဒီကြားထဲမှာ ကိုယ် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဒါ ကိုယ့်ရဲ့သစ္စာတရားပါ။ ရွှေဇင်ကိုလည်း”

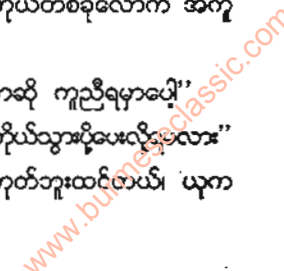
“ရွှေဇင်နားလည်ပါတယ်၊ ကိုသွေးသစ်ရဲ့စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုကြောင့် ရွှေဇင်ကို အသုံးချနေတယ်ဆိုတာ ဒါပေမဲ့ ရွှေဇင်စိတ်က”

“အောရီးပါ ရွှေဇင်၊ ရွှေဇင်စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ နားလည်လက်စနဲ့ပဲ ကိုယ်တစ်ခုလောက် အကူ အညီတောင်းလို့ရမလား”

“ပြောကြည့်လေ ရွှေဇင် တတ်နိုင်တာဆို ကူညီရမှာပေါ့”

“ကလေးကို ယုဆီပို့ရမှာမဟုတ်လား၊ ကိုယ်သွားပို့ပေးလို့လား”

“ဟင် အဲဒါကတော့ ယုလက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ ယုက

ကိုသွေးသစ်ကို စိတ်ဆိုးပြီး မုန်းနေတာဆို”

“ဒီအတိုင်း အမုန်းခံနေရတာထက်စာရင် ကြိုးစားကြည့်ချင်လို့ပါ ရွှေဇင်ရယ်၊ ကိုယ်ခံနိုင်ရည်တကယ်မရှိလို့ပါ။ တစ်နေ့ကျရင်တော့ ကိုယ့် ကြိုးစားမှုတွေ အလဟဿမဖြစ်လောက်ဘူး ထင်ပါတယ်”

“ဪ”

ယုကို ကိုသွေးသစ် တကယ်ချစ်တာပါလားလို့ ရင်ထဲနှင့်ခန့်ဖြစ် ရသည်။ ဒါပေမဲ့ မိမိဘက်ကပဲ တစ်ဖက်သတ်ခံစားနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ယုအပေါ်မှာ မတရားတာတွေရှိခဲ့တာမို့ ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ရှုပ်သိမ်းပြီး ကိုသွေးသစ်နှင့်အဆင်ပြေပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မည်ထင်သည်။

“သားလေး ဒီဦးဦးက မေမေ့ဆီလိုက်ပို့မယ်တဲ့ သားလေး လိုက် သွားမယ်မဟုတ်လား”

“မေမေ့ဆီ”

“အင်းလေ သားရဲ့ ဦးဦးက ကစားကွင်းတွေလည်း လိုက်ပို့မယ် လေး သားဦးဦးကိုမြင်ဖူးတယ်ဆို၊ ဦးဦးကုမ္ပဏီကို ရောက်ဖူးတယ်လေး သားမှတ်မိလား။ မေမေ့ကိုတွေ့ဖို့ ကိုကျော်ဇင်မိုး လိုက်ပို့တာ”

“ဪ ဟုတ်တယ် ကိုကြီးလိုက်ပို့တာ”

“အေး ဟုတ်တယ် အဲဒီတော့ သားနဲ့ဦးဦးနဲ့သိတယ်နော်၊ ဟုတ် ပြီလား။ အခု ဦးဦးက သားကိုကစားကွင်းတွေလိုက်ပို့မယ်၊ စားချင်တာတွေ လည်းဝယ်ကျွေးမယ်၊ ပြီးရင် မေမေ့ဆီလိုက်ပို့မယ် ဘယ်လိုလဲ သား”

“သား လိုက်သွားရမလား မမ”

“အံ့မယ် လူလည်လေး လူကိုတရားခံရှာနေသေးတယ်၊ အစော ကြီးထဲက မေမေ့ဆီပြန်ချင်နေတယ်မဟုတ်လား”

“အဟဲ ဟဲ ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွားကလည်း မျှော်နေမှာ၊ မေမေက လည်း မျှော်နေမှာမို့လို့ပါ။ မေမေက သားမရှိရင် ထမင်းမစားဘူး အဲဒါကြောင့် မေမေ့ကိုသနားလို့”

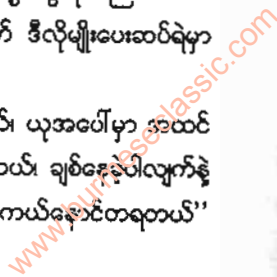
ကလေးက စကားတတ်လွန်းလှသည်။ ပြန်လည်းပို့ချင်အောင် မုန်းလည်းမမုန်းအောင် စကားလှလှလေးသုံးသွား၏။ ရွှေဇင်က မျက်နှာ မကောင်းစွာနှင့်

“ယုက ကလေးကို သံယောဇဉ်ကြီးသလို ကလေးကလည်း ယုအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းတယ်၊ အဲဒီကိစ္စ ယုကိုနားလည်ပေးနိုင်ပါ့ မလား ကိုသွေးသစ်”

“ယုကိုယ်တိုင်မွေးခဲ့တဲ့ ကလေးဆိုရင်တောင် ကိုယ်နားလည်ပေး မှာပဲဗျာ၊ ဘာလို့ဆိုတော့ ယုကို ကိုယ်ချစ်တာမို့ပါ။ အမုန်းနဲ့တိုက်ခိုက်မိခဲ့ တဲ့အချိန်တွေက ကုန်ဆုံးသွားပါပြီ အချစ်တွေနဲ့ပဲ ယုကိုသိမ်းသွင်းတော့မယ်”

“ကဲပါလေ ရွှေဇင် စိတ်မကောင်း မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ ယုအပေါ်မှာ ရွှေဇင်လည်း မကောင်းခဲ့ပါဘူး။ အခုတော့ သူနဲ့သွေးမတော်သားမစပ်တဲ့ ကလေးအပေါ်မှာတော့ ပေးဆပ်နိုင်တဲ့သူ စိတ်က လေးစားစရာကောင်းပါ တယ်၊ သားလေးက ဖေဖေ့သားဖြစ်တဲ့အတွက် ယုတို့ရဲ့သွေးသားအရင်းပါပဲ၊ ဒါကို ယုက ဂရုစိုက်ပေးတော့ ဖေဖေနဲ့အပေးအယူကိစ္စတွေကိုလည်း အထင် မသေးတော့ပါဘူး၊ ယုဆိုရင်တော့ မိသားစုအတွက် ဒီလိုမျိုးပေးဆပ်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ်အမှားကြီးမှားခဲ့မိတယ် ရွှေဇင်ရယ်၊ ယုအပေါ်မှာ အထင် သေးမိရုံမကဘဲ မတူမတန်သလိုကို ဆက်ဆံမိခဲ့ပါတယ်၊ ချစ်နေခဲ့ပါလျက်နဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် မာနတွေနဲ့တိုက်ခိုက်ခဲ့မိတာ တကယ်နောင်တရတယ်”

“ယုရဲ့အချစ်တွေရဖို့ နူးညံ့ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်ထင်ကယ်နော် ကိုသွေးသစ်၊ ယုက သိမ်မွေ့တဲ့မိန်းကလေးမို့ပါ”

“အင်း အခုလိုသတိပေးတာ ကျေးဇူးပဲ ရွှေဇင်”

ကလေးကိုပွေ့ချီကာ ရွှေဇင်ကိုနှုတ်ဆက်ရသည်။ ကလေးအကြိုက် ကစားကွင်းတွေလိုက်ဖို့ စားစရာတွေကျွေးပြီးလျှင် ယုမျက်နှာလေးကိုတွေ့ဖို့ ယုဆီသွားရမည်။

မျက်နှာလေးကို တစ်ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် မြင်ပါရစေ ယုရယ်။

အခန်း (၃၀)

“ရှင် ရှင်ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မအိမ်ထဲကိုမဝင်နဲ့ သွား ခု ထွက်သွား”

“မေမေ”

“ဟင် သား”

သွေးသစ်ဥာဏ်နောက်မှာ သားကိုမြင်လိုက်ရတော့ အံ့ဩသွား သည်။ သားက သွေးသစ်ဥာဏ်နှင့်တယ်လိုလုပ်ပြီး ပါလာရတာလဲ။ သားက ဖျော်ရွှင်နေပုံဖြင့် သူမကိုပြေးဖောက်ကာ သွေးသစ်ဥာဏ်လက်ကိုလည်း ဆွဲထား သည်။

“ဦးဦး လာလေ၊ အိမ်ထဲကို ဝင်ပါဦး”

“သား ဘာလို့ခေါ်တာလဲ မခေါ်နဲ့”

“အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်မေမေရဲ့၊ ဦးဦးကိုကော်ဖီလေးဖြစ်ဖြစ် ထိုက်လိုက်ပါဦး”

“အံ့မယ် ဘာလို့ခေါ်ခံရမှာလဲ”

“ဧည့် ဦးဦးက သားကိုကစားကွင်းလည်း လိုက်ဖို့တယ် သား

စားချင်တာတွေလည်း အများကြီးကျွေးတယ်၊ မေမေနဲ့ဘိုးဘွားဘွားတို့ အတွက်ပါ ဝယ်လာသေးတယ်”

“ရှင် သားကိုတယ်ကနေခေါ်လာပြီး စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေတာလဲ၊ ခြေက ကိုမိုးက သားကိုရွှေစင်ခေါ်သွားတယ်လို့ပြောတယ်၊ ရွှေစင်နဲ့တွေ့ ကြပြီးမှ သားကိုတစ်ဖက်လှည့်နဲ့ခေါ်လာတာပေါ့လေ၊ အချိတ်အဆက် တော် တော်မိနေကြပါလား”

“ရွှေစင်က သားကိုခေါ်ပြီး ကိုယ်တို့ကုမ္ပဏီကို ရောက်လာတာပါ၊ ကိုယ်က မင်းကိုတွေ့ချင်လို့ သားကိုလိုက်ဖို့တာ”

“ရှင်သားရှေ့မှာ ဘာတွေအရှိအသေတန်အောင် ပြောနေတာလဲ၊ ရှင်အခုပြန်တော့ သား အိမ်ထဲဝင်”

“ကိုယ်ပြန်ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး ယု၊ သားရှေ့မှာ အရှိအသေတန် မယ့်စကားတွေပြောနေတာလည်းမဟုတ်ဘူး သားကိုမေးကြည့်ပါဦး၊ ကိုယ်နဲ့ မင်းနဲ့လက်ထပ်ရင် သဘောတူလား မတူလားဆိုတာ”

“ကြည့်စမ်း”

သားကိုနဲ့ကြည့်လိုက်တော့ သားက အရယ်အပြုံးများဖြင့် လက်မ လေးထောင်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ သားကိုအချိန်ကြာကြာခေါ်ထားပြီး စည်းရုံး သိမ်းသွင်းထားတာဖြစ်မည်။ သားလက်ကိုဆွဲကာ ဆောင့်ခနဲ သူ့ရှေ့က ထွက်လာပြီး အပေါ်ထပ်အခန်းထိ ဝင်နေလိုက်သည်။

“ယု ယု”

အသံကုန်ခေါ်ရင်း အိမ်ထဲထိ လိုက်လာမိသည်။ ဧည့်ခန်းမှာရှိနေ သော ယုမိဘနစ်ပါးက တအံ့တဩ။

“သမီးလေးရဲ့အလုပ်ရှင်ထင်တယ်၊ ဘာကိစ္စရောက်လာပြန်တာ

လဲကွဲ့၊ သမီးကို ဘာစာချုပ်တွေနဲ့များ ချုပ်နှောင်ချင်သေးလို့လဲ”

“ဟို အန်တီ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ကို ခဏလောက် စကားပြောခွင့်ပေးပါခင်ဗျာ”

“ထိုင်ပါစေဦး သွင်း အကြောင်းရှိလို့ဖြစ်မှာပါ၊ ထိုင်ပါ မောင်သွေး သစ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ယုအဖေရဲ့သဘောကောင်းမှုကြောင့် ဆိုမာနုံမှာ မဝံ့မရဲဝင်ထိုင်ရင်း ယုနှင့်သူ့အကြောင်း ပွင့်လင်းစွာဝန်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဒီအချိန်မှာတော့ စကားပြောလို့ဖြစ်အောင် အပေါ်ထပ်ကနေ ယု ဆင်းမလာပါစေနင့်ဟု ဆု တောင်းမိသည်။

“ဒီလိုပါခင်ဗျား နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပေးပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့ယုက ဦးထွန်းအောင်မိုးနဲ့ယု မပတ်သက်ခင်က ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်”

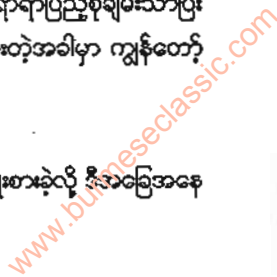
“ဟင်”

“ဘာ”

“ကျွန်တော့်ကိုစွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး ထားရစ်ခဲ့ပြီး ဦးထွန်းအောင်မိုးကို ယု လက်ထပ်သွားခဲ့တာပါ၊ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်က အခြေအနေမဲ့ မိဘမဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာခိုကပ်နေခဲ့ရတဲ့ကောင်ပါ၊ အဲဒီလိုကောင်မျိုးက သူ့မိဘ တွေရဲ့ဒုက္ခကို ကယ်တင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး အရာရာပြည့်စုံချမ်းသာပြီး ခြည့်ဆည်းနိုင်တဲ့ ဦးထွန်းအောင်မိုးကို လက်ထပ်သွားတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့် တို့ မနုတ်ဆက်ဘူး၊ အားမနာဘူး မငဲ့ညှာခဲ့ဘူး”

“မောင်သွေးသစ်ဉာဏ် ဒါဆို”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုနာကြည်းစိတ်တွေနဲ့ ကြိုးစားခဲ့လို့ ဒီအခြေအနေ

ထိအောင်မြင်လာခဲ့တာပါ။ အမှတ်မထင်ဘဲ သူက ကျွန်တော့်ရဲ့ဝန်ထမ်းဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရတဲ့တဝက်နာကြည်းပြီး သူ့စိတ်ပင်ပန်းအောင် လက်တွဲပြန်ခဲ့မိပါတယ်”

“ဪ”

ယုမိဘာတွေ သဘောပေါက်သွားဟန်ရှိသည်။ သူ ဒီလောက်နှင့် ရပ်နေလို့မဖြစ်သေးပေ။ အားလုံးကိုရှင်းပြပြီးမှ သူ့ကိုနားလည်သွားပေလိမ့်မည်။

“တကယ်တော့ ယု ကျွန်တော့်ကိုဘာကြောင့် စွန့်ပစ်သွားတယ်ဆိုတာ နောက်မှသိခဲ့ရပါတယ်။ မိဘတွေရဲ့အခက်အခဲကြောင့် ဦးထွန်းအောင်မိုးနဲ့အပေးအယူလုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းပါ”

“ဟင် အပေးအယူ အဲဒါက ဘာကိုပြောတာလဲကွဲ့၊ ဦးထွန်းအောင်မိုးက အန်တီတို့ကို ငွေရေးကြေးရေး ပြန်မဆပ်နိုင်လောက်အောင် ထောက်ပံ့ခဲ့လို့ သမီးကလက်ထပ်”

“အဲဒီတစ်ခုတည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားမိန်းမနဲ့မွေးခဲ့တဲ့ကလေးကို ယုက တစ်သက်လုံးစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ အပေးအယူတွေလည်း ရှိခဲ့ပါတယ်”

“ဟင် တခြားကလေး ဒါ ဒါဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဖြိုးလေးက ယုမွေးထားတဲ့ကလေး မဟုတ်ဘူး။ ဦးထွန်းအောင်မိုးရဲ့တခြားမိန်းမက နှလုံးရောဂါနဲ့ကလေးမွေးပြီးပြီးချင်း သေသွားခဲ့ပါတယ်။ ဦးထွန်းအောင်မိုးနဲ့ယုက လင်မယားလို အိမ်ထောင်သည်လိုပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ကြတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကလေးကိုစောင့်ရှောက်ဖို့အောင် အမွေပေးလို့ရအောင် ဟန်ဆောင်လက်ထပ်ခဲ့ကြတာပါ”

“အို သမီးရယ်”

ဦးမင်းနိုင်တို့လင်မယား အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြရင်းနှင့် သမီးကို ကံကောင်းသည်ဟု ဝမ်းသာပေးရမည်လားမသိဘဲ သွေးသစ်ဉာဏ်ဆက်ပြောမည်စကားတွေကိုလည်း နားစွင့်နေခဲ့ကြသည်။ သွေးသစ်ဉာဏ်က အပေါ်ထပ်ကို မသိမသာ စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီးမှ

“ယုက အပျိုစင်လေးတစ်ယောက်ပါပဲ အန်တီ၊ အန်တီတို့ဒီအကြောင်းသိပြီး ကိုဖြိုးလေးက မြေးအရင်းမဟုတ်ဘူးဆိုရင် စိတ်ဝမ်းကွဲတာနဲ့ သွေးမသက်တာမျိုးဖြစ်မှာမို့လို့ အန်တီတို့ကို ပြောမပြတာပါ။ ပြောရရင် ဦးထွန်းအောင်မိုးအပေါ် ကတိစကားတွေ သစ္စာတွေ ဖောက်ဖျက်မိသလို ခြစ်မှာမိုးရိမ်တာပေါ့”

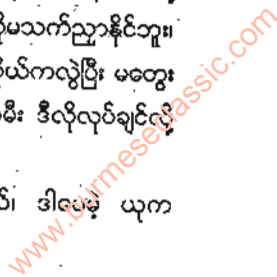
“အို မိဘပဲကွယ် ဒီလိုဖြစ်စရာလား”

“ကိုယ်ကကျူးကိုယ့်ဒူးတောင်မယုံနဲ့ဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိတယ် မဟုတ်လားအန်တီ၊ ယုက ချစ်သူဖြစ်တဲ့ကျွန်တော့်ကိုတောင် ဘာတစ်ခုမှ မင်းမပြဘဲ အစိမ်းလတ်လတ် အသည်းခွဲသွားတဲ့သူပါ။ မိဘတွေအတွက် ဒီလိုပေးဆပ်မှုဖြစ်မယ်ဆိုပြီး သူ့နှလုံးသားကိုတောင် အသေသတ်ရက်ခဲ့ဖူး”

“အေးကွာ အဲဒီအတွက်တော့ အန်ကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး။

အဲဒီမှာ အဲဒီအချိန်တုန်းက ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ အန်ကယ်တို့ သိသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ် သမီးကိုမသက်ညှာနိုင်ဘူး။ အပေါ်မစာနိုင်ခဲ့ဘူးပဲပြောရမလား။ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ်ကလွဲပြီး မတွေ့မိခဲ့ဘူး။ တကယ်တမ်းက အန်ကယ်အပြစ်တွေပါ။ သမီး ဒီလိုလုပ်ချင်လို့ အဲဒီသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် ယုကိုနားလည်ပါပြီ အန်ကယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယုက

ကျွန်တော့်ကို နားမလည်ဘူး”

“ဟင် အေး အဲဒါက”

“ခုနက ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ ယု ကျွန်တော်ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်တော့ သူ့ကိုစိတ်ညစ်အောင် စိတ်ဆင်းရဲအောင် အနိုင်ကျင့်မိတယ်။ ပီအားတွေပေးမိတယ်။ မတူမတန်ဆက်ဆံသလိုတွေ လုပ်ခဲ့မိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့မူရင်ရည်တွေအတွက် ဒူးထောက်ခဲ့ရတာတွေအတွက် လက်တံ့ ပြန်လိုက်မိတဲ့သဘောပါ။ အခုအကြောင်းစုံသိရပြီး ယုကိုနားလည်တဲ့အချိန် နောင်တရတဲ့အချိန်မှာတော့ ယုက ကျွန်တော့်ကိုနာကြည်းသွားပြီ။ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမုန်း မသိတော့ဘူး အန်ကယ်”

သွေးသစ်ဥာဏ်စကားကြောင့် ဦးမင်းနိုင်တို့လင်မယား သက်ပြင်းချ မိကြသည်။ တကယ်ဆို သမီးကတော်တန်ခိုး စိတ်ကြီးတတ်သူမဟုတ်ဘဲ။ ချစ်နေသူတစ်ယောက်က ဒီလိုလုပ်ခဲ့လို့သာ စိတ်နာသွားခဲ့တာ ဖြစ်မည်။

“ဒီလိုတော့ ရှိပါတယ် မောင်သွေးသစ်။ သမီးကို အန်ကယ်တို့ ဖျောင်းဖျက်ကြည့်ပါမယ်။ တကယ်မုန်းနေတာဆိုရင်တော့ မင်းအပေါ် ဒီလိုလုပ် နေမှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ အခုက သမီးအလုပ်ပြန်ဆင်းမယ်လို့ မင်းနဲ့ညီ နှိုင်းခဲ့တယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ တစ်နှစ်ပဲတဲ့၊ တစ်နှစ်ပြီးရင်တော့ စာချုပ်ကိစ္စဆရာ ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်မှုဆရာ အားလုံးပြီးပြတ်ပြီတဲ့”

“အဲဒါပဲ မကြည့်ရင်မမြင်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနာကြည်သွား ပြီဆိုရင် မင်းမျက်နှာကိုမြင်ရဖို့ ကုမ္ပဏီကိုအလုပ်လာဆင်းပါ့မလား”

“ဗျာ ဪ ဟုတ်ကဲ့”

ဦးမင်းနိုင်စကားကို ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားပြီးမှ နားလည်

သလိုလို ရှိသွားသည်။ သူ ဝမ်းပဲသာရမှာလား။

“ဒါဆို ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက်ရှိနိုင်တာပေါ့နော်”

“အတိအကျဆိုတာတော့ အန်တီတို့လည်း လူငယ်တွေရဲ့စိတ်ကို အလုံးစုံ မခန့်မှန်းတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးကို အတတ်နိုင်ဆုံးဖျောင်းဖျပ်မယ် တစ်ခုပဲ မြေးလေးနဲ့ပတ်သက်ရင် မင်းထပ်ပြီးနားလည်ပေးရလိမ့်မယ် ထင် တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ ကျော်ဇင်မိုးနဲ့ရွှေစင်မိုးက တောင်းတာလည်း ကလေးကိုမပေးဘူး။ မွေးကင်းစအရွယ်တည်းက မိခင် မေတ္တာတွေနဲ့ မွေးမြူလာခဲ့ရတာဆိုတော့ ဘယ်သံယောဇဉ်ကိုအလွယ်ဖြတ် နိုင်ပါ့မလဲ”

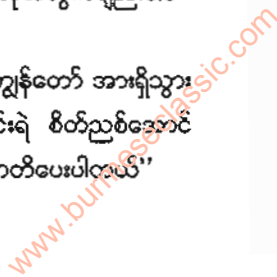
“အေးပါ အန်တီတို့လည်း မြေးအရင်းလိုပဲ နေလာခဲ့တာ သံ ယောဇဉ်မဖြတ်နိုင်ပါဘူး။ မြေးလေးက ဖြူဖြူစင်စင်လေးပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် တစ် သက်လုံးပဲ မွေးထားချင်တယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ကလေးကိုမြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်သွားမိပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အတွယ်အတာ အနှောင်အဖွဲ့ကင်းပြီး တစ်ယောက်တည်း နေလာခဲ့ရတာမဟုတ်လား။ ယုနဲ့အတူတူ မိသားစုတဝလေးနဲ့သာ နေခွင့်ရ မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကြီးစားရှာဖွေထားသမျှတွေက ယုအတွက်ချည်းပါပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ မင်းဆန္ဒပြည့်ရမှာပါ”

“အန်ကယ်နဲ့အန်တီရဲ့နားလည်မှုကြောင့် ကျွန်တော် အားရှိသွား ပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုစိတ်ချယုံကြည်ပါ။ ယု စိတ်ဆင်းရဲ စိတ်ညစ်အောင် နောက်ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော်မလုပ်တော့ပါဘူး ကတိပေးပါတယ်”

“အေးပါကွာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ယုမိတတွေ့ရဲ့နားလည်မှုကြောင့် သူ တကယ်ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာ
သွားမိတာ အမှန်ပင်။ သူ့ဘက်မှာ ကျော်စင်မိုးနှင့်ရွှေစင်မိုးလည်း ရှိနေပြီ။
အင်အားတောင့်တင်းနေပြီမဟုတ်လား။

ကိုဗေယျာနှင့်မိုးကျော်ရော ဒီနှစ်ယောက်ကတော့ ပေကပ်ကပ်နှင့်
ယုဘက်ကသာ ရှိသေးသည်။ ယုကို ပိုင်ဆိုင်ရမှ ဒင်းတို့နှစ်ယောက်ကို
အလုပ်ကိုဖြုတ်ပစ်ဦးမည်။

အခုတော့ ရင်မော့မှာနှင့်ပင်။

အခန်း (၃၁)

“သမီး လာပါဦး၊ ထိုင်ပါဦးကွယ်”

ရေဂိုးချိုးပြီး အောက်ထပ်ဆင်းလာချိန်မှာ ဧည့်ခန်းမှာရှိနေသော
ဖေဖေနှင့် မေမေက သူမကို လှမ်းခေါ်သည်။ ဖေဖေတို့ရဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံ
မှာ သူမ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မြေးလေးရော သမီး”

“တစ်နေ့ကုန် ကစားလာတာ ညစ်ပတ်နေလို့ နာနီကိုရေချိုးခိုင်း
ထားတယ်”

“မောင်သွေးသစ် ခေါ်သွားတာတဲ့လား”

“ရွှေစင်တို့ဆီကနေမှ ခေါ်သွားတာပါ”

“မြေးလေးက မောင်သွေးသစ်နဲ့အဆင်ပြေသားပဲ”

“ရှင်”

“ဖေဖေတို့ကို ဘာလို့အကျိုးအကြောင်း အစုံအလင်ရှင်းမပြခဲ့တာ
လဲ သမီး၊ ဦးထွန်းအောင်မိုးကိစ္စ၊ မြေးလေးကိစ္စ မောင်သွေးသစ်ကိစ္စလေးလုံး
ဖေဖေတို့ကို အသိမပေးသင့်ဘူးလား”

“ရှင် ဟို ဖေဖေ”

“အခု မောင်သွေးသစ်အားလုံး ရှင်းပြသွားလို့ သိလိုက်ရပါပြီ။ မိဘတွေကိုတောင် မယုံကြည်လို့ သမီးသစ္စာရှိရှိ ဖုံးကွယ်ထားတာ ဖေဖေတို့ စိတ်မကောင်းဘူး သမီး”

“ဟို အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ အမှန်တရားဆိုပေမယ့်လည်း လူတိုင်းသိလို့မဖြစ်တဲ့အကြောင်းအရာတွေ ရှိပါတယ်။ မြေးအရင်းမဟုတ်တိုင်း သိလို့မဖြစ်တဲ့အကြောင်းအရာတွေ ရှိပါတယ်။ မြေးအရင်းမဟုတ်မှန်းသိရင် ဖေဖေတို့အနေနဲ့ သွေးမသက်မှာ စိတ်ဝမ်းကွဲမှာ၊ ဦးထွန်းအောင်မိုးက ဝမ်းနစ်နစ် ခဲ့တယ်။ သူ သေသွားရင် ယုကို လက်ထပ်ဖို့တွေ တိုက်တွန်းမှာကြောက် တယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် သူ့သားလေး ခိုကိုးရာမဲ့သွားမှာစိုးလို့ ယုဆီက ကတိ စကားတွေတောင်းခဲ့လို့ပါ။ တကယ်သာ သားလေးက ယုသားလေး မဟုတ် ဘူးဆိုရင် ဖေဖေတို့ အဲဒီလိုဆန္ဒမျိုး ရှိနိုင်တာပဲလေ။ ယုလည်း အဲဒီလိုမဖြစ်စေ ချင်လို့ အသိပေးခဲ့တာပါ”

“ထားပါတော့ မောင်သွေးသစ်ကိစ္စကရော သမီး၊ သမီးနဲ့ချစ်သူ တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ထွန်းအောင်မိုးကိစ္စကြောင့် သမီးစွန့်ပစ်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

“သူပြောသွားပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ဖေဖေတို့သိထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ”

သူမ ခပ်ငေါ့ငေါ့လေးရွဲ့ကာ ပြောမိသည်။ သူမသားနှင့်အတူတူ အပေါ်ထပ်တက်နေတုန်း ဖေဖေတို့ကို အကြောင်းစုံဖောက်သည်ချာသွားခဲ့တာ ဖြစ်မည်။ သူနှင့်ကျမှ သူမ လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ထားသမျှတွေအားလုံး ဘူးခေါ် သလိုပေါ်တော့၏။ မေမေက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်

“အေး မေမေတို့လည်း သူ့ကြောင့်မို့သာ အကြောင်းစုံသိရတယ်

အမေတို့သမီးလေး အပျိုစင်ဘဝလေးအတိုင်း ရှိသေးတာတော့ မေမေ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်။ ဒီကိစ္စ ဦးထွန်းအောင်မိုးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ သူ့သွေးသားအတွက်ရခိုင်လို့ခွင့်အတ္တတွေလျှော့နိုင်တာ ဖခင်ကောင်းတစ် ယောက်ပါပဲ။ ဒီကိစ္စကျော်စင်မိုးကိုလည်း သိသွားပြီမဟုတ်လား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူတို့ကတော့ သူတို့အသွေးအသားအတွက် အတ္တကြီးပြီး မေမေ တို့ကိုပြောမပြခဲ့ဘူး။ သူတို့သွေးသားကို မေမေတို့သူစိမ်းလိုဆက်ဆံမှာစိုးလို့ လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ ကိုမိုးက မေမေတို့ကို အသိပေးခိုင်းပါတယ်။ ယု လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေလို့ရအောင် လက်ထပ်လို့ရအောင် သားလေးကို သူတို့ခေါ်ထားတော့မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ရပိုင်ခွင့်တွေကိုလည်း ကိုမိုးက ယုနာမည်နဲ့တင်မှာထည့်ထားပေးပါတယ်။ ရွှေစင်မိုးလည်း နားလည် သင့်သလောက် နားလည်သွားပါပြီ”

“ဒါဆိုရင်တော့ တော်သေးတာပေါ့။ အေးလေ သမီးလည်း သမီး ဘဝအတွက်စဉ်းစားသင့်ပါပြီ။ ကိုယ့်ချစ်သူကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့ကိုယ် အေးအေး ချမ်းချမ်းနေရမယ့်အချိန်တွေလည်း လွန်နေပါပြီ။ မေမေတို့ကိုနောက်ဆံမတင်း ဘဲ သမီးဘဝအတွက်စဉ်းစားပါတော့ သမီး”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ မောင်သွေးသစ်က အစစအရာရာအားလုံး အတွက် တောင်းပန်သွားတယ်။ သမီးအပေါ်ပြုမှုတဲ့အပြစ်အတွက် နောင်တရ ကြောင်းလည်း ပြောသွားတယ်။ ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေက အမှန်းကြောင့်မှမဟုတ်ဘဲ သမီးကျေအေးနိုင်သလောက် ကျေအေးပေးလိုက်ပါ”

ဒါကိုတော့ ဟုတ်ကဲ့ပါလို့ မေမေတို့စိတ်ချမ်းသာအောင် ကတိပေး

နိုင်ပေး။ သူမကိုအထင်သေးစွာ ဆက်ဆံခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်လိုက်စရာလား။ သူမ ငြိမ်သက်နေသည့်အခါမှာ ဖေဖေကမကြိုက်သလိုဖြင့်

“ပြန်တွေးကြည့်ရင် မောင်သွေးသစ်အပေါ် အပြစ်လုပ်ခဲ့တာပဲလေ သမီး။ အဲဒီအချိန်က သူ့ဘယ်လောက်ခံစားသွားရနိုင်သလဲလို့ သူ့ဘက်က ကိုယ်ချင်းစာပေးခဲ့လို့လား။ မိဘအပေါ်ပေးဆပ်နိုင်တာကောင်းပါတယ်။ ချစ်သူ အပေါ်သစ္စာပဲ့တာတော့ အပြစ်ရှိတာပဲသမီး။ နောက်တစ်ခုကိုလည်း သေချာ စဉ်းစားပါ။ မြေးလေးကို သမီးမခွဲနိုင်ဘူးမဟုတ်လား။”

“ဘာဆိုလို့လဲ မေမေ”

“ဘဝအဖော်ပွန်ရွေးရမယ်ဆိုရင် အကြောင်းသိဓာတ်သိ ကိုယ့် အကြောင်း အစအဆုံးသိပြီး သမီးအပေါ်ချစ်ခင်ကြင်နာနိုင်မယ့်သူကသာ မြေးလေးကိုလည်း လက်သင့်ခံနိုင်မှာပေါ့ သမီးရယ်။ မောင်သွေးသစ်က မြေးလေးကိုချစ်ရှာပါတယ်။ သမီးခွဲမြေးလေးအပေါ် ချစ်ခင်ကြင်နာဖို့ သူ ကတိတွေပေးသွားခဲ့ပါတယ်ကွယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ ငြိမ်သက်စွာနှင့်သူမစဉ်းစားဖြစ်သွားသည်။ မေမေတို့ ပြောသလို သားနှင့်ပတ်သက်ပြီး နားလည်ပေးနိုင်တာကတော့ သွေးသစ် ဉာဏ်တစ်ယောက်သာရှိလိမ့်မည်။ သားကိုတော့ သူမ ဘယ်လိုမှမခွဲနိုင်ပါ။

“သူကတိပေးတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ မေမေ။ ယောက်ျား တွေဆိုတာမရရင် ဖျာလိုလိပ်ထိပ်ပေါ်တင်ထားတယ်ကြာပေမယ့် ရရင်ဖျာလို ခင်းနင်းတတ်ကြတာ သဘာဝပဲ။ ယုန်ပတ်သက်ပြီး သားကိုအခွံနွာတာခံဖို့ ဆိုတာ”

“သမီးသူ့ကိုချစ်သေးသလားဆိုတာပဲ မေမေတို့ကို အမှန်အတိုင်း ဖြေပါ။ ချစ်ရင်သူ့အပြစ်လုပ်ခဲ့ရင်တောင် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးရမှာပဲ သမီး။”

မောင်သွေးသစ်က သမီးသူ့အပေါ်အပြစ်လုပ်ခဲ့တာတောင် အငြိုးတွေနဲ့ အဆုံး ထိလက်စားချေသွားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ အချစ်နဲ့အချိန်မီ ခွင့်လွှတ်နားလည်နိုင် ခဲ့တယ်။ သမီးကလည်း သူ့ကိုတကယ်မမေ့သေးဘူး။ ချစ်သေးတယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးလိုက်ပါကွယ်။ မေမေတို့ သမီးလေးကို စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်တာ မေမေတို့မြင်ချင်လှပါပြီ။ မေမေတို့အတွက်ပဲတွေ့ပြီးတော့ပဲဖြစ် ဖြစ် မောင်သွေးသစ်ကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ပြီး လက်ခံလိုက်ပါကွယ်”

မေမေတို့ကို သွေးသစ်ဉာဏ် တယ်လိုစည်းရုံးသိမ်းသွင်းသွားသည် မသိပေး။ သူမကိုခွတ်အတင်းဖျောင်းဖျားချနေတော့တာမို့ သူ့ကိုစိတ်ပဲခိုး ရတော့မလိုလို ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးလိုက်ရတော့မလိုလိုပါ။ ရင်ထဲမှာလည်း တလိုက်လိုက်ဆူဝေလာသလိုဖြင့် ငယ်စဉ်အတိတ်ကလို ရင်ခုန်သံတွေလည်း ပြန်လာခဲ့သည်။

အမှန်းတွေနှင့်လမ်းခွဲကြတာမဟုတ်ဘဲ နာကြည်းမှုတွေနှင့်သာ တုံ့ပြန်ခဲ့ကြတာ။ သံယောဇဉ်ပြန်ဆက်စပ်မိသွားလျှင် အိုဟောင်းသွားသော အချိန်တွေဖြင့် ဖန်ဖျိုဘဲနေပါမလား။

အချစ်ဟာ အိုဟောင်းမသွားဘူးဆိုလျှင်။

အခန်း (၃၂)

“မင်း အဲဒီလိုတွေ ပြောပစ်ခဲ့တာ၊ ဟာ သွေးသစ်ဥာဏ်ရာ မင်းက ယုတစ်သက်လုံး ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်လာသမျှ တစ်ခါတည်းအစဖော်ပစ်လိုက်တာပဲ သူတို့မိသားစုတွေ ပြဿနာမတက်နိုင်ဘူးလားကွာ”

“ယုက သမီးလိမ္မာဆိုတာ သူ့မိတတွေထိနေတာပဲ၊ ဘာပြဿနာတက်စရာလိုလို့လဲ၊ သူတို့အတွက်ပဲ ယုတစ်သက်လုံး ပေးဆပ်လာခဲ့တာ ချစ်သူကိုစွန့်တယ်၊ နှလုံးသားကိုနာကျင်ခံတယ်၊ ဒါတွေကို ယု မိဘတွေ နားမလည်လို့ရမလား၊ အခုနားလည်လို့ပဲ ငါနဲ့သဘောတူတဲ့အနေအထားမျိုးနဲ့ သူတို့သမီးကိုဖျောင်းဖျာအေးချမ်းမယ်တဲ့၊ ငါနဲ့လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူတယ်၊ တစ်ခု ပဲတောင်းဆိုလိုက်တယ်”

“ဘာလဲ”

“သွေးမတော်သားမစပ်ပေမယ့် သူတို့ခြေးလေးကို သမီးက ခွဲမှာ မဟုတ်တဲ့အတွက် နားလည်ပေးဖို့တဲ့”

“ကောင်းလှချည်လား၊ ဒါဆို မင်းအခြေအနေတော်တော်ကောင်းတာပဲ၊ မင်းကလည်းရပါတယ်လို့ ကတိတွေပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ယုကို အသေရရ အရှင်ရရ အငမ်းမရဖြစ်နေပြီဆိုတော့လေ”

ပန်တော်ကျမပူသီ

“သေနာတွေ မဦးမချွတ်”

သွေးသစ်ဥာဏ် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားတာကို ကိုဇေယျာတို့သဘောကျသွားကြသည်။ ကိုဇေယျာက အပြုံးအရယ်များဖြင့် သွေးသစ်ဥာဏ်ပန်းကိုပုတ်လိုက်ပြီး

“မင်း ယုကိုတကယ်ချစ်တာ ငါတို့သိပါပြီကွာ၊ ယုမိဘတွေကို သွားတွေပြီး အကြောင်းစုံပြောပြတောင်းပန်ခဲ့ပြီဆိုတော့ ယုလည်း ကျေနပ်မှာပါ။ တစ်ခုပဲ ယုမှာ ကလေးပါလာမှာဆိုတော့ မင်းတစ်သက်စာအတွက် နားလည်ပေးနိုင်မှာလား”

“ယုကို ကျွန်တော်တစ်သက်လုံး ချစ်သွားမှာပဲ၊ ဒီကလေးအပေါ်လည်း တစ်သက်လုံးနားလည်ပေးနိုင်မှာပါ။ ဒါ ကျွန်တော်အပေါ်ယံပြောတဲ့ စကားမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်မှာမိဘတွေမျိုး အသိုက်အဝန်း မိသားစုအနှောင်အဖွဲ့ဆိုတာမရှိဘူး၊ ကိုဇေယျာ၊ အဲဒီအတွက် ယုမှာမိသားစု ဘယ်လောက် ပါလာလာ ကျွန်တော်ကြည်ဖြူနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကတိပေးတာပါ”

ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ကိုဇေယျာနှင့်စိုးကျော်မျက်နှာ ပြုံးယောင်သစ်သွားသည်။ စိုးကျော်က သွေးသစ်ဥာဏ်ပန်းကိုပုတ်ပြီး

“မင်း အဲဒီလောက် စေတနာကောင်းရင်တော့ ကံကောင်းလာမှာပါ။ ဒီနေ့ ယုကုမ္မဏီကို ရုံးတက်လာရင် ပိုသေချာတာပေါ့”

“အေး ဟုတ်တယ်ကွ၊ ယုမိဘတွေကလည်း ယုကိုဖျောင်းဖျာပြီး နေလောက်ပြီ၊ ယု စိတ်မပါရင် ရုံးတောင်တက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါသေချာတယ်၊ ယုလာရင်သာ မင်းအပိုင်ချည်နိုင်ဖို့ ကြိုးစား”

“ဘယ်လိုအပိုင်ချည်ရမှာလဲ”

“ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဒါလေးတောင် နားမလည်ဘူးလား၊ မိန်း

ကလေးတွေက အတွေ့အထိကို မက်မောသာယာတတ်ကြတယ်။ ဖလိုင်၊ ကစ်တွေဘာတွေ ခြေသွက်လက်သွက် လှုပ်ရှားလိုက်ပေါ့ကွာ၊ အချိန်ဆွဲနေရင် မင်းပဲနောင်တရ ကျွန်ခဲရမှာ”

“အာ အဲဒီလိုကြီးတော့”

“မင်းမလုပ်ဘူးလား၊ ဒါ ညစ်ညမ်းတဲ့ကိစ္စမဟုတ်တာ၊ နှလုံးသားရဲ့တောင့်တမှုတွေလို့ခေါ်တယ်။ မင်း ယုကိုသိမ်းသွင်းနိုင်ဖို့တစ်ခုခုတော့ အပိုင်ချည်နိုင်အောင်ကြိုးစားရမှာပဲ။ ငါတို့ပြောတာ နားလည်လား”

“ဟုတ် နား နားလည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တော်ပါတော့ဗျာ၊ နားထောင်ရတာ နားရှက်တယ်။ နှလုံးသားကအလိုဆန္ဒအတိုင်း သူ့ဟာသူတော့ အဆင် ပြေသွားမှာပါ။ ယုလက်မခံရင် ကျွန်တော် စိတ်ရှည်ရှည်ကြိုးစားမယ်။ ဒါ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ကိစ္စပါ”

“လိမ္မာလှချည်လား ကောင်လေးရယ်။ မွေးရကျိုးနပ်လိုက်တာ လိမ္မာလိုက်တဲ့ ဖေ့သားလေး”

“ခွေးကောင်”

စိုးကျော်ကို လက်သီးနှင့်ပြန်ထိုးလိုက်ပြီး ရင်မှာပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် ကြည့်ကြည့်နူးနူးလေးဖြစ်သွား၏။ ဒီလိုပေါ့ပါးစွာ မရယ်မောနိုင်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်တောင်ကြာသွားပြီလဲ။

ဆယ်နှစ်ကျော်ဆိုသော အချိန်ကာလဟာ အချစ်မရှိလျှင် နှလုံးသားတွေသေဆုံးခြောက်သွားနိုင်ပါသည်။ အခုတော့ အချစ်ကြောင့် သူ့နှလုံးသားတွေက ရှင်သန်ကာလလတ်ဆတ်လန်းဆန်းနေ၏။

“ရှူး တံခါးခေါက်သံကြားတယ် ယုပဲဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျားတို့အဖြန့်ထွက်ကြတော့၊ ယုနဲ့ကျွန်တော် ဆွေးနွေးရမှာတွေ အများကြီး”

“ကောင်းစားရင် ငါတို့ကိုလည်း မမေ့နဲ့နော်”

“ခင်ဗျားတို့လေသံတွေပြောင်းသွားလို့ မဟုတ်ရင် အလုပ်ဖြုတ်ဖို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားထားတာ”

“တော်တော်ကျေးဇူးတင်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ အလုပ်ဖြုတ်ရင် ငါတို့ကလည်း ဆန္ဒပြပစ်မှာပေါ့။ ပုဒ်မတွေအများကြီးတပ်ပြီး လူ့အခွင့်အရေးချိုးဖောက်ပါတယ်လို့ နိုင်ငံတကာသိအောင်ကို အော်ပစ်လိုက်မယ်”

ကိုဇေယျာက အခြောက်သံနှင့်အခြောက်အမူအရာလုပ်ပြန် သွေးသစ်ဉာဏ်ရယ်ဖြစ်လိုက်သည်။ အရင်ချိန်တွေက ဒီလိုပင် မရယ်ဖြစ်ပါ။ ကိုဇေယျာတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားပြီး အချိန်အနည်းငယ်ကြာသည်ထိ လူက ဝင်မလာသေးပေ။ အခန်းအပြင်ဘက်မှာ ယုနှင့်တွေ့ပြီး ကိုဇေယျာတို့ဘာတွေအရစ်ရှည် ပေရှည်နေကြသည်မသိ။ ခဏနေမှပဲ

“ယု”

ယုက မော့မကြည့်ပါ။ သူမနေရာမှာဝင်ထိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်ရန် အတွက် ကွန်ပျူတာကို အရင်ဖွင့်နေသည်။ အရင်ရက်တွေလိုပင် တုံ့ထိုဘာဝေ အေးတိအေးစက်စွာပင်။ အားလုံးကဖျောင်းလျှားချပြီးမှ ဖြစ်ပေမယ့် သူ့ကိုဥပေက္ခာပြုလွန်းတာ စိတ်မရှည်ပါ။

“ယု”

“ယု”

သူထပ်ဆင့်ကာခေါ်ရင်း ထိုင်နေသာ ယုလက်ကိုပါ ဆွဲခေါ်ထုတ်လိုက်သည်။ ယုက သူ့ဆွဲထားသော သူ့မလက်လေးကို ကျွန်လက်တစ်ဖက် ခြင်းဆွဲဖြုတ်ရင်း

“ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဖယ်ခမ်းပါ”

“မဖယ်ဘူး ယု၊ မင်းဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက်အေးစက်နေတာလဲ”

“ဒီလိုပဲနေတတ်တာ ရှင်မသိဘူးလား”

“အချစ်တွေ တကယ်မရှိတော့လို့လား ယု၊ မင်းအချစ်တွေ ကိုယ်ခံစားခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေက အရမ်းကိုနွေးထွေးခဲ့တယ်၊ သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းခဲ့တယ်၊ အရမ်းကိုပျော်ခဲ့ကြတဲ့အချိန်တွေ”

“ပြီးဆုံးသွားပြီမဟုတ်ဘူးလား”

“မပြီးဆုံးလို့ မင်းကို ကိုယ်တောင်းပန်ခဲ့တယ်၊ ရှင်းပြခဲ့တယ်၊ နောင်တရပါပြီ၊ နောက်မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ကိုယ်ပြောပြီးပြီ၊ မင်းအပြစ်တွေ လုပ်တုန်းက ကိုယ့်ကိုတောင်းပန်ဖူးလား၊ ဖြေရှင်းဖူးလား၊ ငဲ့ညှာဖူးခဲ့သလား ယု၊ မင်းဒီအတိုင်း ပစ်စလက်ခတ်ထားခဲ့တာပဲမဟုတ်လား”

“မကျေနပ်ရင်ကျွန်မလုပ်သလိုပဲ ပြန်လုပ်ပေါ့”

“ကျွတ် ယုရာ၊ ကိုယ်မလုပ်နိုင်လို့ပေါ့၊ မနေနိုင်လို့ပေါ့”

“ဘာလို့မနေနိုင်ရတာလဲ”

“ချစ်လို့ ချစ်လို့လေ၊ မင်းမသိဘူးလား၊ ကိုယ်မင်းကို အရမ်းလက်ထပ်ချင်လို့ အတူနေချင်လို့”

“ကျွန်မက လင်ရဖူးတယ်”

“ရရ”

“အခု မုသိုးမ”

“ဖြစ်တယ်”

“ကလေးတစ်ယောက်အမေခေါ်”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ ရပါတယ်ဆို၊ ပန်တော်ကျမဟေသီလေးကို ဝို”

တောင်ချစ်သေးတယ်”

“ရှင်တကယ်ပြောတာနော်၊ ရင်ထဲကမပါဘဲ အပေါ်ယံပါးစပ်များက ပြောပြီး အပျော်ကြမသွားပါဘူးလို့ ကတိပေးလား”

“ပေးတယ်”

“ကျိန်ရောကျိန်ရဲလား”

“ဘယ်လိုကျိန်ရမှာလဲ”

“ကျွန်မတို့သားအမိကို ငြိုငြင်ခဲ့ရင် အချစ်လျော့ရင် သစ္စာမဲ့ရင် ခြေတိုလက်တိုအကုန်တိုပါ ပြတ်ပါစေ၊ အသက်ရှူစရာ နှာခေါင်းမရှိပါစေ၊ လေလည်စရာအပေါက်ပိတ်ပြီး သေပါစေ ပြီးတော့”

ကလေးကလား စကားဆန်သော ယုစကားတွေကြောင့် သူဟက်ခနဲ ရယ်ချလိုက်မိသည်။ တစ်ခွန်းချင်းစဉ်းစားပြောနေသော ယုက ဒီလိုအပြောင်အပျက်တွေ ပြောတတ်တာမဟုတ်ပါ။

“မင်းကိုဒီစကားတွေ ဘယ်သူသင်ပေးလိုက်တာလဲ”

“ဟို အဲဒါ”

“ကိုဖေယျာတို့နဲ့ တံခါးပေါက်မှာတွေ့ပြီး ကိုယ့်ကိုဒီလိုတွေ ကျပ်လိုက်၊ ဒါမှ ဒီကောင်မှတ်မှာလို့ မင်းကိုသင်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား”

“အဟင်း ဟင်း ရှင်ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ဒီလူတွေနဲ့ပေါင်းလာတာကြာပြီပဲကွာ၊ မသိဘဲနေမလား၊ မတည့်အတူနေဆိုတာ ဒါပဲ၊ ကိုယ့်ကိုအကောင်းမမြင်တဲ့လူတွေနဲ့အတူနေရတဲ့ ကိုယ့်ဝင်္ဂကျေးဇာက ကြီးလွန်းပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့်မိသားစုတာဝလေးနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်းနေချင်လို့ ယုနဲ့လက်ထပ်ချင်တယ်ပြောတာ”

“ဘာမှလည်းမဆိုဘူး”

“ဆိုင်လိုက်ပါတော့ ယုရယ်၊ ကိုယ်အရမ်းပင်ပန်းနေပါပြီ၊ ယုကို
ချစ်ခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေရော ယုကိုမုန်းနေရတဲ့အချိန်တွေရော အခုပြန်ပြီး ယု
ချစ်လာဖို့ကြိုးစားနေရတာရော တကယ်ကိုပင်ပန်းနေပါပြီ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ယု
ရင်ခွင်ထဲမှာနားချင်ပြီ ယုရယ်နော်”

“ရှင်စကားတွေတတ်လွန်းတယ် သွေးသစ်ဉာဏ်၊ ရှင်မှမဟုတ်ဘူး
ယုလည်း ပင်ပန်းတာပါပဲ၊ ရှင့်ကိုချစ်ခဲ့ရတဲ့အချိန်ရော ရှင့်ကိုထားခဲ့ရတဲ့အချိန်
ရော ရှင့်အချစ်ကိုပြန်မျှော်လင့်နေရတဲ့အချိန်ရော”

“ဟင် ယုက ကိုယ့်အချစ်ကိုမျှော်လင့်တယ်၊ ဘယ်အချိန်တုန်း
ကလဲ”

“ရှင့်ကိုပြန်ပြီး စတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက”

“ဪ အဲဒီကတည်းက ပြောရောပေါ့ ယုရယ်၊ ကိုယ်ကမသိလို့
မုန်းနေခဲ့တာ၊ ကိုယ့်ကိုပစ်ထားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဆိုပြီး အခုကျမှ”

“တော်ပြီ ရှင်းမပြန် မတောင်းပန်နဲ့တော့၊ ရှင်အကြိမ်ကြိမ်ရှင်းပြ
တောင်းပန်ပြီလေ၊ ယုတို့နားလည်မှုတွေ ရသွားပြီပဲ၊ နှလုံးသားချင်း နီးကပ်
နေပါပြီ သွေးသစ်ရယ်”

ပရိသတ်အတွက်
အမြဲတမ်း
ဗုဒ္ဓ